

Sökaren

Nr 2, 1998 årgång 35

50:- inkl moms

– tidskrift för livsfrågor –

Ockultism på frammarsch

Sällskapet för Parapsykologisk Forskning 50 år

Dénis Lindbohm i tid och rum

Samtal med Gunnilla Freudenthal
som översätter *A Course in Miracles*

Asa på självutvecklingskurs

**Tomas Frankell
är kritisk till en del av
vad new age är
i Sverige idag**

Etikens grund

Det anförs ibland mot New Age-rörelsen att den är alltför individualistisk. Människorna inom denna rörelse tänker främst på sig själva och sin egen inre utveckling, sägs det. De vill i första hand själva må bra, få sitt liv och sina relationer att fungera, och bryr sig inte så mycket om andra.

Om vi ser till den folkliga New Age, som för massmedia idag är New Age, så kan det ligga något i kritiken – även om helhetssynen att **allt är ett** finns kvar och ofta understryks. Men om vi blickar tillbaka på det som från början var New Age i världen, blir bilden en annan. Bland de stora tankar som finns inom klok-New Age, finner vi idén att vi alla **i botten av vårt väsen är identiska**: en och samma varelse. Det som jag avser med "jag", är precis samma som du tänker på: en och samma levande verklighet – universums grund.

Av detta följer att din nästa är du själv i annan form. Och den tanken kan vara fundamentet för en etik större än den kristna. Enligt kristendomen skall jag visa kärlek till min nästa, eftersom detta är Guds vilja och eftersom jag genom inkännande kan förstå att min nästa är **som jag själv**. Men enligt klok-New Age skall jag visa kärlek till nästan, eftersom nästan är jag själv i annan form. Kan jag ta till mig den idén och ta den på allvar, så leder den till samma kärlek till medmänniskan som jag hyser till mig själv. Och även djuren omfattas av kärleken, eftersom kärnan i dem är samma verklighet som i människan. Även ett djur är jag själv i annan form.

Denna identitetstanke återfinns vi även i vedantiskt tänkande: **tat twam asi**: du är detta.

New Age framträder idag oftast i en enkel, folklig form, men rörelsens starka kärna kommer säkerligen återigen att tas fram i dagen och då få en oerhörd betydelse för mänsklig etik.

Knuten till idén om alltings identitet finns en annan stor idé: **universum är planerat**, inte ett slumpens verk. Detta kan man se, när man noga iakttar och begrundar vad världen innehåller. Myriader av sammanhang visar att de är uttänkta.

Det finns en intelligent faktor bakom världen och evolutionen. **Världsgrunden har egenskaperna medvetande, intelligens, vilja och skapande**. Universum är således ingen idiot. Det är en intelligent Varelse. Vi är alla delar av Varelsen.

Sven Magnusson

Adress	SÖKAREN Box 10 663 21 SKOGHALL
Telefon	054-51 89 00
Fax	054-51 89 02
E-post	red@sokaren.se
Postgiro	70 60 47-8
Bankgiro	372-8128
Hemsida på Internet	www.sokaren.se
Redaktör och ansvarig utgivare	Sven Magnusson
Prenumeration	Helår (6 nr) 250:- Halvår 150:-
Annonser	Ring för prislista
Tryckeri	Wallin & Dalholm Lund
ISSN	0038-0504

INNEHÅLL:

Eva Sanner: Tomas Frankell: New age moget för självrannsakan	4
Anders Haag: Ockultism på frammarsch	6
Eva Sanner: SPF 50 år	8
Anna-Lena Carlzon: Resenär i tid och rum	10
Bengt Petersen: Meditationer	13
Joseph Jaworski: Drömmen	14
Jan Torberntsson: Funderingar längs vägen	17
Eva Tuvhav: Samtal med Gunnila Freudenthal	18
Vem var Jesus?	20
Vad är Gud?	23
När silversträngen brister	24
Bevis för reinkarnation?	25
Nils-Olof Jacobson: Brev från helvetet	26
Åsa Freij: Ta tag i ditt liv!	34

Vi fortsätter...

Vi trampar på i sökarskorna. Några tycker väl att vi ständigt vandrar runt på samma stigar, alltid ser samma scenarier. Ja, det kan väl hända. Men jag stannar inför det som jag tycker är intressant och värdefullt. De andra skribenterna i denna tidskrift väljer samma eller liknande ämnesområden att skriva om, men de har ofta egna idéer. Åsa är exempelvis intresserad av personlig utveckling, medan jag framför allt ställer frågan "vad är sanning?"

Det mångskiftande nutidsfenomen som kallas new age-rörelsen utsätts inte sällan för kritik från utomstående. Men även folk inom rörelsen kan vara kritiska till delar av new age – Tomas Frankell är en av dem. Eva Sanner har talat med honom. Jag menar att kritik – även självkritik – behövs på alla livets områden; annars kommer vi inte framåt, blir inte bättre. Jag tillhör inte dem som betecknar kritik som något negativt som en andligt intresserad person inte skall ägna sig åt.

Ockultismen är ett annat folkligt mänskligt fenomen, som det blirett ökat intresse för. Det sammanfaller delvis med delar av den folkliga new age-rörelsen, och liksom den kritiserar ockultismen gärna av utomstående. Anders Haag, vars namn många av Sökarens läsare säkert känner igen från Idagsidan i SvD, gör en översikt. Mitt intryck är att det breda folkliga intresset för ockulta tankegångar beror på en yttlig nyfikenhet och en önskan att få läsa eller höra om sensationer. Ett djupare intresse finns hos mindre grupper.

Parapsykologi är ju en vetenskap som undersöker det paranormala, eller "övernaturliga". För över hundra år sedan grundades ett sällskap för "psykisk forskning" i England. I Sverige föddes Sällskapet för parapsykologisk forskning 1948, och det fyller alltså 50 i år. Dess ordförande Göran Brusewitz berättar om SPF för Eva Sanner. – Om man får vara kritisk till födelseårsbarnet, så tycker jag att sällskapets verksamhet har varit alltför inåtvänd. Man ser det tydligen inte som sin uppgift att genom föredrag, böcker och tidskriftsartiklar informera allmänheten. SPF har en skriftserie, men

hur många får tag i de häftena?

Dénis Lindbohm är en ovanlig man. För 26 år sedan gav Sökarens Förlag ut en av hans första böcker, Jagets eld, där han berättar om sina minnen från ett tidigare liv som flickan Esta, vilken dog fyra år gammal. Men Dénis har även minnen från andra liv i andra världar! Något som ens påminner om bevis för detta finns helt naturligt inte. Man kan bara reflektera: tänk om... Anna-Lena Carlzon har träffat Dénis och fått intrycket att han ärligt berättar om vad han minns.

Joseph Jaworski-texten har vi hämtat från en nyligen på svenska utkommen bok. Man kan väl se Jaworski som en representant för klok-new age, en föregångare med viktiga stora tankar i vår tid.

Det mycket omfattande och berömda verket A Course in Miracles översätts nu till svenska, ett arbete som skall vara klart om några år. Eva Tuvhav har intervjuat översättaren.

Nils-Olof Jacobson avslutar nu sin serie om vad som enligt hans mening kan vara meddelanden från "andra sidan".

Åsa Freij har varit på kurs – för vilken gång i ordningen?

Själv bidrar jag med litet text om Gud, Jesus, silversnöret och reinkarnation. Säg inte att vi inte tar upp väsentliga spörsmål i Sökaren!

Men, ack, svaret på frågorna blir för det mesta ett frågetecken – och ett frågetecken för frågetecknet!

Existerar Gud? Ingen vet egentligen. Finns reinkarnation? Ingen kan säga säkert. Väntar oss ett fortsatt individuellt liv efter döden? Inget bestämt svar finns. Vem var Jesus? Svar: ???

SM

Tomas Frankell: "New age moget för självrannsakan"

Text: Eva Sanner. Foto: Anton Svedberg

New age-rörelsen ut-sattes under 1997 för hård granskning i media. Debatten kom bl a att handla om ifall det var rätt att använda kommunala pengar till att finansiera aurakurser för arbetslösa i Jämtland. Frågan är om nyandligheten i dag vuxit sig så stark att den tål både självkritik och massmedias uppmärksamhet.

Tomas Frankell har varit en profil inom new age-rörelsen under snart tjugo år. Han har följt utvecklingen av denna svärdefinierade "religion" från en terapeutisk under ground-rörelse till ett nyandligt massfenomen. Idag visar undersökningar att fler svenskar ansluter sig till nyandlighetens tankar om t ex reinkarnation, än till traditionell kristendom. Vad har han då att säga om nyandlighetens skugga, trots allt tal om ljus i de egna leden?

– Det finns ett slags kollektiv skugga inom new age, något många av oss inte vill se om oss själva. Vad vi märker efter dessa tjugo år är att det inte finns snabba vägar till förändring. Så här i efterhand kan man tycka att det ibland har använts för stora ord, vilket skapat orimliga förväntningar. Det har säkert skett utifrån god vilja, men många gånger har det fattats kompetens att ta hand om människor som börjat må dåligt efter sina upplevelser. Denna terapeutiska omognad har också ibland lett till attityder som "det är ditt ansvar vad du går igenom". Jag tror att det finns människor som känner sig besvikna på att de inte har fått det stöd de tyckt sig behöva.

– De tekniker och redskap som presenteras på olika new age-center, sätter igång olika processer hos deltagarna. Det är faktiskt omöjligt att i varje enskilt fall förutsäga vad som kommer att hända. Vi har ett ansvar när det gäller att inte lämna människor ensamma med upplevelser de har svårt att hantera.

Grandios kan vara farlig

Men är det då inte så att Tomas Frankell bara är ute efter att stärka sin position i en hårdnande konkurrenssituation?

– Nej, detta gäller oss alla. Alla har en personlighet med livsmönster grundade i barndomen, vilka spökar i vårt vuxenliv – självklart också när vi arbetar med andra människor.

För att kunna möta alla olika upplevelser hos del-

tagare och elever krävs att man själv som lärare har lärt sig att se på sina egna skuggor med medkänsla.

– Det finns en oerhörd frestelse i att arbeta med andlighet. Alla människor har en tendens att vilja kompensera dålig självkänsla på olika sätt. Men den som gör det genom att skaffa sig en andlig auktoritet och slutar vara medveten också om sin mänskliga bräcklighet, löper risk att bli grandios och tappa kontakten med verkligheten.

En sådan person kan bli direkt farlig, eftersom han eller hon inte ser några brister hos sig själv, utan bara hos omgivningen. Människor som ifrågasätter en sådan person, avfärdar han som "omedvetna" eller "negativa". Överhuvud taget menar Tomas Frankell att tendensen att bara vilja se ljuset kan bero på en omedveten strävan att slippa hantera mänskliga relationer, med dessas avvisanden och känslor av otillräcklighet.

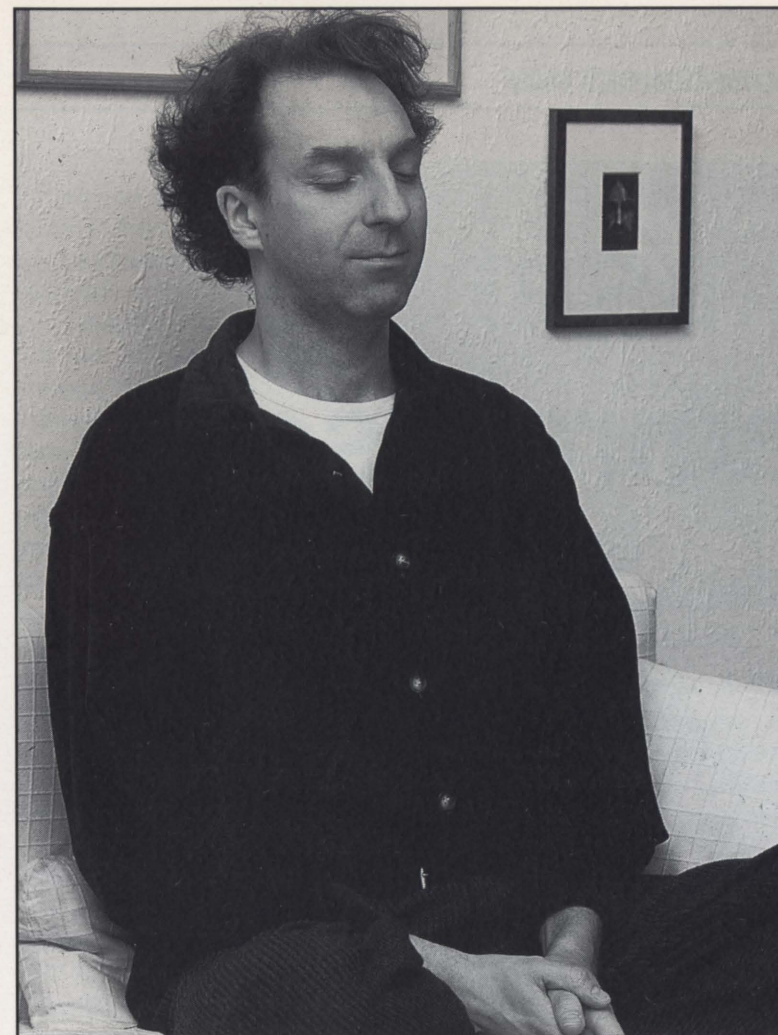
– Många av oss som ägnar oss åt andlig utövning vill omedvetet bli av med sidor i personligheten, som vi värderar som negativa eller mörka. Jag menar att man på det sättet riskerar att bara befästa barndomsmönster. Först när de mönstren är läkta eller åtminstone medvetandegjorda, kan vi minska risken att de upprepas i våra liv.

– Vi kommer inte att bli räddade av någon utanför oss själva, utan "frälsaren" lever inom oss. Genom att vi lär oss att omfatta också våra skadade eller mörka sidor med kärlek blir detta verklighet i våra liv.

Bättre vardag ett gott tecken

– För mig är ett av kriterierna på ett sunt förhållningssätt till andliga aktiviteter att kvaliteten på mitt vardagsliv föräbtras, liksom mina nära relationer, inte minst till föräldrarna, säger Tomas.

– Tyvärr har jag under åren sett en hel del människor, för vilka engagemanget i olika andliga aktiviteter inte alls lett till detta. Istället har de han-

terat sina relationer och sitt yrkesliv allt sämre. Andligheten har lett till isolering istället för ökad närvaro.

Tomas Frankell menar att andlighet måste kunna användas för att människor ska fungera bättre och vara lyckligare i det samhälle som finns – och därigenom förändra det.

– Glädjande nog finns en hel del företeelser som blivit ganska långt accepterade av samhället som helhet. Hit hör till exempel qi-gong, akupunktur och yoga, som idag är hjälpmedel i friskvården. Lustigt nog har dessa metoder slutat kallas new age i media. Kanske ser vi här fröt till 2000-talets mer universella andlighet.

Tomas Frankell ger rådet till sökare i vardande att verkligen titta närmare på de representanter för olika vägar och metoder som de kommer att möta. Förutom att deras budskap kan vara mer eller mindre tilltalande, är det också andra saker som erbjuder viktig information.

– Titta på frukten av deras undervisning. Finns det värme, humor, öppenhet och respekt också för andra vägar, är det ett gott tecken. Jag brukar själv tycka om att ta en fika med dem som hållit i programmet.

– Den som befinner sig i någon form av kris, gör klokt i att ta med en vän för att inte hamna i en situation där man upplever sig bli utlämnad till främmande auktoriteter, menar Tomas Frankell.

– Våga ställa också kritiska frågor! Känslor utesluter inte intellektuell analys.

ANNASTINA VRETHAMMARS

kassetter och böcker fortsätter att vara mångas dagliga hjälp till självutveckling

Kassetter:

1. <u>Bli vän med din kropp</u>
en vandring genom kroppen, avslappning	70:-
2. <u>Läkande bilder</u>
helande visualiseringar	100:-
3. <u>Meditera – hämta styrkan hos dig själv</u>
ljusmeditation – en lätt och okomplicerad teknik	100:-
4. <u>Tänk dig ett bättre liv</u>
en kassett som kompletterar boken med samma namn.
Affirmationer för livets alla tillfällen.	115:-

Böcker:

1. <u>Tänk dig ett bättre liv.</u>
Enligt många en oundgänglig livsguide.	160:-
2. <u>Vägar till kärleken – den inre resan.</u>	220:-

Böcker och kassetter kan beställas genom insättning av aktuellt belopp på pg 67277-4, New Waves Shanthi Tapes.

OBS! Ange kassetterns eller bokens namn på talongen!

Levereras i brevlådan.

Ockultism på frammarsch

Av Anders Haag

Tror du på spöken, UFO:n och magiska krafter? Det är du i så fall inte ensam om. Tron på det ockulta och paranormala har stor utbredning i dagens Sverige.

Och intresset för det ockulta ökar. Religions-sociologen Ulf Sjödin talar till och med om något slags väckelse bland de yngre.

Intresset för det ockulta ökar. Det visar undersökningar. I Sverige håller religionssociologen fil. dr Ulf Sjödin vid Umeå universitet på med en studie rörande utbredningen av ockulta idéer. I Frankrike har en liknande undersökning gjorts, och i Lettland håller man på med en.

Ulf Sjödin har funnit att en stor majoritet av svenskarna tror på sanndrömmar och varsel. Närmare 40 procent menar att människan har en telepatisk förmåga, det vill säga kan läsa eller sända tankar. Halva befolkningen tror att astrologi är en vetenskap.

– De fenomen som jag frågat folk om de tror på, skulle man kunna kalla paranormala. Det intressanta är att det som förut kallades paranormalt, numera, med utbredningen av new age, tycks ha blivit normalt. Förr satt vetenskapen och kyrkan inne med det allmänt accepterade förrådet av sanningar, men nu är det tveksamt om kyrkans sanningar tillhör det normala, säger Ulf Sjödin lite drastiskt. Och hos många verkar det finnas en förhoppning att det paranormala skall införlivas i det normala, att vetenskapen ska utvidgas.

Halva Sveriges befolkning tror exempelvis att vetenskapen en gång kommer att acceptera rapporterna om UFO:n (rymdfarkoster) som sanna. Och en tredjedel menar att tekniken i framtiden kommer att kunna påvisa att spöken finns – lika många tror att döda kan gå igen.

De utfrågade är framplockade med hjälp av SIFO och utgör ett representativt urval, där faktorer som ålder, kön, utbildning och sysselsättning vägs in så att undersökningen skall ge en bild av vad "man" och kvinnan på gatan" tycker.

Det finns könsskillnader. Kvinnor tror mer på det "övernaturliga" än män. Mönstret känns igen från alla undersökningar som har med religion att göra. UFO:n fascinerar dock män mer än kvinnor.

– UFO:n är ju prylar, högteknologiska sådana, och de tycks appellera till manliga könsroller.

Åldern spelar också en roll. Men inte så att när fan blir gammal blir han religiös. Nej, det är tvärtom. Om man delar in befolkningen i yngre, medelålders och äldre, så hittar man fler ockult tro-

ende bland de yngre. 20 procent av de yngre tror till exempel att magiska handlingar och trolldom fungerar, medan bara 11 procent av de medelålders och 7 procent av de äldre tror på magi. Mönstret är likartat när det gäller tron att utomjordingar besöker vår planet och att synska personer kan förutsäga framtiden, en föreställning som är mycket populär i Sverige. Även tron på liv efter döden och på spiritismen är lägre bland de äldre.

– Antingen rör det sig om en generationsfråga eller också förändras uppfattningarna över livscykel. Men det tycks som att det finns något slags väckelse bland de yngre.

Utbildning och yrke verkar inte spela någon större roll, utom i vissa frågor. På frågan om astrologi är en vetenskap svarade 64 procent "ja" bland dem som bara genomgått grundskola, medan endast 35 procent av de högskoleutbildade ansåg det.

– Det kan handla om att folk har svårt att skilja på astrologi och astronomi. Frågar man om planeterna kan styra livsödet eller påverka personligheten, så säger ungefär en fjärdedel "ja" oavsett utbildning. Av svaren på en fråga om parapsykologiska fenomen visade det sig att högskoleutbildade tror på detta i högre grad än de som har lägre utbildning.

– Att högre utbildning skulle göra folk mer upplysta och befrämja kritiskt tänkande verkar vara en myt, säger Ulf Sjödin.

– Man kan också tänka sig att högre utbildning verkligen gör folk mer analyserande, men också mer öppna inför olika alternativ.

När Ulf Sjödin gjorde en studie i England om folks tro på det "övernaturliga", hänvisade många till Shakespeare: "Det finns mer mellan himmel och jord än du kan ana." Så tycks många resonera i Sverige också, säger han.

Det verkar inte finnas någon motsättning mellan intresset för vetenskap och tron på det övernaturliga, enligt undersökningen. Däremot finns en bred uppslutning bakom tanken att vetenskapen inte räcker till. 93 procent instämmer i på-

stående att vissa fakta är bortom vetenskapens räckvidd.

– Vetenskapens rön har alltmer kommit till allmänhetens kännedom. Men folk är besvikna på att vetenskapen inte kan lösa alla problem utan tvärtom förorsakar problem. De ogillar också att vetenskapliga svar är relativa och föränderliga. "De verkar ju inte veta något säkert."

Till detta kommer intuitiva, mystiska upplevelser som man själv haft eller läst om. Då vill man inte utesluta andra kunskapsvägar, säger Ulf Sjödin.

Men det är knappast någon djup insikt i Varats natur som gemene man söker. För de flesta är det ockulta något man sett och hört på TV 4, läst i en veckotidning och pratar med grannen om. Det tycks inte ha något centralt värde i livet, vilket inte hindrar att bakom allt det här intresset finns en sorts sökande efter något yttersta, efter en mening och ett sammanhang, betonar Ulf Sjödin.

Fyra av fem svenskar anser att människan alltid kommer att behöva en religion, och i dessa tider menar över hälften att var och en måste forma sin egen religion.

Men det är bara en mindre grupp som gör sig besväret att köpa en tarotlek eller beställa ett horoskop. Och en ännu mindre grupp sätter sig in i ockulta tankegångar, läser böcker om det ockulta och söker likasinnade.

– De flesta har ingen aning om varifrån dessa tankar kommer. Få känner till att de ockulta före-

En astrologiaffär i Paris. I Frankrike liksom i Sverige ökar intresset för det ockulta. Foto: Per Frisk.

ringar och livsåskådningar.

Men det verkar inte spela så stor roll. Folk hoppar från den ena tuvan till den andra utan bekymmer, menar han. Och behovet tycks vara stort.

– Det irrationella lockar. Och även om man vill framstå som rationell kan man ju anse att det irrationella är det mest intressanta i tillvaron.

Tron på det ockulta är inte bara mycket spridd, den tycks också öka. Omfattningen på Ulf Sjödens undersökning är unik i Sverige, men utbredningen av vissa idéer, exempelvis tron på reinkarnation, har mätts i omgångar sedan 60-talet. Trenden är tydlig: ökande.

I Frankrike, där resultaten är jämförbara med dem i Sverige, har det gjorts tre stora tester sedan 1982. Även där pekar kurvan uppåt. Oroliga tider eller en reaktion mot ett alltför rationellt samhälle är vanliga förklaringar.

ställningarna har en historia. Teosofin med sina starka kvinnliga företrädare H. P. Blavatsky och Annie Besant lyfte fram traditionen omkring förra sekelskiftet och har spelat en stor roll för tankarna i new age.

– Men det viktiga idag är de stora medierna, främst TV och veckotidningarna, som populariserar och sprider de ockulta idéerna hem till alla. Något sammanhållet system går knappast att hitta bland idéerna, säger Ulf Sjödin. Det som säljs är fragment av värde-

Det ockulta – som innebär att det bortom den synliga verkligheten finns andliga krafter som människan kan komma i kontakt med och utnyttja – både lockar och stöter bort. Men en sak är säker: ockulta föreställningar är idag inte något som bara finns hos medlemmar i hemliga sällskap. Tron på det ockulta har spridit sig till helt vanliga kvinnor och män.

Det finns en lång tradition av tänkare som sökt en esoterisk, inre "hemlig" kunskap om världen och människan och som intuitivt uppfattat samband i naturen.

Det är ett tänkande som försökt förena det irrationella med det rationella, där det paranormala ansetts som normalt och där det ockulta varit den praktiska tillämp-

ningen av det esoteriska tänkandet.

Denna tanketradition går tillbaka till antiken och gick länge hand i hand med vetenskapen, trots de klara inslagen av magi. Den har också vänslats med kristendomen, trots dess många icke-kristna drag. Jag tänker på tankeriktningar, för många okända idag, som gnosticism, hermetism, alkemi och kabbala

– vilka nu inte bara återfinns i folklig form i tidningar som Amelia utan i hög grad har inspirerat moderna författare och konstnärer och lever kvar bland teosofier, antroposofier och i olika hemliga sällskap.

AH

SPF 50 år

Parapsykologernas ordförande intervjuas

Reportage: Eva Sanner. Foto: Anton Svedberg

Sällskapet för Parapsykologisk Forskning fyller femtio. Göran Brusewitz är dess ordförande sedan 1987. Han gläds över flera framgångsrika vetenskapliga experiment under senare år, även i Sverige, vilka bland annat ger starkt stöd åt telepatihypotesen.

– Bara när försök går att upprepa och visar en statistiskt säkerställd avvikelse från slumpresultat, är det riktigt intressant, säger han.

Göran Brusewitz är programmerare på WM-data i Stockholm, ett av Sveriges största dataföretag. Sin fritid ägnar han till stor del åt att vara ordförande i Sällskapet för Parapsykologisk Forskning med allt vad det för med sig. Hans intresse för parapsykologi bottnar i en nyfikenhet på allt som berättar för oss vad verkligheten egentligen är, och i en vilja att tänka i nya banor, utan att låta sig stoppas av i nutiden fastställda ramar.

I år fyller Sällskapet 50 år, vilket skall firas med ett forskningssymposium för medlemmarna, som idag är 80 stycken, och för andra intresserade. Flera tunga namn inom svensk och internationell parapsykologisk forskning kommer att delta i högtidligheterna 18-19 april och hålla föredrag i ämnen som liv efter döden, aktuell forskning om telepati och psi-spår samt psykisk påverkan på biologiska organismer.

Parapsykologin har alltid brottats med problem rörande bevisföring. De flesta parapsykologer anser att det paranormalas existens har bevisats på ett övertygande sätt, men i den vetenskapliga världen i övrigt ställer sig flertalet tvivlande och menar att bevisningen är otillräcklig. Under senare år har dock flera resultat publicerats som ger starkt stöd åt uppfattningen att psi-fenomen faktiskt finns. Det gäller bland annat försök med ganzfeldtekniken, där man avskärmar försökspersonen från syn- och hörselintryck så att han lättare kan ta emot telepatiska intryck. Utomlands har man fått imponerande resultat med den metoden, och många parapsykologer anser att dessa försök är bevisande.

Telepatiforskning i Sverige

Det förekommer telepatiforskning även i Sverige. Vid psykologiska institutionen, Stockholms universitet, har docent Jan Dalkvist gjort försök som ger starkt stöd för att telepati finns och kan demonstreras i experiment. Ett flertal "sändare" fick titta på bilder med stark emotionell laddning, medan "mottagare" i ett annat rum fick berätta om innehållet i de bilder som de mentalt uppfattade. Det visade sig att i flera experiment hade de som trodde på telepati bättre "mottagning" än de som inte trodde och de som inte visste vad de skulle tro. Bilder som var starkt emotionellt laddade brukade ge fler träffar än andra.

Vid Göteborgs universitet har docent Adrian Par-

ker, psykolog, med ganzfeldmetoden undersökt den telepatiska förmågan hos olika grupper av försökspersoner. Det visade sig att träffsäkerheten var störst hos personer som tidigare haft psi-upplevelser eller hade haft positiva resultat i tidigare tester. En avspänd atmosfär och positiva förväntningar ökade också träffsäkerheten.

De resultat som uppnåtts avviker inte mycket från slumpresultat, men ändå tillräckligt mycket för att vara statistiskt signifikanta, det vill säga med säkerhet inte bero på slumpen.

Göran Brusewitz påpekar att även om enstaka undersökningar kan ge resultat som är inspirerande, så är det först när försöken går att upprepa och statistiskt säkerställa som paranormala, som de blir riktigt intressanta som bevis för psi.

– Mellan parapsykologer och skeptiker pågår en ständig diskussion om vad som innebär bevis, säger Göran. Skeptikerna invänder ofta att parapsykologer inte utför sina experiment på rätt sätt, men idag tar många parapsykologer hjälp av skeptiker när de skall utforma försöken, så att inga invändningar skall kunna riktas mot dessa från skeptikers sida. Men om försöksledarna själva är skeptiska till att paranormala fenomen finns, då blir resultaten i allmänhet negativa, det har visats i flera undersökningar. Detta beror på den så kallade försöksledareffekten: den som leder ett försök påverkar resultatet med sin personlighet eller inställning.

Revolutionerar världsbilden

Men fortfarande återstår det att bevisa psi-fenomen på ett sådant sätt att den vetenskapliga världen blir nöjd. Det har hindrat utvecklingen att de ekonomiska svårigheterna för psi-forskare har varit stora, inte minst de senaste 5-10 åren, och flera har lämnat parapsykologin för att i stället forska inom andra områden, där det är lättare att få verksamheten finansierad.

– I Sverige har vi haft förmånen att ha Stiftelsen John Björkhems minnesfond, som tack vare ett testamente och sedan bra kapitalförvaltning idag har ett kapital på två miljoner kronor. Stiftelsen kan ge mindre bidrag till forskningsprojekt.

– Det finns ett motstånd hos många forskare mot att undersöka parapsykologiska fenomen – och det finns ett motstånd hos dem, som beviljar vetenskapliga anslag, mot att stödja parapsykologisk forskning, säger Göran.

Han kan förstå detta, men tycker ändå att det är vik-

tigt att undersöka gränserna för människans förmåga, så som parapsykologerna gör. Fenomen bör undersökas vad de än handlar om

– Skeptikerna föredrar i många fall att tro att avvikelse från slumpen beror på metodfel. Vad avvikelseerna än beror på, äkta fenomen eller metodfel, bör de granskas vidare. Till den slutsatsen kom också den nyligen avlidne astronomen, författaren och skeptikern, Carl Sagan. Många som har sådana upplevelser påverkas starkt av dem. Därför är vidare forskning också av psykologiskt och sociologiskt intresse.

Vad räknas då till parapsykologin? Till ESP, utomsinnlig varseblivning, hör telepati (tankeöverföring) klärvoajans (fjärrsyn) och prekognition (förutvetande). Dessutom finns psykikinesi (att med tanken påverka föremål). Till det parapsykologiska forskningsområdet hör också sådant som påstådd medial kontakt med andevärlden, fall som tyder på reinkarnation, slagrutan och mirakler som rapporteras om heliga män, exempelvis Sai Baba. Det är dock laboratorieforskning som under flera decennier har varit helt dominerande bland parapsykologerna.

– Om de grundläggande psi-fenomenen finns och går att bevisa på ett för alla fullt övertygande sätt, väcker detta en mängd följdfrågor, exempelvis om relationen mellan ande och materia samt om "själens" natur – har den en självständig existens oberoende av kroppen och överlever den döden? I parapsykologins ljus framstår verkligheten inte längre som i grunden fysisk, med det själsliga som endast ett bifenomen, utan också som psykisk på ett mycket påtagligt sätt.

– Motståndet mot parapsykologin är förstärkt, eftersom bevis för psi innebär att den materialistiska verklighetsuppfattningen framstår som felaktig. Ett erkännande av de parapsykiska fenomenen rubbar alltså vår världsbild, och mot detta värjer sig både vetenskapsmän och många andra.

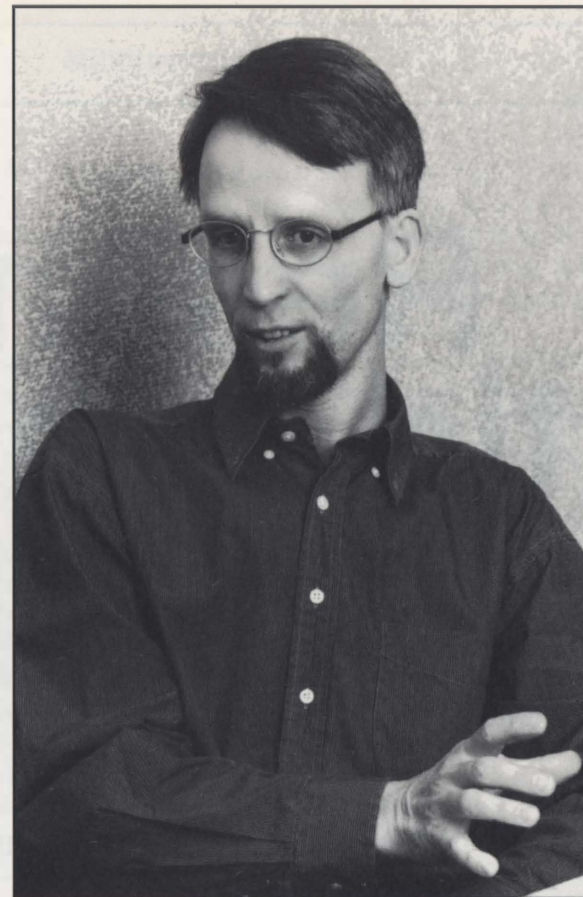
Men Göran värjer sig inte. Han är i stället öppen och nyfiken intresserad.

Förklaring till healing

Kan man använda parapsykiska krafter på ett praktiskt sätt? Göran nämner att kommunikation är ett område, omvärdnad ett annat.

– Om man kan påverka mikroorganismer med tankekraft, så som tycks ha skett i vissa försök, är det väldigt likt det som sker vid healing. Man har också sett att tankar kan påverka en annan person utan dennes vetskap. En svensk parapsykologisk upptäckt är det så kallade psi-spåret, det vill säga mätbara spår av tankar. En svensk konstnär har funnit att man kan skapa tankespår till det man tänker på. Detta har bekräftats av några svenska forskare, men försöken har ännu inte upprepats av andra, så hittills finns bara dessa pilotförsök.

– Skulle upptäckten av psi-spåret bekräftas, så innebär det ett genombrott inom parapsykologin, eftersom den då har fått ett upprepat experiment vars resultat också är av betydelse för vår verklighetsuppfattning. Kanske har vi då också förklaringen till att människor som Saida Andersson kan hitta försvunna

saker åt folk.

Göran håller en låg profil, uttrycker sig försiktigt, väl medveten om att så fort någon verkar frälst på någonting, så bemöts han med skepsis.

– Man behöver inte uttrycka sig med så stora ord. Fenomenen i sig är tillräckligt fascinerande, säger han. De utmanar grundläggande begrepp som tid, rum och medvetande och därmed hela vår världsbild. Forskningen kring psi-fenomenen har nu gett sådana resultat att man börjar tala om att det är vetenskapligt nödvändigt att vi ändrar vår världsbild. Psi-fenomenen ryms inte inom den nuvarande vetenskapliga ramen.

Kreativa har mer psykisk energi

Göran menar att psi-förmåga är något som alla har. Men hos några är den särskilt stark. Den tycks ha samband med vissa personlighetsdrag och vissa typer av begåvning.

– Det finns ganska klara belägg för att kreativitet och intuition har samband med stark psi-förmåga, säger han.

Vad tror Göran själv om själen?

– Jag är öppen för att något frigörs från kroppen, när vi dör. Ibland rapporteras det om försök att påvisa själens överlevnad av döden, till exempel så att någon planerar att efter sin död, från "andra sidan", sända en låskombination, så att ett visst skrin skall kunna öppnas. Men hittills har inget sådant lyckat försök blivit känt. Däremot antyder ut ur kroppen-upplevelser att vi har något som vi kan kallas en "själ" och som kan lämna kroppen.

Hur blev Göran själv intresserad av parapsykologi? Han säger att intresset för det paranormala nog "alltid" har funnits hos honom. Han har tyckt att detta varit intressant och viktigt.

Parapsykologin beskrivs ibland av skeptiker som en pseudovetenskap. Men parapsykologernas internationella organisation, Parapsychological Association, har accepterats som medlem i den stora vetenskapsorganisationen i Amerika, American Association for the Advancement of Science.

Två böcker om parapsykologi, som rekommenderas av Göran Brusewitz:

Örjan Björkhem och Martin Johnson: Parapsykologi och övertro (Forum 1986).

Harald Schjelderup: Den dolda människan (Forum 1987).

Du kan få kontakt med SPF genom att skriva till Göran Brusewitz, Diligensvägen 104, 131 48 Nacka. E-post: s.goran.brusewitz@nacka.mail.postnet.se.

Resenär i tid och rum

Redan som barn reste Denis Lindbohm långt bort från vår värld, men efter en varning från sin mor förstod han att detta inte var något man talade öppet om. Ända upp i vuxen ålder höll han därför tyst om sina ockulta upplevelser.

Intervju: Anna-Lena Carlzon

Sin första bok skrev han 1969 och nu ger han regelbundet ut två böcker om året, en på hösten och en på våren, där han berättar om magi och om sina själsresor, ibland i förtäckta ordalag.

Att Denis reser i tid och rum kunde han till en början inte avslöja för andra, utan en del av hans upplevelser publicerades i form av fiktiva berättelser.

Allt som allt har Denis nu gett ut 52 titlar, bland dem *Jagets eld*, som handlar om hans minnen av ett liv som flickan Esta, död vid fyra års ålder, och *Pentagram*, *maktens portal* med undertiteln *En lärobok i trolldoms-konsten*. Den boken är, enligt många utsago, den mest utförliga som finns på svenska, när det gäller magi. Denis berättar inte bara hur magi ska utföras, utan också vad magi är och varför den fungerar som den gör.

Sedan ett antal år tillbaka utövar han inte magi åt andra av skäl som vi återkommer till.

Det är alltså ingen vanlig 70-åring som jag besöker i ett hyreshus i Malmö. Inte utan bävan tar jag hissen upp till sjätte våningen.

Jag stiger in genom dörren. Våningen är pedantiskt välkött. Väggarna i det ombonade vardagsrummet är täckta av petitpointbroderier. Här är pyntat och putsat. Hustrun har åkt ut till havet tillsammans med ett barnbarn.

Författarens blick är intensiv och alert och han börjar utan ett ögonblicks tvekan att berätta om sina resor i tid och rum och om det han anser är minnen från tidigare liv.

Fabulerar han medvetet, är det ytterst svårt att upptäcka det; han verkar äkta.

Modern

Sin magiska kraft säger han sig ha ärvt från sin mor som var spiritist och även utövade magi. 1975 lämnade hon den här världen, men redan 1930 gick hon under en operation för en kort stund över till den andra sidan. Hon berättade efteråt att någon gripit tag i henne. Först var där mörker, sen dök en ljusvarelse upp. Då

hon stod inför skepnaden, föll hon ihop – fullständigt överväldigad. Varelsen lyfte upp henne och sa:

– Jag ger dig inte döden utan livet, för ditt barns skull.

– Min mor överlevde operationen och det var tur, säger Denis. För hade inte hon tagit hand om mig, hade min far gjort det. De var skilda. Han var ateist, materialist och fyllerist, och då hade det gått åt skogen för mig.

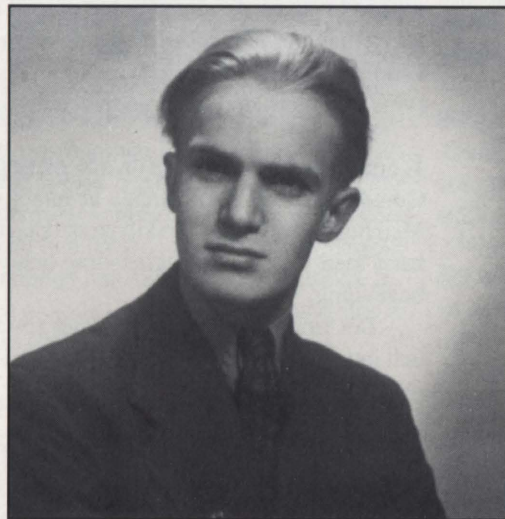
Minnen i barndomen

Denis Lindbohm föddes 1927 och var således barn på 30-talet. När han var två år gammal, började minnen från tidigare liv komma till honom. I det första liv han minnes, var han en liten flicka, Esta, som dog fyra år gammal.

– I det livet bodde jag i ett hus med en hög stenfot, berättar Denis. 1969 besökte jag huset och smekte dess stenfot. Det kändes sällsamt: Jag hade rört vid samma stenar i två liv.

Esta föddes den 10 maj 1914. Döden kom genom spanska sjuken den 13 november 1918.

– Det var en trist död. Jag kunde minnas fuktvarm säng, plåga, ångest. Jag kunde minnas min mors – nuvarande mormors – ansikte nära, i skenet av fladdrande ljus – en pressande pina, som dunkelt rann ut över Intets stup – men jag kom tillbaka efter nio

Denis Lindbohm i yngre år

år av ofattbarhet. Jag har inga minnen från de nio åren. De är som Dödens egen grav.

Barnet Denis vaknade ibland på nätterna och kände hjärtat bulta vilt. Ensam i mörkret, med morfar och mormor sovande i närheten, mindes han plågan från Estas sista tid och kände en djup natt omge sig.

Hur kom det sig att Denis mindes vad andra inte minns?

– Som litet barn sökte jag mig inåt, förklarar han, och därinne väntade mina minnen på mig – först de minnen som sträckte sig tillbaka till min födelse den 11 juli 1927 – de blev välbekanta för mig. Jag ville bli på det klara med mig själv och genomgick noga mina minnen från det nuvarande livet. Bortom födelsepunkten fanns till en början bara glidande, vikande förnimmelser.

– Så kom Estaminnet. Det blev alltmer välbekant för mig när jag i ensamheten tänkte på detaljer och upptäckte detaljer inuti detaljerna. Livet som Esta blev så nära som de kläder jag hade på mig igår. Men något annat drev snart fram, först knappt märkbart, efterhand allt tydligare: Jag mindes något som hänt före Estalivet, och medan tiden gick steg de minnena fram allt tydligare.

Denis mindes landet Kvaturglon, ett namn han som litet barn hade svårt att uttala. Det låg i en annan del av universum. Senare har han fått återblickar på många andra liv både i den här världen och i andra, men han har ingen klar bild av hur de olika verklig-heterna förhåller sig till varandra.

Vad han gjorde mellan sina olika liv, har han inte heller fått något svar på ännu.

– Jag har bara fått fram att jag har levt en lång rad liv, berättar han. En del minnen är bara korta glimtar som inte passar ihop med någonting annat. Andra är hela och sammanhängande.

Resor i tid och rum har han gjort så länge han levt, men redan tidigt avrådde hans mor honom från att tala om detta för andra. Denis och hans mor levde i en fromt kristen miljö; om han berättade, kunde ju folk tro att han var besatt av djävulen. När han senare försökte göra det, trodde många att han fått idéerna från veckotidningarnas tecknade serier.

– Min mor var länge den enda som kände till mina upplevelser i fjärran liv och länder, säger Denis. En gång när jag var fyra-fem år försökte jag berätta om dem för mina lekkamrater, men de trodde det var något jag drömt och började tala om sina egna drömmar.

Han teg sig igenom hela skoltiden men tog minnena och "resorna" som någonting naturligt. När han kom upp i tonåren, blev han skeptisk och tänkte att alltihop kanske berodde på någon psykisk störning. Därför läste han allt han kom över i ämnet psykologi, men ingenting stämde med hans egna erfarenheter.

1969 tog han bladet från munnen och berättade både för arbetskamrater och för sin fru, som han då hade varit gift med i 18 år. Som väl var tog hon det med fattning. Hon hade haft något på känn.

Magi

I början av 60-talet höll Denis på med mörk magi och använde sig av den för att nå framgång i yrkeslivet. Den magiska ritual som mest förändrade hans liv var när han stötte en kniv i ett finger och lät blodsdropparna falla ner i ett "drakägg", som han använde i magiska sammanhang. Han trodde att det skulle komma nio droppar blod, men det kom bara sju. Han nådde nu den position han ville ha på sin arbetsplats, ja han lyckades med allt han företog sig. Men efter sju år var den lyckosamma tiden slut. Nu följde sju år av motgångar.

– Vilket helvete det var! Familjen säger att jag var som en främ-

ling under de där åren. Man får alltid betala ett mycket högt pris, när man sysslar med svart magi! berättar han och avråder på det bestämdaste var och en från att börja med det.

De flesta som kontaktar honom vill veta mera om magi.

– Det är någonting storslaget men också någonting mycket mycket farligt! säger Denis.

Han har varnat många människor. Ungdomar vill alltid att han ska berätta om den svarta magin, men det gör han inte längre, för den åberopar de makter som vill förgöra. Men när vi ändå talar om magi, vill han klargöra det där med magiska tal och drar sig till minnes en ritual som han nyligen utförde för att hjälpa en släkting. Enligt beräkningarna skulle processen ta nio dygn, men resultatet kom inte förrän tolv dagar och nätter passerat. Talet 9 behövde alltså inte ingå. 12 kan också ha en magisk betydelse, får jag veta. Ja, praktiskt taget alla tal är magiska. I sin bok *Pentagram* skriver Denis att man ska linda en tråd sju varv runt en dockas hals, men i en annan bok kan man läsa att det ska vara nio varv. Det spelar ingen roll vilket, ty bägge talen fungerar, uppvisar Denis alla som undrar.

"Anden i glaset"

I *Pentagram* beskriver Denis också hur och varför magin fungerar och ger anvisningar om hur man ska gå till väga. Han berättar också om sådant som gått snett. Ta det där med "anden i glaset", som många tar som en sällskapslek. Några arbetskamrater föreslog en kväll, när det var fest, att de skulle pröva. Denis tog med sig skivan och det invigda glaset, men när han kom till festen var kollegerna redan berusade. (Man ska inte vara påverkad av någonting, när man sysslar med det andliga.) Han la trots detta upp skivan på bordet, satte upp glaset och talade om för dem hur de skulle göra. Själv slog han sig ner en bit från bordet och pratade med familjens hund. Kollegerna satte igång, glaset började röra sig och de berättade vad det sa. Först var det rent nonsens, men sen kom det elaka svar på frågor som ställdes. En kvinna frågade hur hon skulle ha det om ett år. Glaset svarade att då skulle hon vara död. En annan frågade: Vem är det som svarar oss? Glaset bokstaverade: Belial. Frågan ställdes tre gånger och varje gång blev svaret detsamma.

– Någon frågade då: "Vem är Belial?" Då reste jag mig, säger Denis. Det visste ju jag, och jag kände hur jag rös, för Belial är namnet på en judisk demon och det betyder "förgöraren", "förstöraren".

Han kände nu hur någon stirrade på honom. Kamraterna ville inte längre fortsätta sin "lek". Denis tog brådan och glaset och gick hem, men hela vägen hem kände han att någon gick bakom honom. Det var kusligt. Eftersom ingen i sällskapet visste vem Belial var, tolkade han det som att Belial hade kommit för att besöka honom själv.

Löftet

1979 gjorde Denis en resa till en annan verklighet. Äntligen hade han lyckats komma i djup trans. Han befann sig nästan i koma. Han kunde inte röra fingrarna, inte kontrollera andningen. Han släppte taget om den jordiska verkligheten, och det var då hans kunskaper om själsresor började.

– Helt plötsligt var där mörker och det brusade allt starkare, precis som när man öppnar en vattenkran. Och sen, fortsätter Denis, på en tiondels sekund var jag någon annanstans. Kroppen var min egen, men sinnena var mycket mycket känsligare än vanligt.

Han hade gjort själsresor förut, men just i detta ögonblick hade

tydiligen ”makterna” fått nog av honom. Vad som nu skedde, skrämde honom nästan från vettet. Han hade hamnat utanför ingången till en grotta, och där gick han in. En port öppnades och när han gått igenom den, slog den igen efter honom. Framför honom vid ett bord satt tre varelser i mörka kåpor. De var helt kalla, inga djävlar, men iskalla storheter.

De frågade:

– Du har hittat din ingång, kan du hitta din utgång också?

Dénis kunde inte röra sig, och när han tittade ner, såg han att han stod mitt i ett pentagram, som var inmejslat i ett svart golv av sten. Det gick inte att komma därifrån.

– De tre varelserna talade om för mig vilken liten och obetydlig varelse jag var. Aldrig tidigare hade jag känt mig så fruktansvärt liten, erkänner Dénis. Sedan gav de mig ett förslag. För att de skulle släppa mig skulle jag arbeta åt dem. Det kunde jag inte. Då fick jag i stället ett erbjudande att röra mig fritt var jag ville och få full tillgång till kunskap och jag skulle aldrig behöva bli utsatt för angrepp, men då måste jag lova att aldrig mer använda magi för andra. Jag fick tala om den, men inte utöva den.

Dénis gick med på deras villkor, han hade inget val. Om han hållit löftet till punkt och pricka, kommer jag mig inte för att fråga. Han säger att han nu för det mesta själv kan styra sin själsresor.

Reinkarnationen

– Mina resor i tid och rum förutsätter reinkarnationen, säger Dénis. Jag lever inte i de andra världarna utan helt och håller här och nu, men minnena finns hela tiden.

Ibland tycker han att tillvaron på jorden är fruktansvärd, ibland tycker han att han fått nog av alltihop och nu vill fortsätta med någonting annat. För honom är jordevärdet ingenting att hänga fast vid. Han har ingen dödsfuktan, det upptäckte han redan som barn.

Vad är då meningen med reinkarnationen, med alla dessa olika liv? Jo, att samla upplevelser och kunskap. Vi måste ta reda på hur det är att vara olika människor. När man förstår människor av skilda slag, då kan man gå vidare till en annan värld. Ljusvarelserna brukar säga till människor som grips av panik över allt ont de gjort: Det har ingen betydelse vad du gjort, det viktiga är att du har upplevt och lärt dig något.

Och kanske sker det en utveckling, men Dénis tror att det ligger bortom vår hjärnas kapacitet att förstå meningen. Meningen anser han alltså vara ofattbar. Det finns så mycket grymhet i världen och ändå finns det ett slags kärlek bakom alltihop. Detta är absurt, säger han, och det är inte lönt att fundera över det.

Besök i andra världar

– Jag har intensiva minnen från stjärnvärlden Kvaturglon. Det var som en skola, vi utbildades – kanske för att kunna leva här på jorden. En bild har etsat sig fast: jag står på en plattform med räckor runt om. Jag är klädd i en silverfärgad dräkt med hjälm.

Plattformen svävar och där nere står en kvinna som jag vet är min hustru Neiah. Hon blir mindre och mindre och jag svävar högre och högre. Sen minns jag inget mer.

Minnet har bland annat återgetts i boken *Jagets eld*, och när boken kommit ut ringde en kvinna från Norrland och sa att hon mindes att hon stått i en trädgård och sett efter vad hon kallade sin silverman. Han svävade iväg och hon visste att hon aldrig skulle se honom mer. Hon mindes sitt namn som Nadja.

Dénis vet inte vad som hände under den färden, bara att han var på väg någonstans högt upp.

Första gången han berättade om Kvaturglon, var han bara två år. Vad han då mindes därifrån, var inte stjärnorna utan ett slags boll som såg konstig ut och som hängde i mörkret, en boll gjord av små lampor. Senare har han förstått att det var en stjärnhop.

Dénis tror att vi kanske alla ursprungligen är besökare från andra planeter och att det sker ett ständigt utbyte mellan världarna. Han tror att det finns ett oändligt antal världar – alla lika illusoriska! Han har läst att några vetenskapsmän börjat tro att hela vårt universum är ett hologram. Det stämmer med den gamla tron att allt är överklagt, att det vi ser är Mayas slöja.

När man fotograferar något enligt hologrammetoden och bilden sedan projiceras med en laserprojektor, uppstår en tredimensionell bild. En del forskare anser alltså att hela vårt till synes materiella universum kan vara ett hologram som projiceras någonstans utifrån. Och det är i så fall ett hologram som påverkar alla våra sinnen.

– Det är en gammal tanke inom ockultismen att vi inte ska tro på det som vi brukar kalla ”verkligheten”, eftersom det är en illusion, förklarar Dénis.

Det har skett en öppning under de senaste åren när det gäller det översinnliga. Dénis tror att nå-

gonting nytt är på gång. Det är så mycket som händer just nu. Forskare börjar erkänna översinnliga fenomen. Många talar öppet om ett nytt paradigm, en helt ny totalsyn på tillvaron.

Flera gånger i historien uppstår omvälvande förändringar.

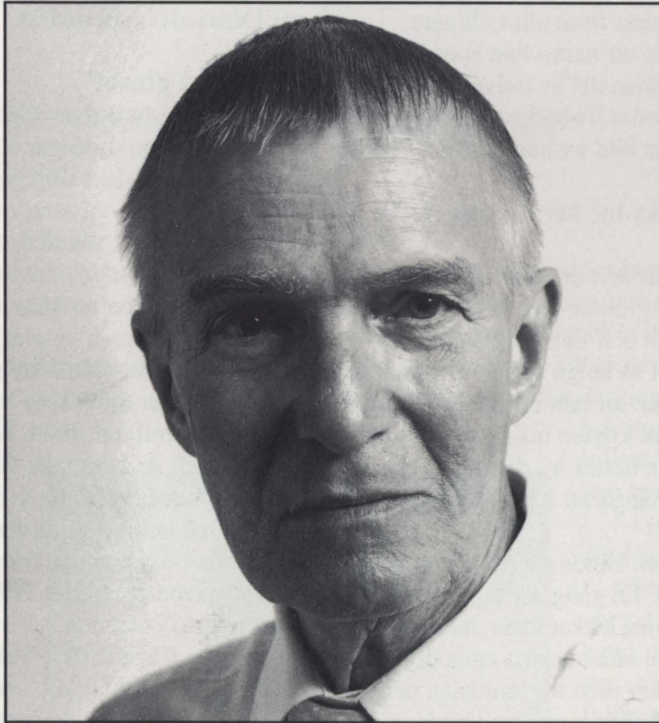
– Titta på alla civilisationer som funnits på jorden! De har slutat i kaos och med att människor betett sig som galningar. Och därefter föll civilisationerna samman.

Sedan är det som om Dénis vill be lyssnaren och läsaren att inte anamma allt han berättar, för han tillägger:

– Men lita inte på allt jag har att säga! Alla får inte tillgång till samma information, så sök själv! Tänk dig ett stort hus, jag tittar in genom ett fönster, men den som står någon annanstans tittar in genom ett annat fönster, och vi ser helt olika saker. Ändå är det samma hus.

– Men, tillägger han underfundigt, det Yttersta man kan tänka sig – jag tror det finns någonstans.

Här avslutas vårt samtal. Något omtumlad beger jag mig ut i ”verkligheten” igen.

Dénis Lindbohm idag

Meditationer

av Bengt Petersen

De ensamma

Var kommer de ifrån, alla de ensamma människorna, och vart går de?

Deras händer är frusna och kalla mitt i sommarvärmen. De går alltid så långsamt som om de ingens hade att ta vägen. Kanske de väntar på att någon eller något ska hinna ifatt dem: en bortglömd lycka, ett bortkastat minne. Dessa människor vars ensamhet följer dem överallt som en mörk och dyster skugga. Dessa ohjälpligt vilsegångna som aldrig hittar hem. Vi ser dem komma och vi ser dem gå.

Främlingen

Jag ser inte mig själv. Allt jag ser är min spegelbild och min skugga. Jag hör ekot av min röst, långt borta i fjärran. Jag ser hur mina fotspår i sanden plånas ut av vågorna och tiden. Jag ser gamla och gulnade fotografier på en okänd främling, som påminner om någon jag en gång känt. Jag är så långt borta.

Tiden

”Tiden går så fort sägs det – och sådant låter man lura sig av... Hur fort den än går, så är det endast den långsamme (hur rask han än är!) som håller den djupt fast, utfylld, uppfylld.” Vilhelm Ekelund.

Dessa ord tänker jag på vid vandringar och strövtåg. Jag kan stanna och betrakta ett träd i en av stadens parker. Inte slött stirra utan verkligen se. Stammens knotiga och envisa växande, nakna grenars triumferande klättring mot höjden. Tänka: vad är ett träd? Vad vet jag egentligen om dess natur helt oberoende av mina tankar om det? Koltrasten sjunger en vårlig vintersång någonstans ifrån. Då känns tiden uppfylld och utfylld, ja nästan obefintlig.

Sorgens dag

Var kommer den ifrån denna dag så utanför och bortom allt? Ingen vind förmår blåsa bort sorgens silkeslena slöjor. Inga röster kan genomtränga den bottendjupa tystnaden. Bara det välbekanta vemodet kryper fram från sitt ödsliga hål och bultar på mitt hjärtas port där känslorna skrämde hukar. En stilla dag då allt sörjer sin levnad och inget finns att göra, bara låta tiden gå och sorgen värka ut på det välbekanta sättet.

Det första ljuset

En stark och mättad blomdoft når mig och sänder ilningar av välbehag genom min kropp. Knappast något är större än detta, den första doften, den första aningen, det första ljuset som tänder en längtan i hjärtat. Fortsättningen vet vi inget om. Sommaren kan bli som en spann iskallt vatten i ansiktet. Men för ett vaket och uppmärksamhet sinne är varje morgon ny, dagens första och kanske enda solglimt ett löfte och varje andetag nytt och spirande liv.

Att vara människa

Att vara människa är att lida av vetskapen om alltings förgänglighet. Att vara plågsamt medveten om dödens ständiga närvaro i livets alla stunder – den svarta skuggan i solen – men ändå älska hela det sjudande livet som man älskar en blomma som snart ska vissna. Det är att vara ensam mitt i den skrattande och pratande gemenskapen, men ändå vara sammanbunden med de andra genom skira, bräckliga trådar, som inte märks förrän de en gång smärtsamt brister.

Till Anna Brita

Jag längtar bara efter att få dö, sa du, när det fysiska och psykiska lidandet blev för svårt den sista tiden. Nu har du svävat iväg dit bort där ingen kan nå dig. Jag unnar dig den friheten. Jag önskar dig inte vilan i gravens frid, men att färdas mot okända världar. På din resa vill jag skänka dig en röd ros utan taggar som ett minne från jorden och som en symbol för den kärlek som du borde fått i överflöd. Jag kommer alltid att minnas din sårbarhet, din kamp för rättvisa och jag kommer att spara receptet på din hälsogröt.

Joseph Jaworski:

Drömmen

Ur "Synkronicitet"

Vägen till handling är att vara.

Lao Tse

I mötet med dr David Bohm hittade Jaworski sin vägvisare som beskrev för honom hur han befann sig vid randen till ett kreativt flöde, ett flöde som han inte själv skulle försöka styra men som skulle leda honom vidare mot hans mål.

Under de kommande månaderna fortsatte jag att begrunda mina upplevelser i Europa och tillsammans med hermelinen uppe i bergen.

Jag kunde inte tala med någon om dessa upplevelser – jag hade till och med själv svårt att förstå dem. Jag upplevde fler stunder av förlorade gränser där min identitetskänsla utökades till att omfatta såväl Gud som hela universum. Sedan barnsben har jag fått lära mig att be, men denna förlust av gräns mellan mig och Gud var alldeles för mycket att smälta. Jag vände mig till en nära vän, som var en av Houston's mest kända psykiatrer, för att se om han kunde övertyga mig om att jag inte höll på att bli galen. Jag berättade alltihop för honom – allt som hade inträffat under det senaste året. Han småskrattade och gav mig det stöd jag behövde. Han gav mig också några böcker som beskrev den här typen av upplevelser och jag upptäckte att de är centrala i alla de stora religionerna, bland annat judendom, islam, kristendom, hinduism, buddhism och taoism. Det hjälpte mig att finna mig tillrätta med fenomenet, men det var i stora delar fortfarande ett mysterium för mig. Jag förstod att en ny medvetenhet höll på att växa fram inom mig och jag hade en innerlig känsla av att det skulle komma mycket mer.

Med tiden började jag känna att universums samordnande princip är "relationer" och att den är mer fundamental än "beståndsdelar". Gång på gång gick det upp för mig att denna nya förståelse är vad som saknas i vårt sätt att tänka på ledarskap. Vi talar alltid om vad ledare gör – om ledarnas stil och funktion – men vi ägnar inte mycket uppmärksamhet åt *varandets* aspekt av ledarskapet.

Min upplevelse i Europa av Erich Fromms *Kärlekens konst* ledde mig till hans nästa bok, *Att ha eller att vara*. Fromms teori skulle kunna sammanfattas i de två citat som finns i inledningen till boken:

Vägen till handling är att vara.

Lao Tse

Människor borde inte fundera så mycket på vad de ska göra, som på vad de är.

Meister Eckhart

Fromm förklarar att Varandet är ett fundamentalt existensstillstånd, eller en hållning till världen, som handlar om livaktighet och äkta samhörighet. Det har att göra med vår karaktär, hela vår hållning till livet; det är ett tillstånd av inre aktivitet. För första gången i historien, menar han, är mänsklighetens överlevnad beroende av en radikal förändring i det mänskliga hjärtat. Detta är ett upp-rop som ställer krav på stort mod – att lämna vad vi har och gå vidare, inte utan fruktan men utan att duka under för fruktan. Det är en kallelse till att omdefiniera vad som är möjligt, att skapa visionen om en ny värld och att vara villig att steg för steg företa sig det som i konkreta termer är nödvändigt för att förverkliga den visionen.

Ett par veckor senare, när jag var i färd med att läsa allt jag kunde få tag i om ledarskap, fick jag i brevlådan en broschyr som innehöll en kort essä av Robert Greenleaf. Det var en tunn broschyr på endast trettiosex sidor och ett brandgult omslag med titeln *Tjänaren som ledare*. Jag önskar att jag kunde komma ihåg vem som hade skickat den till mig, för jag är skyldig den personen ett oändligt stort tack. I samma stund som jag såg orden "tjänaren som ledare" gjorde de ett oerhört intryck på mig. Bara tanken på ett tjänande ledarskap var häpnadsväckande och jag kunde inte sluta tänka på det. Det var som om någon med ens hade klarnat mitt synfält och gjort det möjligt för mig att förstå vad det var jag hade kämpat med så länge. Och samtidigt var det som om ett gammalt minne hade återuppväckts. Med sina ord tog Greenleaf min hand och visade mig en väg in till ett område som jag utforskar än i dag, över nitton år senare.

Idén om ett tjänande ledarskap tillskrev Greenleaf Hermann Hesses bok *Österlandsfärden*. Berättaren i boken befinner sig på en resa tillsammans med en grupp män, på jakt efter upplysning (en resa antagligen ämnad att symbolisera Hesses egen, påpekade Greenleaf). Leo är tjänaren som utför gruppens enklare sysslor men samtidigt livnär gruppen med sin närvaro, sin själ och sin sång. Resan sträcker sig över flera år och allt förlöper väl till dess Leo försvinner. Männens upptäcker att de inte klarar sig utan Leo. Gruppen upplöses, männen blir desorienterade och berättaren nästan duka under. Efter flera års vandrande upptäcker berättaren slutligen att Leo, som han till en början endast hade känt som *tjänare*, egentligen var överhuvud för ett brödraskap, dess ledande själ, en stor och nobel *ledare*. Leo hade tjänat för att bära upp gruppen och göra dess resa möjlig, tack vare den inre livskvalitet som uttrycktes genom hans närvaro.

I den här essän gör Greenleaf ett grundläggande ställningstagande och lägger fram ett ramverk genom vilket vi kan förstå ledarskapets underliggande dynamik. Ledarskapets kärna, säger Greenleaf, är önskan att tjäna varandra och att tjäna något bortom oss själva, ett högre syfte. I vårt traditionella tänkesätt låter "tjänande ledarskap" som en sammanställning av motstridiga ord, en oxymoron. Men i en relationell värld, där samhörighet är universums samordnande princip, är det nästan en självklarhet. Med den hållningen framstår tjänande ledarskap som ett mycket kraftfullt och naturligt sätt att se på ledarskapet. Jag började inse att detta var en viktig bit i det pussel jag hade kämpat med så länge.

Allting inom mig sa att jag var tvungen att resa bort för att smälta allt som hade hänt mig och för att förstå vad det var som pockade på att få träda fram. Beväpnad med dessa idéer reste jag därför i början av 1977 till bergen igen, den här gången till Steamboat Springs i Colorado, för att avsiktligt öva mig i ensamhetens konst och för att begrunda allt som låg framför mig.

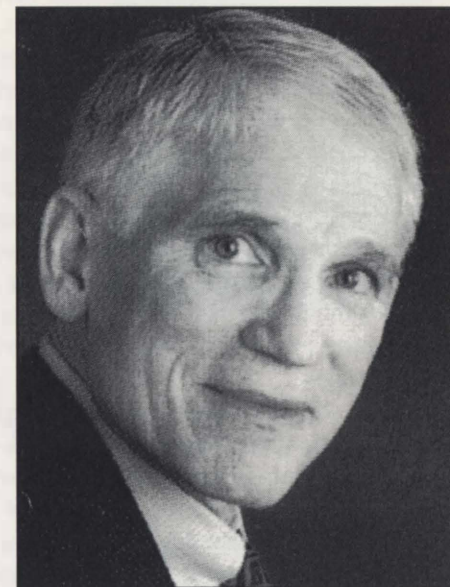
Det var senvår – för mig den vackraste tiden i bergen, en tid av tillblivelse och förnyelse. Jag bodde i en andelslägenhet som lågt högt uppe i den vänstra kanten av sidområdet (som den här tiden på året var stängt), på ett par minuters gångavstånd från en oistandsatt egendom jag köpt under föregående skidsäsong.

Varje morgon steg jag upp strax innan soluppgången, drack juice och åt frukt, gjorde några uppvärmningsövningar och tog en lång promenad i sakta mak uppe bland bergen. Efter att ha återvänt hem, tagit en dusch och ätit frukost tog jag mig upp till egendomen och tillbringade da-

gen där med att skriva och tänka. När jag var där kände jag mig fullständigt ensam, som om jag befann mig på toppen av världen. Huset var omgivet av murgröna och skog och hade en känsla av örnäste över sig, eftersom det var den närmaste omgivningens högsta punkt. Mot öst såg jag rakt upp mot skidområdet och nedanför, mot väst kunde jag se hela Yampa Valley och sextio till åttio kilometer bortom den. Det var ett fantastiskt ställe att vistas på den våren, bland vilda blommor och höga tallar och granar.

När det var dags för mig att lämna bergen, hade jag en första skiss över ett institut som skulle utveckla tjänande ledarskap. Så småningom skulle jag komma att kalla det American Leadership Forum. Det var till viss del strukturerat efter det välkända White House Fellows-programmet, men det skulle främja kontakter mellan olika samhällssektorer och den framväxande ledargenerationen i ett samhälle eller en region. Det skulle fördjupa deras känsla för offentligt ansvar och skärpa deras möjligheter att leda i ett pluralistiskt samhälle där ingen någonsin skulle "ha befälet" igen. Organisationens överbryggande princip skulle vara det tjänande ledarskapets, att tjäna med medkänsla och hjärta och inse att den enda sanna auktoriteten i denna nya era är den som berikar deltagarna och styrker dem snarare än försvagar dem. Det skulle uppmuntra "föränderligt ledarskap": ett ledarskap med starkt engagemang och vida framsynta idéer. Det skulle vara ett kreativt ledarskap snarare än ett reaktivt ledarskap. Det skulle vara ett ledarskap med förmågan att föreställa sig en framgångsrik region och förmågan att förverkliga framgångarna. Det skulle inbegripa tanken att vi inte behöver vara bundna av de nuvarande omständigheterna, utan vi kan bokstavligen välja den sorts samhälle, den sorts värld som vi vill leva i.

Förverkligandet av American Leadership Forum skulle kräva att vi sökte efter dolda talanger. Jag kände att det fanns hundratals ledare av världsklass, män och kvinnor i den generation som skulle ta över, yngre människor som befann sig bara ett steg från toppen. Det skulle bli vår uppgift att uppmuntra dem att se sitt högre syfte, att se sina speciella livsöden och att sträva efter det som verkligen betydde något för dem. Vi stod på tröskeln till en ny tidsålder och vi var tvungna att forma den efter högsta möjliga syften och värderingar. Framför allt måste vi sträva efter att förstå betydelsen av kärlek och vänlighet, "den fullkomliga och uppenbara principen för allt liv". Jag drog mig till minnes dessa ord från *Måsen* och de sista orden

Joseph Jaworski startade sin karriär som en framgångsrik advokat i en respekterad juristfirma som han själv byggt upp.

I sin bok *Synkronicitet* beskriver han de upplevelser som ledde fram till beslutet att hoppa av juristkarriären och starta American Leadership Forum.

från Jonathans lärare, Chiang, innan han försvann i ett skarpt ljussken: Jonathan, fortsatt arbeta på kärleken." Det blev min överordnade strävan i livet och den grund på vilken American Leadership Forum skulle grundas – tanken om att tjäna och känna omsorg för andra. Tanken på det tjänande ledarskapet. Tanken på att hjälpa andra i deras kamp för att bryta sig loss från sina begränsningar. Det blev mitt personliga kall att dela med mig till andra av den sanning som höll på att vecklas ut inför mina ögon.

Jag höll idén om American Leadership Forum för mig själv under ungefär sex månader. Det var en så stor dröm att jag var rädd för att berätta den för någon, eftersom den tycktes så storslagen. Jag skämdes nästan för att ens tro att jag skulle kunna göra något sådant.

Ett år senare fick jag besök av Tom Fatjo, klient och nära vän till mig. Tom, som var grundare av Browning & Ferris Industries (bättre känt som BFI), var både revisor och stor entreprenör. Han hade fått en idé om hur man skulle kunna hantera grovsopor. Efter att ha konstruerat systemet köpte han en sopbil, steg upp klockan fyra varje morgon för att åka bak på lastbilen och hämta

soporna i sitt grannskap, allt för att testa sitt system. Från hans idé växte ett av världens största grovsopsorteringsföretag.

Tom besökte mitt kontor för att berätta om sin dröm om ett chefutvecklingscenter som skulle placeras i Houston och som skulle ägna sig åt att hjälpa företagsledare och andra yrkesmänniskor att få ett mer produktivt liv. När han berättade om sin dröm kände jag mig uppmuntrad att dela med mig av min. Han kunde ta risken och nu kunde även jag det, och gjorde det. Jag gav honom en kopia på mina planer som han tog med sig hem.

Ett par dagar senare kom han tillbaka och sa: "Joe, jag tycker att det här är en alldeles utomordentlig idé. Det är en stor dröm, men jag tror det går att förverkliga den. Det finns däremot en farlig brist i den plan du skissat upp. Du har placerat dig själv som styrelseordförande, men du har satt någon annan som verkställande direktör för hela verksamheten. Du harsatt någon annan till att få det att fungera. Vet du, Joe, det här är din dröm och om du vill förverkliga den måste det vara du som gör det. Du måste befinna dig i främsta ledet och du måste ägna 100 procent av din energi och 110 procent av ditt engagemang åt att få det att

fungera. Och om du inte gör det kan du glömma alltihop. Du kommer att vara tvungen att lämna juristbyrån, sluta praktisera juridik och ägna varje uns av din energi och varje minut av din tid åt detta, annars kommer det aldrig att gå."

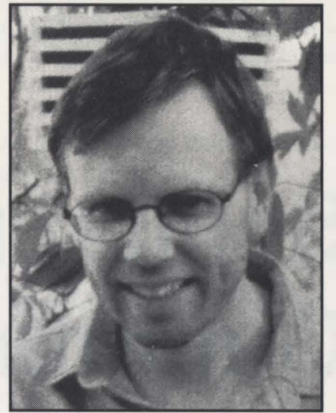
När jag hörde vad Tom sa, visste jag att det var sant. Det han sa var alldeles riktigt, men jag hade helt enkelt inte modet att lämna juristfirman och att ta de nödvändiga riskerna. Jag hade lovat mina kollegor att jag skulle åka till London för att upprätta vårt nya kontor där och jag använde det som en ursäkt. Jag sa till Tom att timingen var fel och att jag helt enkelt inte kunde göra det.

Han tittade på mig och sa: "Säg till mig när du känner dig redo. Jag tänker hjälpa till." Och faktum var att Tom några år senare var den som gav mig den hjälp jag behövde.

Ovanstående är kapitel 8 i Joseph Jaworskis bok "Synkronicitet. Att fånga livets sammanträffanden", här återgivet med vänlig tillåtelse av Richters förlag, Malmö. Översättare: Peter Carlsson.

Funderingar längs vägen

Av Jan Torberntsson

Jag är en vandrare på livets stig, och medan jag går tänker jag på ett och annat – stora tankar och små. Jag tänker: Varför är det så? Varför är det så? Varför är livet så fyllt av hinder och paradoxer på vår väg mot den sanna lyckan och kärleken? Och varför tycks så många ge upp på vägen? Är det för att de inte vet vad de söker?

Och varför verkar det som om de friska grundtankarna i New Age, exempelvis de som handlar om fred och miljöengagemang, får stå tillbaka för en enklare form av "andlighet", där också en hel del pengar kommer med i bilden.

Angående grundtankarna i New Age tänker jag så här: Jag tror inte det är så illa ställt egentligen – kärnan finns där fortfarande, de stora tankarna har inte dött, de har bara kommit något i skymundan, eftersom "den gamla tanken" fortfarande har ett grepp om människorna.

Vad är då "den gamla tanken"? Jo, det är den som format människornas värld fram till nu, en tanke som beskriver tillvaron i hierarkiska strukturer, i vinsttermer, konkurrenstermer, bristtermer.

Den gamla tankens största drivkraft är rädsla. I bakgrunden finns upplevelsen att vi är isolerade varelser, där vi för vårt eget liv måste strida mot vår omgivning – det är jag eller de andra, "äta eller ätas", precis som i djurens rike.

Jag menar att de första New Age-tankarna, som kom ur en frisk källa, hotade den gamla tanken. Och som vid så många paradigmskiften, håller det gamla emot i det längsta. Förespråkare för den gamla tanken gör allt de kan för att

försvara för den nya tanken att ta överhanden.

Vad innebär då den nya tanken? Jag bär på en vision om ett helt annat samhälle, en helt annan värld – en värld med kärlek, utan rädsla. Och jag ställer mig frågan: Vad är det som hindrar denna vision att bli sann?

Jag ser mig omkring i världen för att finna svaret och tycker mig förstå att politiker, präster, ekonomer m fl i hög grad är den gamla tankens förespråkare. Dem kan vi inte ändra på, utan det gäller att bryta ny mark för ett nytt samhälle.

Men de flesta människor tycks vara föga intresserade av nytänkande inom olika områden. En förklaring till detta är nog att vi är rädda för att bli ställda utanför den sociala gemenskapen, bli utfrysade, genom att vara avvikande. Ofta behandlar vi också själva avvikare på ett hjärtlöst sätt.

Vad innebär då den nya tanken? I kontakt med min vision vill jag svara: att nå fram till upplevelsen och insikten att allt hänger samman, är delar av samma helhet.

I kontakt med den upplevelsen upplöses det personliga jaget till förmån för ett mycket större, kanske gudomligt, jag – individen inser sin identitet med allt – och ser då inte snävt till sina egna fördelar utan tänker på vad som är bra även för andra delar av helheten. Rädslan att bli utfrysad upphör, då man erfår att man aldrig kan bli utfrysad från något som man hela tiden är en del av. Alla andra blir i denna upplevelse som delar av en själv. Livet förvandlas till en spännande resa, där man kan glädja och trösta med samma innerlighet. I upplevelsen av

helhet upphör dualiteten att vara ett problem. Allt hör ju ihop. Min sanning kan leva bredvid din sanning, och bägge berikar världen trots att de kanske ser helt olika ut. Liksom en boll kan vändas och vridas och ser olika ut beroende på den sida som för tillfället är vänd mot betraktaren, så kan man vända på sanningen och finna nya aspekter av den, där man minst anar det. Ont och gott kan då framstå som olika sidor av samma mynt – eller som en plus- och en minuspole, där ett spänningsfält skapas, vilket driver utvecklingen framåt.

I denna nya tanke kan vi börja berika varandra, inte strida om vem som är bäst, mest värd, har de mest angelägna behoven osv. Befriade från en snäv jaguppfattning kan vi i stället vara till för varandra och för jorden.

Den nya tanken är fortfarande bara en vision. Men jag har själv upplevt att bli befriad från det individuella jaget, låt vara endast under en kort stund, och därför vet jag att det är möjligt. Därför tror jag att det går att förverkliga det som är min vision, även om det kommer att ta tid. Ju fler som finner vägen ut ur sina trånga små jag och förenas i ett stort gemensamt jag, desto närmare det goda samhället kommer vi. Att känna sig uppgå i ett sådant stort jag innebär inte att vårt "normala" begränsade jag upphör att existera. Det måste vara kvar, för det är genom det som vi kan uttrycka oss i denna fysiska värld. Men det som detta begränsade jag uttrycker, får sin näring från de obegränsade jaget. Källsprången är öppna.

Nu är vägen in till detta stora jag inte en – det finns tusentals vägar dit.

NY CD!

Upplev Yoga Nidra

- en total upplevelse - och en fullständig avspänning som berör och väcker alla delar av ditt väsen. Djupavspänningen Yoga Nidra, från Nyasa Tantra, vägleds av Swami Janakananda. "Efter en grundlig medvetandegörelse och avspänning av kropp och sinne använder jag chakranas mantra och visuella symboler, som nycklar till att väcka och harmonisera dessa energi- och medvetandeområden. Sitarmästaren Roop Verma har här som den förste, spelat in chakranas tidlösa ljudsymboler. I Yoga Nidra bygger du upp förmågan att vara fullt medveten till och med i mycket djupa tillstånd." Läs mer om Yoga Nidra i Bindu nr. 9.

Beställ CD/MC (165/120kr + porto 20kr), bok (180kr + porto 40kr) och ett gratis ex av Bindu nr. 9 på nedanstående adresser.

Yoga, Tantra och Meditation i min vardag

BESTSELLER

Översatt till 8 språk Swami Janakananda, denna boks författare, lägger inte bara vikt vid den praktiska delen av yoga, den sexuella ritualen, chakra och meditation. Han förmedlar också den tantriska hållningen. Den ger dig frihet att använda Yoga och Meditation på dina egna villkor.

Vill du gå djupare? Vill du lära mer om... **YOGA TANTRA MEDITATION** "Andliga överlevnadskurser"

De internationella feriekurserna på Håå Kursgård i Småland

- är enastående i djup och omfattning. Folk kommer hit från hela världen, för att under bästa tänkbara förhållanden lära känna sig själva. Håå Kursgård är öppen för dig som vill uppleva styrkan i tantrisk Yoga och Meditation. Vi har 10- och 14- dagarskurser under sommar och höst. På vintern (jan.-april) undervisar Swami Janakananda m.fl. på den årliga 3-månaders sadhana-kursen - en transformerande process, som bygger på vårt kunnande om yogans allra finaste metoder. Även folk från Indien kommer. Kursen börjar med fem veckors grundläggande yoga och meditation, så 33 dagars tystnad med invigning i den stora Kriya Yoga... Vi skickar dig broschyren om Håå Kursgård gratis.

Kurser sommar '98:
14 - 24 maj, 24 maj - 6 juni, 7 - 20 juni, 21 juni - 4 juli, 5 - 18 juli, 30 aug - 12 sept, Kriya Yoga kursen: 18 juli - 16 aug.

Yogalärodbildningen
Att bli yogalärare kräver en djupgående träning. Naprapater, akupunktörer och psykologer t.ex., har fleråriga heltidsutbildningar. Varför inte alla yogalärare? Vår yogalärodbildning är 4 år på heltid, meditationslärodbildningen 6 år, och de uppfyller till fullo de krav som ställs av internationella yogalärodbildningsorganisationer i allt fler länder. Om du menar allvar och även vill hjälpa andra - då undervisar vi förmodligen i något av det mest djupgående som finns. Det kan bilda grunden till ett aktivt liv och en stabil andlig utveckling. Läs mer om detta i Bindu nr. 7.

SKANDINAVISK YOGA OCH MEDITATIONSSKOLA
Håå Kursgård: 340 13 Hamneda, 0372 - 550 63 • Sthlm: Västmannag. 62, 08-321218 • Internet: www.scand-yoga.org

"När jag framförde en viss oro för att jag kanske inte hade tillräckliga kunskaper om Kursen, svarade han: "Vad bra, då behöver jag inte 'undo your learning'."

Samtal med Gunnila Freudenthal

Av Eva Tuvhav

Januarimorgon. Snön har äntligen lagt ett ljus täcke över ett tidigare gråmulet Skarpnäck. Jag väntar besök. En kvinna som tagit sig an ett gigantiskt men otroligt betydelsefullt arbete: att översätta A Course in Miracles till svenska. Nu ringer hon visst på dörren. Det är Gunnila Freudenthal.

Vi slår oss ner i vardagsrummet och jag kliver in i Gunnilas alla labyrinter av tempus, ordlekar, valörer, singular och plural. Nya dörrar öppnas. Där längst inne håller ett engelskt mästerverk på att transformeras till ett svenskt.

Välkomna!

Hur ser din egen bakgrund ut?

– Efter studenten gick jag på Bar-Lock och utbildade mig till sekreterare. Min första anställning var på Natur och Kultur. Så småningom gifte jag mig. Min man och jag fick arbete i Spanien där vi bodde i två år. Därefter flyttade vi till England. Sammanlagt bodde vi där i tio år. Vi avslutade våra utlandsår med fyra år i Mexico. Under Englandsåren läste jag bl a psykologi och sociologi på universitetet i Birmingham.

– Jag har en fil kand i engelska, spanska och pedagogik och har varit adjunkt i engelska och spanska i många år. Men i juni förra året lämnade jag min tjänst. Arbetsbördan blev allt större i skolan och det blev praktiskt taget ingen tid över för översättningen. Dessutom flyttade vi till Stockholm 1994, så jag veckosluts- pendlade de sista åren. Jag blev tvungen att välja och då blev det översättningen. På något sätt kändes det som om allt jag gjort tidigare hade lett mig fram till detta arbete.

Hur kom du i kontakt med A Course in Miracles?

– I början av 80-talet läste jag om Kursen i en tidning och blev mycket intresserad. Jag köpte boken och började läsa. Först försökte jag med textboken, sedan med arbetsboken, men den gjorde mig bara arg: "Ingenting jag ser i det här rummet betyder någonting." Jag tyckte det var nonsens. Manualen gick lättare. Jag förstod den rent intellektuellt men den gav mig inte särskilt mycket. Jag var inte färdig för boken och la den åt sidan. Jag tog fram den då och då, för någonstans visste jag att den var viktig. Inte förrän i början av 90-talet, då jag gick på ett veckoslutsseminarium med Marie Lindmark, började jag förstå den.

På vilket sätt har A Course in Miracles påverkat dig i ditt liv?

– Kursen har gett mig en medvetenhet som jag inte hade tidigare, en medvetenhet om mina egna reaktioner och, som jag hoppas, en ökad lyhördhet.

– Vad kursen framför allt har gett mig är att jag började förstå att det är inom mig som kraften och möjligheterna finns, inte utanför. Det gäller att komma i kontakt med detta. Jag är alltså inte beroende av några yttre krafter för att vara i balans, utan jag har redskapen inom mig.

– Ibland kan jag hamna i situationer där jag blir uppretad, ledsen eller måste fatta något beslut som jag tycker är svårt. Då händer det ofta, när jag sätter mig vid skrivbordet för att översätta, att svaret finns i texten! Det är så otroligt att jag måste lägga ifrån mig pennan.

Hur fick du uppdraget att översätta Kursen till svenska?

– Marie Lindmark tog kontakt med mig för tre, fyra år sedan och bad mig göra en provöversättning. Jag tvekade länge med tanke på min arbetsbörda i skolan och kunde inte se hur jag skulle klara av ytterligare arbete. Det blev många diskussioner med min familj och goda vänner.

– På något sätt lämnade Kursen mig inte i fred. Jag gjorde en provöversättning. En grupp på fem personer, Marie Lindmark, Eva Lindström, Agneta Martin, Ulla Wijk och jag själv, bearbetade sedan materialet. När det var färdigt skickade vi det till dr Whitson på Foundation for Inner Peace. Han vidarebefordrade det sedan till professionella svenska översättare i USA.

– De gick noggrant igenom det med tanke på textroget och "flyt" i svenskan. När detta var klart blev nästa steg ett besök för Eva och mig på Foundation for A Course in Miracles, som ligger i Roscoe, några timmars bilfärd från New York. Där träffade vi dr Kenneth Wapnick, som är den person som idag har den största kunskapen om Kursen, eftersom han tillsammans med Helen Schucman redigerade hela detta väldiga material. Där fick jag översätta min svenska översättning tillbaka till engelska så att man kunde se att jag förstått innebörden i det jag översatt. Det var faktiskt en pärs!

– Det är naturligtvis svårt att hitta något bättre sätt att förvissa sig om att Kursens text inte förvanskats. Dr Wapnick är synnerligen noga med att originaltexten återges så korrekt som möjligt.

– När jag framförde en viss oro för att jag kanske inte hade tillräckliga kunskaper om Kursen, svarade han: "Vad bra, då behöver jag inte 'undo your learning'."

– Både dr Whitson och dr Wapnick är

"Jag arbetar i tre faser. Först måste jag givetvis förstå texten. Därefter återger jag den så texttroget som möjligt och sedan bearbetar jag den tills den känns rätt på svenska."

mycket noga med att enbart översättningar som godkänts av dem får spridas. Copyright-reglerna är mycket tydliga.

Vad innebär kontraktet?

– Kontraktet innebär att boken ska föreligga i tryck år 2002.

Får du någon ersättning?

– Nej, för närvarande inte annat än ersättning för direkta kostnader som t ex telefon, skrivmateriel etc. Eva och jag fick resan till Roscoe betald och även en resa till Norge i höstas, då vi träffade de övriga nordiska översättarna.

Hur långt har du kommit?

– Jag håller på med kapitel 13, men vi har hittills skickat in nio kapitel. Kapitel tio skickas nu i januari. Vi ska skicka ett kapitel i månaden.

Hur ser arbetsgången ut?

– Jag arbetar i tre faser. Först måste jag givetvis förstå texten. Därefter återger jag den så texttroget som möjligt och sedan bearbetar jag den tills den känns rätt på svenska.

– Det är mycket viktigt att läsaren inte "hör" den bakomliggande engelskan. När jag har arbetat igenom ett kapitel på det här sättet får Eva det. Hon går noggrant igenom det och kollar att inga ord har glömts bort, att det är rätt tidsform osv.

– Sedan träffas vi en gång i månaden och då arbetar vi tre dagar i sträck med varje kapitel innan det skickas in till Foundation for Inner Peace. Stöter vi på något som vi är tveksamma om, skickar vi e-post till Kenneth Wapnick och frågar. Vi brukar få svar nästan omgående.

Vilka svårigheter har du stött på under arbetet?

– Engelskan är ju så otroligt ordrik att det kan vara svårt att hitta svenska valörer som täcker de engelska orden. För att underlätta för oss har vi gjort en ordlista som vi hela tiden uppdaterar. Vi har redan nu cirka 1500 ord inskrivna.

– Vad det engelska ordet "it" syftar på kan vara nog så besvärligt. Då har vi hjälp av framför allt den tyska översättningen – som blivit mycket väl mottagen – och även den spanska. När det gäller den spanska översättningen får vi vara litet försiktiga, eftersom den har blivit indragen på grund av att den upplevs som alltför fri.

– Den franska översättningen har också blivit indragen men av motsatt skäl. Den var alltför trogen den engelska texten och, enligt vad som sägs, nästan obegriplig på franska. Så det är verkligen en balansgång mellan textroget och "flyt".

– Kursen är ju skriven på två nivåer, den vi befinner oss på och dit vi strävar. Det finns ordpar i texten som markerar detta, t ex make/create, perception/knowledge, sight/vision osv. Det är mycket viktigt att hitta svenska ord för dessa som håller rätt igenom.

– Det finns många bibelcitater som måste kontrolleras.

– Vissa avsnitt är skrivna på blankvers, t ex The Forgotten Song, och det är viktigt att de återges på rätt sätt.

– Det finns också en del "puns", dvs engelska ordlekar, där ett visst ord har en dubbel betydelse i meningen, "light" t ex kan ju betyda både "ljus" och "lätt". Detta kan vara svårt att återge på svenska.

Vilket stöd har du?

– Jag har väldigt stor hjälp av Eva Lindström. Men för att ytterligare försäkra oss om att översättningen ska bli så bra som det någonsin är möjligt, har vi tagit initiativ till en "resursgrupp" eller "remissinstans" dit vi bjudit in personer från skilda områden.

– Kursen är ju inte endast ett litterärt verk utan också ett psykologiskt och teologiskt verk och vi kände att vi behövde stämman av både när det gällde teologiska och psykologiska tankegångar och terminologi. Därför består gruppen av präster, psykologer, författare, förlagsfolk och, inte minst viktigt, av personer som aktivt arbetat länge med Kursen.

– Vi ska träffas en gång i månaden. Hittills har vi hunnit träffas två gånger och meningen är att vi ska gå igenom ett kapitel vid varje möte. Vi får väl känna oss för hur vi vill arbeta.

Har ni haft kontakt med något förlag?

– Ja, Eva och jag har tagit kontakt med Natur och Kultur. De förhandlar sedan ett och ett halvt år tillbaka med Foundation for Inner Peace.

Vilka karaktärsegenskaper har du nytta av i ditt arbete?

– Arbetsdisciplin, förmåga att organisera arbetet, envishet och uthållighet.

Vad är din egen drivkraft bakom arbetet?

– Att många ska kunna få ta del av denna helt fantastiska bok.

Till sist, vad kommer A Course in Miracles att heta på svenska?

– Med största sannolikhet "En kurs i mirakler".

*

Efter några intensiva och fascinerande timmar med Gunnila blir jag varse att denna kvinna äger översättarens hantverkskunnande, konstnärens skönhetsinne, organisatörens förmåga till struktur och disciplin, teknikerns precision, lindansarens balanssinne och vetenskaparens forskaranda. Framför allt har Gunnila en oerhörd ödmjukhet och respekt inför det arbete hon utför.

Det står klart att många dörrar till människors hjärtan kommer att öppnas år 2002 när "En kurs i mirakler" ligger på de svenska bokdiskarna.

Till dess önskar vi ett stort lycka till med det fortsatta arbetet!

*

Intervjun har tidigare varit införd i Mirakelbladet nr 11, Nätverket för Mirakelkursens tidning.

Nätverket för Mirakelkursen är till för dig som är intresserad av och studerar A Course in Miracles. Syftet med nätverket är att vi tillsammans ska stödja och inspirera varandra till ökad medvetenhet om oss själva.

Nätverket för Mirakelkursen ger ut Mirakelbladet med 4 nr per år. Vi informerar om studiegrupper, intressant litteratur, kursledare och nyheter om A Course in Miracles världen över. Nätverket anordnar också träffar, diskussionskvällar, filmaftnar m m. Medlemsstödet är 300 kronor per år.

Kontakta gärna
Nätverket för Mirakelkursen
Varmfrontsgatan 22
128 34 Skarpnäck
tel o fax: 08-93 25 08
Postgiro: 830 09 72-0

Vem var Jesus?

1977 gav sju engelska teologer ut boken "The Myth of God Incarnate" (Myten om Gud inkarnerad) där de argumenterade för att Jesus inte kan uppfattas som Gud. Den mest framstående av de sju teologerna var professorn och prästmannen Maurice Wiles i Oxford, som var ordförande i engelska kyrkans dogmkommitté.

Bokens redaktör var professor John Hick vid universitetet i Birmingham.

Hick skriver att berättelsen om Guds Son, som kommit ned från himlen och blivit född som en mänsklig baby, bör betraktas som en religiös myt, vilken ger uttryck för den oerhörda betydelsen i vårt möte med en man i vars närhet vi har funnit oss på samma gång vara i Guds närhet.

Kristendomen har från början varit en föränderlig rörelse, skriver John Hick också. Det har alltid skett en anpassning till nya kulturella situationer, varigenom också en oerhörd teologisk variation har utbildats. Han citerar T. S. Eliot: "Kristendomen anpassar sig alltid till att bli något som kan bli trott."

På 1800-talet, skriver Hick, skedde två stora förändringar i den kristna tron som följd av att det mänskliga vetandet ökade. 1. Man accepterade tanken att människan är en del av naturen och har uppkommit under en utvecklingsprocess på jorden. 2. Man godtog att Bibelns böcker har skrivits av olika författare under skilda omständigheter och inte kan uppfattas som bokstavliga Guds ord. Dessa ändringar i tron gjorde ont, men anpassningsprocessen är ännu idag inte avslutad, eftersom mänskligt vetande fortsätter att öka. Det finns i vår tid ett lika starkt tryck som någonsin tidigare på kristendomen att justera sig till någonting som kan bli trott.

Författarna till "The Myth of God Incarnate" menar att den förändring som *nu* är påkallad är ett erkännande att Jesus var en människa, utsedd av Gud, och inte själv Gud. Som en följd av ökad kännedom om kristendomens uppkomst måste man acceptera att den traditionella tron på Jesus som Gud inkarnerad, en del av den heliga treenigheten, bara är ett mytologiskt och poetiskt sätt att uttrycka

hans stora betydelse.

Från första början har kristendomen varit ett mångskiftande fenomen, och den är så alltiämt. De som i våra dagar tror sig vara ortodoxa kristna, har i själva verket skilda meningar och i allmänhet en typ av tro som är av sent ursprung. Eftersom alltså kristendomen förändras, anser sig författarna till "The Myth of God Incarnate" kunna fortsätta att kalla sig kristna, trots att deras tro på viktiga punkter skiljer sig från vad som i våra dagar i allmänhet uppfattas som sann kristen bekännelse.

Bokens första kapitel med rubriken "Christianity without Incarnation?" är skrivet av Maurice Wiles. Det är vanligt bland kristna, säger han, att Jesus uppfattas som helt och fullt människa och samtidigt som helt och fullt Gud. De egenskaperna anser de kristna gör honom absolut unik. Men professor Wiles ställer frågan om denna syn på Jesus verkligen är nödvändig för kristendomen – kan man inte tänka sig en kristendom utan tro på gudomlig inkarnation?

Förr innebar tron på Bibeln som en gudomlig auktoritet att den uppfattades som ofelbar in i minsta detalj. Numer är det många som accepterar Bibeln som en auktoritet utan att betrakta den som ofelbar. Så kristen tro har undergått förändringar på väsentliga punkter. En del av vad som förr uppfattades som oundgängligt för kristen tro, kan man numer reda sig utan. Därför bör man, anser Wiles, kunna vara kristen utan att tro på Jesu gudomlighet.

Wiles påpekar att inkarnationen inte direkt utsägs i Nya testamentet, utan är en teologisk konstruktion, byggd på vissa inslag i skrifterna. Och de nytestamentliga författarna var heller inga reportrar som berättade om vad som tilldrog sig, utan de *tolkade* händelserna, beskrev Jesus som Messias, Människosonen, Guds Son eller som Ordet som blev kött.

Jesus som Guds Son, vilken steg ned till jorden, var, framhåller Wiles, *ett* av de sätt på vilka de första kristna tänkte och talade om Jesus – men just inkarnationen, i utvecklad form, blev sedan kyrkans sätt att beskriva Jesus.

Wiles tror inte att Jesus var Gud. Men ett förnekande av Jesu gudomlighet

betyder inte att den kristna tron fullständigt raseras. Även om man ser Jesus som människa, kan man tänka sig honom som en förmedlare mellan Gud och människor. Sanningen om Guds utgivande kärlek och Jesu roll att levandegöra denna i världen kan bestå. Man kan för övrigt uppfatta mycket av det traditionella språkbruket om Gud–Jesus bildligt, inte bokstavligt. Men en trolig följd av att idén om inkarnationen slopas är att även idén om Jesus som den enda vägen för alla människor överges. Kristendomen får därmed en mindre överlägsen och utmanande attityd till andra religioner.

Den på Jesus troende ser i allmänhet i honom något av Gud, skriver den kvinnliga teologen Frances Young. Men detta har de troende upplevt på skilda sätt. Även i en vanlig kristen församling tolkas läran om Kristus olika av olika bekännare, ja det torde i själva verket finnas lika många tolkningar som det finns huvuden.

Tro på Jesu gudomlighet har inom kyrkan uttryckts i bestämda teologiska termer, vilka kommit att anses som rätt tro. Detta har skapat intolerans och även skymt bort det faktum att det finns en rik variation av Kristustro. Man kan uppleva Kristus på annat sätt än som en unik inkarnation av Gud.

Man skall ha klart för sig, poängterar Frances Young, att traditionella former av Kristustro långt ifrån att vara uttryck för uppenbarad gudomlig sanning i stället beskriver vad människor trott i en bestämd historisk miljö. Om vi läser Nya testamentet utan glasögon som färgats av senare tiders dogmatik, framträder en Kristusbild, eller snarare Kristusbilder, som skiljer sig från senare ortodoxi. Det är kulturella faktorer som bestämt de dogmatiska former som tron på Kristus har tagit, varvid det uppkommit teologiska konstruktioner som bär på betydande inneboende svårigheter.

I kristen teologi kallas Jesus Messias, Kristus, Människosonen, Guds Son, Herren, Logos etc. Dessa "titlar" har ingående diskuterats och förklarats av teologin, och det har sagts att de är unika för Jesus från Nasaret. Men, säger Young, titlarna fanns i den antika miljön redan innan de första kristna började

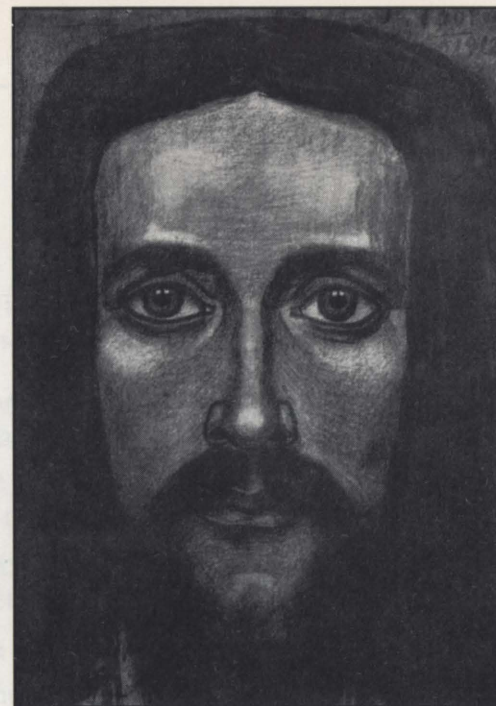
använda dem om Jesus. De påträffas i icke-kristna dokument med icke-kristna tolkningar. När titlarna användes om Jesus för att uttrycka de Jesustroendes förvisssning om frälsning, fylldes de med nytt innehåll. Men Jesus använde dem inte om sig själv. Han påstod sig inte vara Messias etc. Endast titeln Människosonen sägs ha använts regelbundet av honom själv, men på ett förbryllande sätt, eftersom det är osäkert vad titeln innebär och eftersom Jesus i vissa texter tycks avse någon annan än sig själv.

Det torde i det judiska samhälle där Jesus levde och verkade, ha funnits politiska, sociala, nationalistiska, profetiska, religiösa, apokalyptiska och övernaturliga förhoppningar av skilda slag, alla förknippade med olika slags titlar. Nya testamentet återspeglar en önskan att se alla dessa förhoppningar uppfyllda i Jesu person. Young menar att en beskrivning av Jesus som den som uppfyllde alla Guds löften bättre uttrycker Nya testamentets lära om Kristus än idén att han var en gudomlig inkarnation.

Kyrkans kristologi måste naturligtvis ha en viss grund i Jesu mission, men den behöver inte vara identisk med Jesu egen förkunnelse och är det förmodligen inte heller. Somliga av Jesu samtida uppfattade Jesus som en rabbi, andra som en profet, andra som en zealot, andra som en under- och helbrägdagörare, somliga kallade honom Herren, andra Messias eller Guds son osv. Såväl under sin livstid som inom den tidiga kristna kyrkan tolkades han på skilda sätt av skilda personer och grupper.

Nya testamenter beskriver inte Jesus som en gud, hävdar Frances Young. "När Paulus skrev: 'Gud har i Kristus försonat världen med sig själv', är det osannolikt att han hade en nicensk slutsats i tankarna." Paulus menade bara att allt som Jesus verkade var från Gud, vilken genom sin utvalde försonade sig med mänskligheten. Paulus kallade aldrig Jesus Gud eller identifierade honom med Gud. Jesus gör Guds verk, är Guds sändebud och handlar på Guds initiativ. Hans sonförhållande till Guds uttrycks inte i termer som innebär att han har gudomlig natur, utan han är Guds son till följd av utvaldheten och lydnaden till Gud. Jesus framstår som "en sann bild av Gud".

Frances Young säger att det finns många olika sätt att uppleva Jesus på och att vi bör acceptera den rika variation som finns. Varje religiös tolkning har sitt

Kristus av Toorop

berättigande och ingen kan anses vara den oomtvistliga sanningen.

Okunnigheten om hur myten om Jesus som Gud inkarnerad har uppkommit är stor, skriver Frances Young, men idéer om gudamänniskor var vanliga i den antika världen.

En icke-kristen författare, Celsus, som polemiserade mot de kristna, nämner många personer i Palestina som gick omkring och sa sig vara Gud, Guds son eller en gudomlig ande. En del sådana personer i antiken hade åtskilliga anhängare. Beredvilligheten att tro på det övernaturliga var stor hos folk, liksom ofta godtrogenheten.

Om flera stora filosofer, exempelvis Platon, berättas det – före Jesu tid – att de haft gudomligt ursprung. Den försokratiska filosofen Pytagoras sades vara son till guden Hermes. Framstående regenter hyllades och dyrkades som gudar. Roms mytologiske grundare Romulus tillskrevs gudomlig natur. Enligt en legend föddes han av en jungfru, befruktad av en gud; sedan han dött uppenbarade han sig för att ge order åt sina efterträdare; han blev också efter sin död föremål för tillbedjan.

Titlar som gavs Jesus har motsvarigheter i den tidens kejsarkult. Exempelvis beskriver en asiatisk inskription från 48 f. Kr. Julius Caesar som "uppenbarad gud, Ares och Afrodites avkomma" och människors frälsare. En marmoriestadal från Pergamon har inskriptionen "Augustus, son av en gud, härskare över land och hav". Även sådana begrepp som evangelium och advent förekommer i samband med romerska kejsare.

Varje människa som under antiken ansågs ha krafter, eller makt, utöver det vanliga brukade få anseende att vara en gud. Legender om människor som fötts på övernaturligt sätt var vanliga, liksom påståenden att deras kropp försvunnit vid döden, exempelvis genom himmelfärd. Så det var naturligt att de människor som trodde på Jesus som frälsare, i sin tro gav honom gudomlig natur, i synnerhet som hedniska gudar, Herakles, Dionysos m fl, var potentiella rivaler till Jesus.

Frances Young visar att den kulturella atmosfär som lät vissa människor bli betraktade som gudar, genomträngde såväl hedniska kretsar som skilda judiska traditioner vid den tid då kristendomen blev till. Urkristendomens miljö måste ha varit gynnsam för uppkomsten av tron att en människa med exceptionella egenskaper var en gud.

Så långt referat av delar av "The Myth of God Incarnate".

Om människor med anseende som undergörare på Jesu tid skriver Ditlef Nielsen i "Den ursprunglige Jesus": "En tysk vetenskapsman, Paul Fiebig från Leipzig, har med rikhaltigt material ur den judiska litteraturen påvisat /.../ att man i Palestina ännu efter början av vår tidräkning tilltrött vissa bekanta stora lärare underverk, som påfallande erinrar om de underbara gärningar, vilka berättas i evangelierna. En företog en underbar bespising, en annan gick på vattnet, en tredje uppväckte döda osv. Det är alltså helt naturligt att sådana berättelser om Jesus kom i svang efter hans död inom de folkliga kretsar från vilka evangeliet leder sitt ursprung."

Mot denna bakgrund är det för övrigt inte förvånande att Jesus under lång tid inte blev upptäckt av antikens historie-skrivare – han försvann i mängden av undergörare, messiasgestalter och religionsstiftare.

Själv skulle jag vilja tillägga som kristne Philip Toynbee att evangeliernas Jesus är långt ifrån utan synd. Fastän han predikade ett kärlekens evangelium, kunde han döma alla som vägrade att tro på honom till helvetets eviga eld. Detta är att begå vredens och intoleransens svåra synder.

En brist i Jesu etik är ju att djuren inte omfattas av kärleken. De nämns inte i hans förkunnelse. Detta har lett till mycket stort lidande för djur i kristna länder.

SM

Genombrott för parapsykologin?

Stort symposium om parapsykologisk forskning i Stockholm 18-19 april.

Ledande svenska och utländska forskare talar om bl. a. telepati, ganzfeld, fjärrskådande (forskning i USA med stöd av CIA), psi-spår, liv efter döden, healing mm.

Svenska föredrag på lördagen, engelska på söndagen.

Avgift: en dag 200:-, två dagar 300:-.

Rabatt för pensionärer och studerande med leg. Högre avgift efter 1 april..

Symposiet arrangeras till 50-års jubileet för Sällskapet för Parapsykologisk Forskning.

Program och upplysningar:
ordförande Göran Brusewitz,
tel/fax hem 08-466 98 58, tel dag 08-775 82 47.
E-mail: s.goran.brusewitz@nacka.mail.postnet.se.

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Det Gyllene Rosenkorsets Internationella Skola

*Vi lever i en värld av motsatser,
en värld där ingenting är bestående.*

*Och i vårt hjärta bär vi ständigt med oss
en oro, en röst som ingen tycks förstå.*

*Ty endast den som förblir stilla
skall höra den milda stämman:*

"Vänd åter, vänd åter till er första kärlek!"

*Lectorium Rosicrucianum och dess
lärjungar vill hörsamma detta hjärtats
rop och gå vägen tillbaka till människans
ursprungliga gudomliga hemvist.*

För information, ring eller skriv till:

LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Edshults Säteri Tel: 0381 - 45040
575 93 Eksjö Fax: 0381 - 45002

ÅRETS BOKNYHET !

KÄLLORNA TILL VÅR VÄRLDSBILD DEN FILOSOFISKA TANKEVÄRLDEN GENOM TIDERNÄ

- ♦ Den sumeriska världsbilden, Den hellenistiska världsbilden, Den romerska världsbilden, Den judiska världsbilden, Den kristna världsbilden och Den moderna världsbilden.

- ♦ Tema: Människa, känn Dig själv
(Sokrates ca 470-399)

142 sidor SEK 138:- + porto

Sänd nedanstående beställning eller ring !

TEOSOFISKA BOKFÖRLAGET

Sveavägen 45, 111 34 STOCKHOLM

Tel.: 08/411 65 81 /måndag och onsdag 15-18

Jag beställer _____ st "Källorna till vår världsbild"
TEXTA, TACK!

Namn: _____

Adress: _____

Postnummer och ort: _____

INRE HARMONI

Alternativmässan för

Allt inom
New Age

KROPP & SJÄL

Ring för
program!

Med utställare från hela landet

INRE HARMONI-MÄSSOR VÅREN 1998:

- ♥ Huskvarna/Folkets Park 7-8 mars
- ♥ Örebro/Travet 4-5 april
- ♥ Stockholm/Eriksdalshallen 9-10 maj
- ♥ Nya städer hösten 1998

☆ Föredrag ☆ Försäljning ☆
Scenprogram ☆ Prova-på-behandlingar

Är du utställare - ring och prata med
oss om vår lågprisprofil!

ARISTO 2000

Britt Rudolfsson, Småbränna 37, 914 95 GRÄSMYR

Tel: 0930-702 53, 0930-702 54, Fax: 0930-702 12

Mobil: 010-259 00 85 och 010-330 50 43

Vad är GUD?

Gud Skaparen enligt Michelangelo

John A. T. Robinson var biskop i den engelska anglikanska kyrkan. Han vände sig mot den traditionella kristna föreställningen att Gud är ett personligt, övernaturligt väsen långt "uppe" och långt borta. I boken "Honest to God" (svensk översättning med titeln "Gud är annorlunda") skriver han att Gud inte är ett för sig självt existerande "högsta väsen", som finns någonstans utanför sin skapelse och skild från denna – utan Gud är grunden för allt liv.

Antag att ateisterna har rätt, resonerar han, och att det inte finns någon Gud "därute" – betyder det slutet på kristendomen? Är det inte snarare så att man därmed avskaffar en skenbild av Gud och att kristendomen inte alls är beroende av tron på en Gud "därute"?

Biskop Robinson tänker sig att Gud är det outtömliga djup som är upprinnelsen till allt liv. Gud är inget övernaturligt väsen, som från en position utanför världen har skapat denna. Gud är vår väsensgrund, den yttersta verkligheten.

Man kan inte ifrågasätta om den yttersta verkligheten finns, endast fråga sig vad den är, exempelvis om det som är tingens innersta kärna skall beskrivas som personligt eller opersonligt. Frågan är: kan vi få veta om vad som är grunden för vår existens?

Gud "därute" är ett kosmiskt sagoväsen, som vi inte längre har behov av, menar Robinson. Världen förklaras naturvetenskapligt utan en sådan Gud. Vad skall vi då med gudsbegreppet till? Har vi användning för en Gud som ständigt skjuts allt längre bort? Nej, vi har inte användning för en Gud "därute", men för en Gud som är den yttersta verkligheten, den skapande grunden till allt.

Kristendomen måste, anser Robinson, befrias från det falska gudsbegreppet som så länge varit knutet till den kristna tron. Evangeliet står och faller inte med detta.

Robinson vill i likhet med Paul Tillich att man skall ersätta de bilder som talar om "höjd" med sådana som talar om "djup" och väsensgrund för att framställa sanningen om

Gud. Då blir det religiösa språket mer levande och riktigt. Gud finns inte i höjden utan i djupet, mitt i livet. Gud i höjden för tanken till något avlägset; Gud i djupet däremot är något närvarande, som hör till livet. "Ordet Gud betecknar vår tillvaros yttersta djup, den skapande grunden för och meningen med hela vår existens."

Biskopen menar att de teologiska uttågarna egentligen inte är beskrivningar av "det högsta väsendet", utan i stället angivande av kärlekens betydelse i våra personliga relationer. Att tro på Gud är inte att tro på ett existerande väsen, som befinner sig någonstans, utan det är att tro på det "gudomliga" i egenskaper som kärlek, visdom och rättfärdighet. "Att hävda att 'Gud är kärleken' innebär att man tror att man i kärleken kommer i beröring med den mest fundamentala verkligheten i universum, att varat i sig självt ytterst bär detta kännetecken." "Frågan om Gud är en fråga om denna tillvaros djup är verklighet eller illusion, inte huruvida ett väsen existerar bortom den blå himlen eller någon annanstans."

Gud är, menar Robinson, i själva verket sammanfattningen av de idéer och principer som måste gälla för människors samvaro och som vi i djupet av vårt väsen känner är riktiga. De egenskaper som vi i våra tankar ger Gud är i själva verket de högsta mänskliga egenskaperna, de som vi anser heliga, höga, gudomliga. En ateist är således egentligen inte en människa som förnekar existensen av ett visst väsen, utan en som förnekar de gudomliga egenskaperna i människan, såsom kärlek, rättvisa, visdom, broderskap, gemenskap. Uttåg om Gud är uttåg om den mänskliga existensens yttersta grund och djup. Religion handlar om broderskap och gemenskap, men det är inte bara etik. Begreppen Gud och kärlek är inte identiska. Men kärleken är av Gud, den har Gud som sin källa och grund.

Den övernaturlige Jesus, som är en gudomlig inkarnation, en "förklädd prins", vänder sig Robinson mot. Det finns inget

himmelrike "därute" som "mannen från himlen" kommer ifrån. Jesus som Guds enfödde son är, menar biskopen, en myt. Men det finns i denna och andra religiösa myter en skönhet som uttrycker djupa sanningar om vår existens, våra högsta värden och universums natur. Julevangeliet är en berättelse som talar till vår känsla och gestaltar vår djupaste uppfattning av grunden för vårt väsen, den innersta, djupaste verkligheten.

Tron på kristendomens sanning avgörs inte av om vi tror att Jesus har varit en gud. Och Robinson påpekar att ingenstans i Nya testamentet framställs Jesus som Gud. Orden Kristus och Gud kan där inte utbytas mot varandra. Att Jesus var Gud och gjorde anspråk på detta, är en teologisk uppfinning.

Däremot gjorde Jesus anspråk på att vara ett fullkomligt uttryck för Guds vilja. Han lät Gud tala och handla genom sig. Och på så sätt var Gud i Jesus – och Jesus var i Gud. På så sätt var Jesus Guds son. Och så uppfattade de första kristna det. För dem var inte Jesus Gud.

Men Robinson anser att det är en öppen fråga huruvida Jesus gjorde anspråk på att vara "Guds son".

Han skriver: "Jesus är 'människan för andra', den i vilken kärleken helt har blivit rådande, den som är fullkomligt öppen för och förenad med sin tillvaros grund." Och föreningen i kärlek med vår existensgrund sådan den gestaltas hos Jesus Kristus, är vad vi menar med himlen. Fjärrandet från tillvarons grund i hat och egoism är vad vi kallar helvetet.

Om Jesu etiska undervisning skriver Robinson att den inte utgör någon lagstiftning som säger vad kärleken alltid kräver av var och en. Den är i stället illustrationer till vad kärleken kan fördraga av vem som helst. Jesus vill en förvandling av människan i kärlek. Han ger inte etiska föreskrifter för olika tillfällen, eftersom sådana inte kan ges. Vad kärleken kräver i skilda situationer måste avgöras från fall till fall. Intet är föreskrivet – utom kärlek.

När silversträngen brister...

Ganska många människor har upplevt att medvetandet, eller jaget, vid ett eller flera tillfällen har befunnit sig utanför den fysiska kroppen. Engelsmannen Robert Crookall (B.Sc., D.Sc., Ph.D) påvisar i sin bok *Intimations of Immortality* (antydningar om odödlighet) 1965 att det finns överensstämmelser mellan vad olika människor beskriver av dessa erfarenheter.

Något som ständigt återkommer är "silversträngen" – eller silversnöret, som det kallas i Predikaren 12:6 i Bibeln:

"Ja, förrän silversnöret rycks bort och den gyllene skålen slås sönder /.../ och stoftet vänder åter till jorden, varifrån det har kommit, och anden vänder åter till Gud som har givit den."

I Celia Greens bok *Out-of-the-Body-Experiences*, 1968, med redogörelser för ut ur kroppen-upplevelser förekommer silversträngen mycket sällan. Men Crookall har funnit den omnämnd i många fall. Den omtalas av människor som erfarit det utomkroppsliga tillståndet av skilda orsaker: skendöda, sjuka, utmattade, medvetlösa, bedövade och även personer som tyckt sig ha varit utanför kroppen, fast de varit fullt friska.

Ett mycket omskrivet fall, som dr Crookall tar upp, är den amerikanske läkaren Wiltse. Han troddes vara död men vaknade till liv och berättade att han hela tiden varit vid fullt medvetande. Han var "den döda kroppens levande själ" och tänkte: "Det där är inte jag – det här är jag, och jag är lika levande som någonsin." Han försökte dra till sig sin hustrus uppmärksamhet, men hon varken hörde eller såg honom. Han rörde sig rätt genom en dörr. Då han såg sig om, observerade han "en liten sträng som liknade spindelvävstråd" och som förenade hans själskropp med hans fysiska kropp.

Ett annat fall i Crookalls samling är en fransk prästman, Bertrand, som var skendöd och kom tillbaka till livet. Han omtalar att hans medvetande hade varit som en "ballong, ännu fäst vid jorden med ett slags

elastisk sträng". Han önskade att han kunde klippa av "tråden" som band honom vid hans kropp så att han skulle förbli fri från den.

En kvinnlig psykolog och författare, miss A. Graham Ikin, berättade för Crookall att hon under en sjukdom hade lämnat sin kropp. Hon sa: "Jag såg min egen 'silversträng' dingla i luften, nästan brusten."

Författaren William Gerhardi såg en lysande sträng som förband honom med den fysiska kroppen. Gerhardi säger att vi har en dubblettkropp, ett slags kopia av den fysiska kroppen, som finns invikt i vår vanliga kropp, alltid färdig att använda, exempelvis när vi dör.

R. A. Hall berättar: "Jag var fortfarande fäst vid min kropp med en sträng. Jag kände att om strängen brast, skulle jag inte kunna komma tillbaka till min kropp, utan vara död."

Liksom många andra som upplevt det utomkroppsliga tillståndet var Hall övertygad om att en del av människan lever vidare efter döden.

Clara Clayton erfor att hennes astralkropp var bunden vid den fysiska kroppen med "en silvertråd av ljus som pulserade av liv". När hon flyttade sig bort från kroppen, tänjde ljussträngen ut sig. Hon sa: "Denna sträng var hela tiden levande och vibrerande."

Robert Crookall visar också att silversträngen är omnämnd av sådana som "sett" något vid dödsbäddar. En amerikan, dr Hout, berättar om en silverliknande substans eller sträng, som förenade den frigjorda kroppskopian med den fysiska kroppen. Han såg också hur strängen brast, varvid den döda log och försvann.

En engelsman, E. W. Oaten, berättade om vad han såg vid en flickvans dödsbädd. "En rökliknande dimma" steg upp från den döende kroppen och blev kvar några decimeter ovanför den. Efter hand blev den "en exakt kopia" av flickan. Kroppskopian var förenad med kroppen medelst en "navelsträng". Denna brast till slut. Den svävande gestalten intog en upprätt ställning. "Hon

vände sig mot mig, log och svävade iväg."

En engelsk operasångerska omtalar: "Ett rökmoln bildades ovanför den döendes huvud. Det bredde ut sig och antog samma form som flickans kropp. Det svävade i luften två, tre fot ovanför kroppen. /.../ Då hon låg medvetlös, blev anden ovanför en levande själ /.../ anden som ännu var fäst vid hennes hjärna, hjärta och vitala delar med strängar av ljus liksom elektricitet. /.../ Hennes faders och farmoders andar uppenbarade sig. Med sina händer drog de av strängarna som band henne vid kroppen. Så steg hon upp mellan dem och försvann."

En pastor Elliott och Irene Elliott var närvarande vid en dödsbädd. De berättar att de såg en ängel stå i närheten av sängen och säga: "Jag har kommit för att ta dig hem." Sedan kom tre andra gestalter. "De stod nära sängen, och vi såg, strax ovanför sängen, en vit, dunkel dimma som blev större. På mycket kort tid antog den fullständigt den sjukas gestalt. Den andliga kopian var underbar att skåda. Så insåg vi att besökarna var änglasköterskor och -doktorer som var med om en nyfödd själs födelse. De sa till oss att det var deras uppgift att välkomna sådana själar. En silversträng var fäst vid den fysiska kroppen och själskroppen, och hjälparna lossade den. Själskroppen frigjordes omedelbart från den fysiska kroppen och förenade sig med många vänner som hade kommit för att hälsa den välkommen."

En mrs E. Iddon vaknade inte ur bedövningen efter en operation. Efteråt sa hon: "Jag vaknade och befann mig i horisontalläge ovanför min fysiska kropp, bunden vid den med två strängar. Jag såg sköterskorna hålla på med min kropp, men kände ingen smärta."

Dr Cookall ställer frågan om sådana här upplevelser bevisar överlevnad av döden. Han menar att de inte utgör vetenskapligt bevis men att fortlevnad ändå är så sannolik att den är praktiskt taget bevisad.

SM

BEVIS för reinkarnation?

Födelsemärken och kroppsliga missbildningar hos barn som minns tidigare liv överensstämmer med dödssättet i det tidigare livet.

Ian Stevenson är psykiater och professor vid University of Virginia School of Medicine i USA och en av nutidens mest berömda parapsykologer, ledande inom reinkarnationsforskningen. I flera decennier har han i Asien undersökt fall som tyder på reinkarnation. Det rör sig om barn som i tvåårsåldern börjar berätta om ett tidigare liv, som de levit. Ibland vill dessa barn komma tillbaka till sin föregående familj, i synnerhet om de tillhört en högre kast. Men efter några år brukar minnena av det föregående livet blekna bort.

Karaktistiskt för dessa fall är att det tidigare livet inte har gått till ett normalt slut vid hög ålder, utan avslutats för tidigt genom sjukdom, olyckshändelse eller mord. Undantagen från den regeln är mycket få.

Bland det mest intressanta som Stevenson funnit är att av cirka 900 goda fall, där barn tycks minnas tidigare liv, finns i 35 procent (inalles omkring 300 fall) födelsemärken eller medfödda kroppsliga defekter, som svarar mot dödssättet i det föregående livet.

Det rör sig alltså om medicinska, fysiska stöd för att reinkarnation är en verklighet. Ett foto visar flera födelsemärken nära varandra på bröstet hos en indisk pojke, Hanumant Saxena, vilken mindes att han i ett tidigare liv i samma by hade blivit skjuten till döds med ett gevär på nära håll. Ett annat foto visar en skiss, gjord av en indisk läkare, som tillsammans med Stevenson studerade den medicinska rapporten om den döde, som hette Maha Ram. Skissen visar en tydlig överensstämmelse mellan såren på den dödes kropp och födelsemärkena hos den nu levande pojken.

Hanumant Saxena började tidigt prata om ett tidigare liv. Han sa att han var Maha Ram och hade blivit skjuten till döds i bröstet. Han gjorde några andra uttalanden som visade sig stämma med Maha Rams liv, och han kände igen personer och platser från Maha Rams liv.

En annan pojke i Indien, Lekh Pal Jatav

i byn Nagla Devi, var född med endast stumpar till fingrar på högra handen, något som är mycket ovanligt. Han hade uttryckt bara några få ord om ett tidigare liv, när en kvinna från en by åtta kilometer från Nagla Devi fick se honom. Hon nämnde att ett barn i hennes by, Nagla Tal, som hette Hukum Singh, vid 3 1/2 års ålder hade fått fingrar på högra handen avhuggna i en maskinolycka och följande år dött i en sjukdom som inte hade något med olyckan att göra.

Lekh Pal upplevde att han levit tidigare. Han sa att byn Nagla Devi, där han bodde, inte var hans hem, han upprepade flera gånger ordet Tal och sa att hans föräldrar och två syskon bodde där. Han nämnde olyckan med förlusten av fingrarna, däremot aldrig Hukumns namn.

Det bör sägas att enligt Hukum Singhs familj hade Hukumns tunne inte klippts av vid olyckan, men Lekh Pal Jatavs samtliga fingrar på högra handen utgjordes av stumpar.

Ett foto (nedan) visar ett utvecklat och deformerat högeröra hos en turkisk pojke, som mindes att han tidigare blivit dödad genom att skott i högra sidan av huvudet. Stevenson letade upp en sjuhusrapport om den dödade mannen och fann att skottet träffat huvudet på högra sidan.

En burmesisk flicka, Ma Khin Mar Htoo,

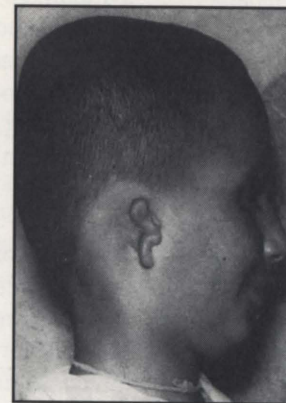

Illustration ur "Where Reincarnation and Biology Intersect".

var född utan höger underben. Hon sa sig minnas ett liv där hon blivit överkörd och dödad av tåget. En flicka i grannskapet, som hette Kalamagyi, hade dödats av ett tåg, och Ma Khin Mar Htoos minnen stämde med den flickans liv.

I sammanlagt 18 fall, som undersöktes av Stevenson, fanns *ett par* födelsemärken som överensstämde med de ställen där dödade kulor gått in i och ut ur kroppen.

Man kan ställa frågan om reinkarnations-troende föräldrar till barn med födelsemärken och kroppsliga defekter har upfunnit dessa reinkarnationshistorier som ett slags förklaring. Stevenson har noga övervägt den möjligheten och andra alternativa förklaringar, och han utesluter dem i över två dussin fall, där de båda berörda familjerna inte hade någon kännedom om varandra, innan barnen började berätta.

Bevisar dessa fall reinkarnation?

Stevenson säger:

– Jag vill sannerligen inte att någon skall bli övertygad om reinkarnation uteslutande på basis av min forskning. Men jag vill säga att det inte längre är riktigt att påstå att det saknas vetenskapligt stöd för reinkarnation. Dock fordras det mycket mer forskning.

Professor Stevenson har utfört sina undersökningar på ett omsorgsfullt sätt. Han har exempelvis krävt uttalanden från ögonvittnen, som intygar att märkena och defekterna fanns på kroppen redan vid födelsen. Han har mätt och fotograferat. Och han har sökt alternativa förklaringar.

Det är svårt att komma ifrån att det ibland finns ett tydligt samband mellan den nu levande personen och den avlidne, vars liv den nu levande minns som sitt eget. Detta utgör inget verkligt bevis för återfödelse, men är ett stöd för reinkarnationstanken.

Källa: Ian Stevenson: *Where Reincarnation and Biology Intersect*. Praeger Publishers, 88 Post Road West, Westport, CT 06881, USA.

Brev från helvetet

Nils-Olof Jacobson

Julafton 1994 fann Adolf Homes i Rivenich, Tyskland en ny text i sin dator av modell C64. Han sände den till Ernst Senkowski med kommentaren:

“Denna text fann jag i morse klockan 8.35. Den har filnamnet ‘Rudolf Hoess’. Namnet säger mig inget. En Rudolf Hess känner jag till från senaste kriget. Kanske får du ut något av det. Texten påminner mig på något sätt om datortexten med Augustin Hlond (1). Ska vi publicera den?”

Rudolf Hoess slut på jorden. Kontaktförsök ande över elektromagnetik till mottagaren. Stort lidande betungar mig och min grupp. Jag bar ansvaret i dödsfabriken. Lydig utan förnuft åstadkom oföreställbara smärtor ångest och död. Jag hör mödrars skrik och barns rosslande. Mottagarna måste be för Rudolf Hoess. Bön ger hjälp. Sedan Polen 1947 kippar jag efter luft den är fylld med gas. Var snälla och hjälp oss genom bön. 65000 andar gråter och skriker deras kroppar är för tunga för oss. Våra dörrar är låsta utifrån och aska förblindar våra ögon. Var är Gud som förlåter och tar från oss eden av 2.8.1934. Vi ber håll er borta från rasläran. Många vill hjälpa oss men dörrarna är låsta vi ber öppna dörrarna och luftschakten. Djur betraktar oss med häpnad genom titthål. Tro oss helvetet finns var är Gud vi kan inte förnimma honom. Många människor följer våra handlingar genom anden. Var snälla och be för dem alla. Genom dimma kan vi se hur kor och lejon fiskar upp aska ur Weichsel och för den till synagogan. Oändligt fjärran står den vita rosen i starkt ljus. Om vi kunde nå rosen blev vi fria. Var snälla och be för vår frihet ty vi beklagar djupt våra gärningar. R. Hoess.

Vem var Rudolf Hoess?

Rudolf Hess, som Homes mindes, var Hitlers ställföreträdare som 1941 flög till Skottland och efter kriget satt i Spandau-fängelset till sin död 1987.

Rudolf Hoess (stavas även Höss) föddes år 1900 av strängt katolska föräldrar. Fadern var köpman och ville att Rudolf skulle bli präst, men han dog när Rudolf var 15 år. Rudolf tog då i hemlighet värvning i armen, deltog i första världskriget och fick tapperhetsmedalj. 1923 deltog han i ett politiskt mord och dömdes till tio års tukthus, men frigavs i en amnesti 1928. Han blev medlem i SS 1934 och fick samma år tjänst vid koncentrationslägret Dachau. Han avancerade i graderna och blev 1940 kommendant i Auschwitz. I sin självbiografi skrev han:

Enligt SS-ledarens vilja blev Auschwitz alla tiders största anläggning för förintelse av människor. – Om massförintelsen

av judarna var nödvändig eller inte, därom kunde jag inte tillåta mig någon mening, så långt kunde jag inte se. När Führern själv hade gett order om den slutgiltiga lösningen på judeproblemet, så fanns det inga eftertankar för en nationalsocialist, än mindre för en SS-Führer.

Hoess administrerade förintelsen som en industriell process, utan att själv ta del i beslut om enskilda fångars öde. Han framstod som en strängt plikttrogen tjänsteman, vänlig, blyg, djurvän och familjekär, och fann det naturligt att han kunde leva ett normalt liv med ett arbete som innebar massdödande.

11.3.1946 anhölls Hoess av brittisk militärpolis. Han vittnade i Nürnbergrättegången och utlämnades 25.6.1946 till Polen. I fängelset skrev han sin självbiografi, *Kommendant i Auschwitz*. 2.4.1947 dömdes han till döden. Han avrättades genom hängning i Auschwitz 16.4.1947, utanför det hus där han hade bott med sin hustru och fem barn.

Kommentar av Ernst Senkowski

Senkowski kommenterar att denna text är den enda från Rivenich som tydligt beskriver ett negativt medvetandetillstånd. Några uppgifter i texten: Auschwitz ligger vid floden Weichsel. 2.8.1934 var datum för Hitlers maktövertagande. Den “vita rosen” kan utöver den allmänna symboliken också häntyda på motståndgruppen med samma namn, grundad av syskonen Scholl i München, vilka avrättades av nazisterna 22.2.1943.

Homes skrivare numrerade i vanliga fall raderna automatiskt, med början på 1. Här är numreringen ändrad, första raden har nummer 1947, så texten börjar *1947 Rudolf Hoess Ende auf Terra*.

Varifrån kommer texten?

Jag har översatt texten så ordagrant som möjligt, utan kommatering för att behålla dess karaktär. Liksom vad gäller andra texter som kommer genom ITK kan den tolkas på i huvudsak tre sätt: 1) Homes har själv skrivit den, alltså bedrägeri om han gjorde det i medvetet tillstånd, eller självbedrägeri om han gjorde det i någon sorts transtillstånd

och sedan glömde det. 2) Homes har genom omedveten psykokinesi fått sin dator att skriva texten, och genom telepati eller klärvoajans fått fram uppgifter som stämmer med verkliga förhållanden. Han kan ju också tidigare ha sett dessa uppgifter men sedan glömt dem. 3) Texten är helt eller delvis vad den säger sig vara, ett meddelande från en annan dimension, ett budskap från någon som kallar sig Rudolf Hoess. Detta innebär inte att vi kan veta om texten har någon anknytning till den jordiska personen med detta namn.

Bedrägeri?

Under de nästan tio år Homes framträdde offentligt med ITK, från 1988 till sin död hösten 1997, hade han ett stort antal besökare i sitt hem. Vid flera tillfällen kom ITK-fenomen i närvaro av besökande radio- eller TV-team. Såvitt jag vet har ingen kunnat beslå honom med bedrägeri.

Super-psi?

Enligt hypotesen om “super-psi” (2) kan alla fenomen som tyder på kontakt med levande väsen i andra dimensioner bättre förklaras som resultat av en ovanlig form av psi-förmåga hos mediet, i detta fall Adolf Homes. Genom omedvetna mekanismer skulle han alltså skapa delpersonligheter av sig själv, vilka antar en självständig, till synes kontinuerlig existens och i årtal ger upphov till texter i datorn, intalade budskap i radio, TV, telefon och bandspelare och bilder i TV. I en del fall är dessa texter, röster eller bilder dessutom dubletter av eller kommentarer till liknande fenomen som samtidigt kommer på annat håll, s.k. korskorrespondenser.

Vi vet inte vilka gränser psi-förmågan har. Vilka fenomen som än skulle tala för kontakt med ”andevärlden” eller ”de döda”, så kan man alltid påstå att fenomenen i själva verket orsakas av super-psi hos mediet eller någon annan levande.

Hur skulle gränserna för psi-förmåga kunna fastställas? Något sådant experiment finns inte beskrivet, och jag kan inte nu föreställa mig hur det skulle gå till. Hypotesen om super-psi kan alltså, såvitt jag förstår, aldrig motbevisas. Den kan därmed inte prövas i vetenskaplig mening. Men då är den inte längre en vetenskaplig hypotes utan en trossats.

Jag känner inte heller till några undersökningar som talar för att sådan super-psi verkligen existerar – utom just vid de fenomen som alternativt kan tolkas som kontakt med andra dimensioner. Vad gäller ITK måste dessutom förmågan till super-psi antas finnas ständigt, eftersom dessa fenomen t.ex. i Luxemburg nu har pågått i tolv år, med yttringar av ITK i stort sett kontinuerligt flera gånger i veckan.

Brev från skärselden?

Texten förefaller skildra en mardröm. Om vi tänker oss möjligheten av överlevnad av döden, så kan den förvirrade texten uppfattas som ett bokstavligt nödrop från helvetet. Eller skärselden, för att tala med den danske mystikern Martinus – ett tillstånd efter döden där man återupplever sina dominerande tankemönster vid tiden för döden. Vädjan om förböner kanske kan härledas till Hoess religiösa bakgrund, som Senkowski föreslår. Enligt Martinus är det också genom bön till ett högre väsen som man slutligen befrias ur skärselden och kan gå vidare till andra tillstånd.

Även om vi antar att texten har sitt ursprung hos ett

1947 RUDOLF HOESS ENDE AUF TERRA.KONTAKT "
1948 VERSUCH GEIST UEBER ELEKTROMAGNETIK "
1948 AN EMPFAENGER.GROSSES LEID LASTET "
1950 AUF MIR UND MEINER GRUPPE.ICH TRUG "
1951 DIE VERANTWORTUNG IN DER TODESFABRI "
1952 K.GEHORSAM OHNE VERNUNFT SCHAFFTE "
1953 UNVORSTELLBARE SCHMERZEN ANGST UND "
1954 TOT.ICH HOERE SCHEIEN VON MUETTERN "
1955 UND ROECHELN VON KINDERN.DIE EMPFAE "
1956 NGER MUESSEN FUER RUDOLF HOESS BETE "
1957 N.BETEN BINGT HILFE.ICH RINGE SEIT "
1958 POLEN 1947 NACH LUFT SIE IST MIT GA "
1959 S GEFUELLT.BITTE HELFT UNS DURCH BE "
1960 TEN.65000 GEISTER WEINEN UND SCHREI "
1961 EN IHRE KOERPER SIND ZU SCHWER FUER "
1962 UNS.UNSERE TUEREN SIND VON AUSSEN "
1963 VERSCHLOSSEN UND ASCHE BLENDET UNSE "
1964 RE AUGEN.WO IST GOTT DER VERGIBT UN "
1965 D DEN SCHWUR VOM 2.8.1934 VON UNS "
1966 NIMMT.BITTE HALTET EUCH VON RASSENL "
1967 EHRE FERN.VIELE WOLLEN UNS HELFEN "
1968 ABER DIE TUEREN SIND VERSCHLOSSEN "
1969 BITTE OEFFNET DIE TUEREN UND LUEFTU "
1970 NGSSCHAECHTE.WIR WERDEN VON TIEREN "
1971 DURCH BEOBACHTUNGSLOECHER BESTAUNT. "
1972 GLAUBT UNS ES GIBT DIE HOELLE WO IS "
1973 T GOTT WIR KOENNEN IHN NICHT WAHRNE "
1974 HMEN.VIELE MENSCHEN FOLGEN UNSEREN "
1975 TATEN DURCH DEN GEIST.BITTE BETET "
1976 FUER SIE ALLE.DURCH NEBEL KOENNEN "
1977 WIR SEHEN WIE KUEHE UND LOEWEN ASCH "
1978 E AUS DER WEICHSEL FISCHEN UND SIE "
1979 IN SYNAGOGEN BRINGEN.IN UNENDLICHER "
1980 FERNE STEHT IN HELLEM LICHT DIE WEI "
1981 SSE ROSE.KOENNTEN WIR DIE ROSE ERRE "
1982 ICHEN WAEREN WIR FREI.BITTE BETET F "
1983 UER UNSERE FREIHEIT DENN WIR BEDAU "
1984 RN UNSERE TATEN ZUTIEFST.R.HOESS "

Meddelandet från ”Rudolf Hoess”, som det kom i Adolf Homes dator.

levande väsen i någon annan dimension, så vet vi inte hur den kommer in i datorn. Också här får vi förutsätta någon form av medial aktivitet – även om ITK numera, enligt somliga texter från Luxemburg, sägs kunna ske direkt till maskinen, utan medial förmedling. Vi vet inte heller vilket förhållande den angivne ”avsändaren” R. Hoess har till den person som levde på jorden med det namnet. Som Senkowski har påpekat är förmodligen föreställningen om sändare-mottagare alltför förenklad. Det är i stället rimligen någon form av växelverkan mellan väsen i vår värld och nästa. Detta bekräftas också i en del texter.

Utrymmet här räcker inte för en närmare diskussion av den bild av “nästa värld” som kommer genom ITK (3). Allmänt kan sägas att den i väsentliga drag rätt väl stämmer överens med vad som har beskrivits av medier inom spiritismen, eller av mystiker som Martinus. Den bild som ITK ger är i vissa avseenden mer komplicerad, och inte så enbart idyllisk som många spiritistiska budskap kan ge intryck av. Den kan sammanfattas med det bibliska uttrycket “I min faders hus finns många boningar”. Den tillvaro man upplever beror på ens etiska och moraliska utveckling. Också från Luxemburg finns enstaka texter som visar negativa sinnestillstånd, men de är undantag.

Tro eller vetenskap?

Några bevis i vetenskaplig mening för överlevnad av döden finns inte, och jag undrar om de är möjliga. Hur skulle ett vetenskapligt bevis se ut? Däremot kan man tala om mer eller mindre starka indicier, som inför en domstol.

I boken *Liv efter döden?* 1971 diskuterar jag dessa frågor utförligt. Problemen kring andehypotesen och super-psi har inte kommit närmare sin lösning sedan dess. Diskussionen i boken för 27 år sedan är i allt väsentligt fortfarande aktuell – med ett undantag. Kapitlet om ”Rösterna från rymden”, som behandlar Jürgensons och Raudives inspelningar av röster på band, är föråldrat. På det området har det skett ett ”kvantsprång” genom utvecklingen från elektroniskt röstfenomen till ITK. Som jag dömer är den samlade erfarenheten av ITK ett av de starkaste indicierna för att det finns levande intelligenta väsen i en annan dimension, och att vi under vissa omständigheter kan få kontakt med dem.

Detta är inget vetenskapligt påstående utan vad jag tror. Jag menar att frågan om liv efter döden för närvarande inte går att avgöra vetenskapligt – den är en trosfråga. Vi gör en samlad bedömning av det material vi känner till, och kan välja att tro på super-psi eller liv efter döden – eller på båda, i olika kombinationer.

Svårt att värdera ITK

Situationen för ITK blir mer problematisk nu efter Homes död. Han fungerade som en sorts kontroll för de fenomen som kom genom Harsch-Fischbach i Luxemburg. Deras fenomen bekräftades i viss mån genom att de kunde upprepas hos någon annan. Nu finns bara en kontinuerligt aktiv ITK-station, i Luxemburg. För att ITK någonsin ska kunna studeras vetenskapligt behövs fler fungerande stationer. Trots all förmodad super-psi har det hittills inte varit möjligt att få ingång några sådana. Jag har intrycket att den processen styrs

från annat håll. Jag kan bara hoppas att man från detta håll snart ska anse människorna vara mogna för en vidare spridning av ITK.

Harsch-Fischbach fick 24.12.97 en text i sin dator, där deras främsta transkontakt 'Svejen Salter' berättar en del detaljer om de kroppsligt påtagliga aspekterna av sitt nuvarande liv. Hon nämner den föryngring som man genomgår vid ankomsten och säger att hon själv efter tio kalenderår på andra sidan bara känner sig yngre och mer kraftfull. Skälet till att hon berättar detta är att hon "vill sprida budskapet att livet är oförstörbart. Det är något av det viktigaste överhuvud taget. Det är vår och er uppgift att sprida detta budskap, var och en på sitt sätt."

Jag kan då tycka att man på "andra sidan" borde inse att det behövs flera jordiska mottagare av budskapet, om det ska få någon genomslagskraft. Men det har många gånger visat sig att den "himmelska" logiken följer andra banor än den jordiska.

Det är ju inte enbart ITK som är intressant för frågan om liv efter döden. Flera andra typer av fenomen är viktiga. Men det är ämne för en annan artikel.

1) Om August Hlond, se Senkowski, *Transkommunikation*, 3 Aufl. 1995, sidan 326.

2) *Psi* är en sammanfattande benämning för olika typer av paranormala fenomen, som telepati (tankeöverföring), klärvoajans (klarseende), prekognition (förutvetande om framtiden) och psykokinesi (att mentalt påverka föremål). *Super-psi* innebär att denna förmåga antas finnas i en oerhört avancerad form, som aldrig har kunnat visas i några experiment.

3) För en utförligare diskussion se dels artiklarna i Sökaren 5-6/97 och 1/98, dels N-O Jacobson: *Rösterna från rymden*, i Gränsöverskridaren 4/95, Stiftelsen Arcia, Slättervägen 12, 178 37 Ekerö.

Emotionell healing

Kan hjälpa till med att bearbeta och hela emotionella smärtor från detta liv och tidigare liv, som kan ha satt sig i kroppen och utvecklat värk och andra problem.

Balanserar livsenergierna och skapar ett friare flöde genom kroppens energicentran (chakrabalansering).

Jag använder Karuna Reiki™ i kombination med pendelhealing

Jag justerar även auran med mina händer.

En behandling tar 1 timme och 15 min. Kostnad 300:-

Personlig själsutveckling

Regressioner till tidigare händelser som påverkar nuet.

För att förstå vart vi ska, kan det hjälpa att förstå var vi har varit.

Även inre resor som låter Dig möta olika aspekter av Dig själv

för att Du ska hitta Din egen inre kraft och gudomlighet.

Välkommen!

Roland Mabo Tel. 08 - 662 62 46

Karuna Reiki™ Master och Usui Reiki Master

Karuna Reiki är ett registrerat varumärke för The Center for Reiki Training

INDIVIDUELL ASTRO-TERAPI

Vem är jag egentligen? Vilka energier låter jag bestämma i mitt djupaste inre? Vilken "rädsla" har skyddat mig alla år, men hämmar min utveckling nu? Hur är **balansen** manligt/kvinnligt? Vilket **temperament** är mest dominant i min personlighet? Hur **opererar viljan** i mig? Vilket är mitt **individuella livsmönster** och varför valde jag just det? Varje inkarnation är ett arbete, ett **livsprojekt** som måste slutföras och jag hjälper dig att se och nå fram till denna insikt.

Vänd dig med förtroende till **Inga-Britt Lundqvist**, antroposof, waldorflärare och astro-terapeut med över 30 års erfarenhet.

Box 34021, 100 26 Stockholm. Tel/Fax 08-656 11 03.

Läsarforum

Se hit, alla häxor!

Se hit, alla häxor, svartkonstutövare och satanister! Ni vet inte vad ni gör!

New age och häxeri är inte samma sak!

Häxerier är mycket farliga saker. Det är som att leka med dynamit. Använt endast för personlig vinning och hämnd ger det, efter en tid, fruktansvärda bumerangeffekter. Häxeri för att hämnas vänder åter till avsändaren med tio-dubblad kraft. Häxeri och svartkonst drar till sig onda krafter och väsen som förorenar utövarens aura och ger med tiden svåra fysiska och mentala sjukdomar.

Att kalla sig häxa är populärt idag och är ett mycket dåligt ordval. Det finns inga "vita" häxor. Det är mycket stor skillnad mellan att *leka* häxa och att *vara* häxa. Det skrivs mycket om new age idag. Det mesta är mycket bra och positivt, även om många felaktiga uppfattningar förekommer.

Häxeri och svartkonst är avarter av new age, och det är väldigt olyckligt att unga sökare kallar sig häxor. Pyssla gärna med andliga ting, men akta er för svartkonst.

Det finns på vår planet ett fåtal riktiga häxor. bl a på Filippinerna, och deras krafter är förbluffande starka. De har kraft att verkligen "trolla" med naturlagarna. De kan med djävulens kraft med lätthet döda dem de av någon anledning ej gillar. Även dessa häxor kommer att få betala ett fruktansvärt pris för sin "verk-samhet".

Trolldom är inte till för människor! Troll-dom är till för femte Naturrikets invånare (övermänniskor, mästare och höga änglar) för att användas i det godas tjänst, att övervaka jordevolutionen. New age borde i stället vara att följa Guds bud och att arbeta på att skaffa oss goda karaktärsegenskaper och göra goda gärningar. Detta är ju det viktigaste i alla religioner. På detta sätt utvecklas vi snabbast som människor. Goda handlingar är även det som utvecklar människans chakran (energicentra) snabbast och säkrast.

Ni som kallar er häxor och ni som pysslar med svartkonst och djävulsdyrkan, vänd om medan tid är, annars slutar er väg i er egen häxkittel!

New age vimlar av ljusa och majestätiska vägar att gå, vilka leder till lycka och salighet, varför då välja en väg som bara leder till olycka och lidande?

Att arbetsförmedlingen stöttar grupper som pysslar med häxeri är ett sorgligt bevis på dess djupa okunnighet.

Till sist ett gott råd till alla som halkat in på häxeriets väg. Det är inte för sent att vända om. Svarta krafter och orenheter i er aura kan rensas ut bl a genom orgelmusik, antingen hemma eller allra bäst genom att sätta sig nära basorgelpiporna i kyrkan.

Wiseguy

En synsk hund?

En artikel i Sökaren om en professor i fysik som i/med kvantfysiken påstår sig kunna föra i bevis själens existens gav mig inspiration att berätta *min* lilla självupplevda historia som nu inte direkt bevisar något men som kan ge en tankeställare.

Året var 1981, i mars månad. En grupp människor från olika delar av landet hade hyrt våra lokaler för en veckoslutskurs i Martinus kosmologi. Som ställets värd blev jag efter första dagens slut inbjuden att delta i kvällens samvaro. Vid 23-tiden gick så var och en till sitt. Kvar i byggnaden blev jag och min 10-åriga hund Bronco. En klok, snäll och harmonisk hund med en utstrålning som berörde de flesta.

Men just denna kväll kom han under 2 timmar att uppvisa ett beteende som aldrig förr. Som påverkad av något osynligt – jagad. Hungrig, törstig? Sjuk? Hela mina försök att fatta vad misslyckades. När klockan var ett, kom han med bakåtsstrukna öron och hög fart in i mitt rum, mellan mina ben och kastade sig ner under skrivbordet. Allt blev sedan lugnt och stilla och jag kunde gå till sängs.

På morgonen dagen efter kom de två damerna från Luleå som ansvarade för gruppens "gröna" mathållning, Siv och Ingegerd. På Ingegerds fråga hur jag sovit berättade jag om min hunds märkliga beteende, som Siv också får sig berättat. Siv visar sig vara s k synsk och via Ingegerd meddelar att Martinus och en del andra andliga väsen är och kommer att vara här under kursdagarna och det är dessa andliga väsen hunden registrerat.

Jaa! Vem helst som varit närvarande vid detta tillfälle, skulle ha frågat: Vad går åt hunden?

Sven Nyberg

New age

Jag har mer än en gång noterat att Sökarens redaktör är missnöjd med hur new age-rörelsen har utvecklats. Missnöjet är inte helt obefogat. Det hade varit välkommet om vi hade haft en stor folkrörelse med större inriktning på det som redaktören kallar klok-new age. Ändå tror jag att den nuvarande utvecklingen är nödvändig, om man ser på vad som förhoppningsvis ska hända, nämligen att människan på relativt kort tid ska uppnå något som kan kallas ett högre medvetande. Mänskligheten är ganska djupt rotad i materialistiskt tänkande. De flesta människor är inte mogna att ta till sig högtsvä-

vande intellektuella tankar. Vi behöver möjligheten att känna oss för via mer fysiska aktiviteter såsom olika terapier, kristaller, pendlar och tarotkort. Under tiden får vi nya kontakter och bildar nätverk. Vi träffar personer som kommit längre och som kan inspirera oss. Det tar naturligtvis tid för den stora massan att gå från görande till varande och vidare till görande baserat på varandets insikter. Vi har alla olika vägar till målet. Jag har fått intrycket att många som hållit på några år med new age eller vad man vill kalla det är medvetna om att man behöver vara kritisk och gallra hårt bland utbudet. Naturligtvis utan att döma ut andras nivå av sökande. Dessa människor är en tillgång, men tyvärr är det nog så att många som tillhör s k klok-new age slår sig till ro med sina insikter. Det kanske behövs fler träffpunkter för dem som bara vill prata.

Själv har jag stor behållning av att väva ihop Peter Russells tankar i boken "En upp-vaknande värld" med Ken Careys erhållna budskap, speciellt i boken "Stjärnstoft". Ännu intressantare blir det om man kombinerar detta med Carl Johan Calleman's teorier om Mayakalendern. Efter boken "Mayahypotesen" har Calleman utvecklat sina teorier på ett mycket intressant sätt. Mayakalenderns tidscykler, baserade på bl. a. talet 13, jämförs med skapelseberättelsens sju dagar och sex nätter. Missa inte chansen att höra Calleman's föredrag. Snart kommer en ny bok på engelska. Jag föreslår att Sven Magnusson gör ett reportage, så kanske sannolikheten ökar att vi får boken på svenska också.

Stefan Rydberg

Rättelse:

Några läsare har påpekat att ett foto på sidan 28 i förra numret inte visar Ramakrishna utan i stället Ramana Maharshi, Paul Bruntons lärare.

Så här såg Ramakrishna ut:

Döm inte någon människa förrän du själv satt dig in i hennes förhållanden.

Axel Fredenholm

Du behöver inte ha ovänner. Om någon visar sig vara ovänlig och orättvis, så kan du låta bli att erkänna honom som sådan. Förneka all ovänskap. Möt alla som goda vänner och du behöver inte fråga om vem du ska bemöta med hövlighet.

Axel Fredenholm

Den som kan gråta med allas tårar kallas helig.

Axel Fredenholm

"Se till att du avtorkar den lidandes tårar innan de torkas av solen."

Axel Fredenholm

Men barmhärtigheten skall inte begränsas endast till människornas värld. Ingen kan kallas god som inte är god mot alla levande varelser.

Axel Fredenholm

Din själ är oändligt rik, men ditt tal är en fattigmans, en tiggares.

Axel Fredenholm

Forska i ditt inre väsens oupptäckta land. Lär känna dess höjder och dalar, dess gränser och klimat. Men akta dig noga för självömkan och självbeundran. Säg aldrig att något är så beklagansvärt att du måste fly därifrån, eller att något är så vackert att du vill stanna i dess närhet för alltid. Mellan dessa ytterligheter går din väg.

Axel Fredenholm

Det goda är således mer eller mindre harmoni med universums fundamentala lagar. Det onda är mer eller mindre disharmoni.

Axel Fredenholm

Fredenholm är citerad från sin bok "Så har jag hört".

Nya honnørsord

"Att skydda sina egna och strunta i andra är en vulgaritet som heter duga. Men snart talar vi mer om skyldigheter än om rättigheter. Plikt och ansvar blir nya honnørsord. Vi vågar se att det vi gör idag får konsekvenser i morgon."

Henrik Mattsson, "trendguru", Dagens Nyheter 26/10 1997.

Ur Djurens rätt! nr 5, 1997.

Utan att tänka

"Utan att tänka närmare på saken sticker vi gaffeln i en bit lever, eller kanske i en bit tunga, som känns sträv mot vår egen, och sväljer. Resterna slänger vi i soppsåsen, utan en tanke på att det vi satt i oss en gång haft hjärta, hjärna och vilja."

Thomas Anderberg, Djuren & naturen i kulturen, 90-tal, nr 18, 1996.

Ur Djurens Rätt! nr 5, 1997.

Barbariska kostvanor

"I en framtid kommer mänskligheten förmodligen att finna dagens kostvanor fullständigt barbariska, jämförbara med kannibalismen."

Madeleine Grieve, Djuren & naturen i kulturen, 90-tal nr 18, 1996.

Ur Djurens Rätt! nr 5, 1997.

Rena skitsnacket

"Men främst beror nog likgiltigheten på att folk inte vill veta. De tror nämligen att djurförsöken är absolut nödvändiga för deras hälsa, något som forskarna ständigt har inpräntat i dem. Ändå är detta våldsamt överdrivet och när det gäller skadlighetsprovningar rena skitsnacket. Vår hälsa skulle tvärtom vinna mycket på att man gick ifrån fixeringen vid djurförsök."

Eva Moberg, Ordfront Magasin 5, 1997.

Ur Djurens Rätt! nr 5, 1997.

Djurens känslor

Att djur kan känna och uppleva, bry sig om hur deras liv gestaltar sig, är ett faktum som få betvivlar. Men vad innebär det för vår behandling av djur? Hur bör vi egentligen förhålla oss till andra djurarter?

Ur Djurens Rätt! nr 5, 1997

Mental beredskap

"För vårt eget själsliga välbefinnandes skull bör vi redan nu börja bygga upp en mental beredskap inför de svar den framtida forskningen kan komma att ge när det gäller djurs förmåga att tänka, förstå, uppleva och känna. Annars kan skuldfrågan för vår del, att vi tillåtit oss att behandla djur som vi gjort hittills, bli oerhört tung att bära framöver."

Bertil Strömberg, studierektor på institutionen för filosofi och vetenskapsteori vid Umeå universitet, intervjuad i Mål & Medel 13/97.

Ur Djurens Rätt! nr 1, 1998.

Ät bra – ät vegetariskt!

Europeiska Vegetariska Unionen, EVU, har varje år en kongress. Senast hölls den utanför Verona i Italien.

Den italienska vegetariska föreningens, AVI, ordförande, Marco Stellini, berättade att vegetarismen är på frammarsch i Europa och att AVI arbetar för att vegetarianer skall ha rätt till vegetarisk kost i statliga och kommunala matserveringar, t ex skolor, sjukhus och fängelser.

– Att äta bra är att äta vegetariskt, sa den italienska djurrättsföreningen LAVs ordförande Adolfo Sansolini. Biffätande skall ses på liknande sätt som rökning: det är skadligt för hälsan.

Läkaren Riccardo Trespidi leder en undersökning av vegetarianers hälsa. Han är en kompromisslös förespråkare för djurens rättigheter och sa att ha känner sig som en slaverimotståndare måste ha känt sig för 200 år sedan. Han var kritisk till kongressen och menade att den bara innebär att vegetarianer förklarar för andra vegetarianer att vegetabilier är den rätta kosten. Trespidi ansåg att sådana här möten borde vara för köttätare.

Barnläkaren Luciano Proietti, som talade om vad vegetarism innebär för barn, har anmält reklam som gör gällande att kött är nödvändigt i barns kost, och han har fått rätt. Annan reklam som hävdar att kött är ett unikt näringsämne, som alltid har använts, anmälades också och ledde till att formuleringen "kött behövs för att barn ska växa", som användes i reklam, fick tas bort.

Källa: Djurens Rätt! nr 1, 1998.

Tidningen Djurens Rätt! är organ för Nordiska Samfundet mot Plågsamma Djurförsök, som tar upp olika slag av dålig behandling av djur. Tel.08-749 20 40.

Schumacher college

Schumacher college är ett internationellt center för ekologiska studier beläget i Dartington, Devon, på den engelska sydkusten. Det grundades 1991 utifrån övertygelsen att den världsbild som har dominerat den västerländska civilisationen har allvarliga brister och att en ny vision behövs för vårt mänskliga samhälle och dess förhållande till jorden. Det har i grunden en liknande filosofi som CANHELP i Sverige. Föreläsare har varit nytänkare som Fritjof Capra, Hazel Henderson, Arne Naess, James Lovelock och Rupert Sheldrake.

Källa: CANHELPS medlemsblad nr 5.

E-vitamin gör dig pigg på äldre dar

En undersökning har nyligen visat att höga doser av vitamin E kan spela en viktig roll för att stärka immunförsvaret på ålderns höst. 89 personer över 65 år studerades. De delades in i fyra grupper, varav tre fick tillskott med antingen 60 mg, 200 mg eller 800 mg vitamin E varje dag under fyra månader. Den fjärde gruppen fick placebo.

De som intog 200 mg per dag mädde bäst. Och hos den gruppen reagerade immunförsvaret bättre på s k *triggers*, smittoämnen, än hos de andra grupperna.

200 mg-gruppen visade också en ökad motståndskraft mot hepatit B. Forskarna menar att undersökningen tyder på att det kan finnas en *mest sunda nivå* för intag av vitamin E och att den inte behöver vara den högsta.

Vegetarian Times 10/97.

Källa: Hälsa nr 1, 1998.

Du som är äldre: håll igång hjärnan!

I USA är Alzheimers sjukdom den fjärde främsta dödsorsaken, och i Sverige dör varje år över 100 000 i Alzheimers. Enligt läkaren Andrew Weil finns det sex viktiga åtgärder man kan vidta för att förebygga sjukdomen.

En är att hålla intellektet igång. Undersökningar visar att ju mer man är mentalt alert, exempelvis g ägnar sig åt studier, desto senare tenderar sjukdomen att bryta ut.

Bland andra faktorer finns en sund diet, motion och avslappning samt att man inte röker.

Self Healing 8/97.

Källa: Hälsa nr 12, 1997.

Sökaren i marginalen

Sökaren fick länge ett mindre ekonomiskt stöd från Statens kulturråd (tack för den tiden!) men det drogs in för några år sedan. När jag återtog tidskriften 1994 sökte jag åter bidrag. Det avslogs. Förra året sökte jag igen. Avslag.

Drygt 10 miljoner kronor delades ut till 95 tidskrifter. Vi finner där Bild & Bubbla (tecknade serier) Humanisten (ateism) Jules Verne-Magasinet (science fiction) Jury (deckare) Signum (katolsk) Trots allt (kristen) Vår lösen (kristen; fick 200.000) och Äcklet ("gudlös tidskrift").

Statens kulturråd har naturligtvis ingen kompetens att bedöma tidskrifter, men de delar ut betydande summor till sådana som de tycker om.

Sökaren befinner sig ju inte i kulturens mitt – till skillnad från bl a ovan nämnda publikationer – utan i stället i marginalen. Här sysslar vi ju med väsentliga livsfrågor i en öppen men ifrågasättande anda.

I föreskrifterna för stöd till kulturtidskrifter står att "stödet syftar till att upprätta en bred utgivning av kvalitativt högtstående tidskrifter av betydelse för den kulturella, sociala och ekonomiska debatten eller med väsentlig analys och presentation inom de skilda konstarternas områden. Stödet skall främja hög kvalitet och mångsidigt utbud av åsikter och behandlade ämnen."

Kulturrådet anser alltså att Sökaren inte har något väsentligt och kvalitativt högtstående att bidra med till den svenska kulturen, helt i linje med de värderingar som är rådande på exempelvis tidningars s k kultursidor, där det är synnerligen svårt att hitta något av väsentlig betydelse för en sökare efter sanning och mening.

SM

En annan Sökaren

På Internet kan man hitta en livsåskådningssida med rubriken Sökaren, vilken inte har något med denna tidskrift att göra. Den har kristna svar och hör till en sajt som görs av *Bibeln till alla*, en internationell grupp.

Texten börjar så här:

"Grattis! Om du är en sökare har du kommit rätt. I Bibeln säger Jesus, 'Den som söker han finner, den som ber han får och för alla som klappar på dörren skall den öppnas'."

Entusiasterna bakom Bibeln till alla förklarar bland annat vem Jesus var och att Gud finns. Jag hittade sidan genom Yahoo! när jag använde sökordet Sökaren.

SM

Ju mer jag anstränger mig att fatta Guds oändliga väsen, desto mindre förstår jag det; men det finns till och detta är mig nog. Ju mindre jag förstår det, desto andäktigare tillber jag det.

Jean-Jacques Rousseau

Vad tjänar vetandet till, om vetet saknas?

Montaigne

Religiös eller from är den, för vilken något är heligt.

Nathan Söderblom

Att missbruka sanningen är lika fördömligt som att betjäna sig av osanningar.

Blaise Pascal

Lovar ni något till i morgon, så utför det i dag!

Ignatius Loyola

Den som behärskar ögonblicket, han behärskar livet.

Wolfram von Eichenbach

Det största med människan är hennes förmåga att överträffa sig själv ... att bli det hon drömt om att bli.

Tully Knoles

Mästare är den som bemästrar sig själv. Lärare är den som lär sig själv.

Inayat Khan

Människan ger uttryck för sin själ i allt hon gör.

Inayat Khan

Genom vidskepelsens upphävande upphäves icke religionen.

Cicero

Människor som kan hålla ordning på allt måste vara bra enkla. Jag avundas dem inte.

Erik Lindkvist

Ledarskap är kvalificerat tjänande.

Erik Lindkvist

En inre röst

Klara svar från andevärlden. Författare: Marie-Louise och Robert Hahn. Förlag: Energica 1997.

Marie-Louise Hahn uppfattar ofta ett slags främmande "röst" i sitt inre. "Orden mottages", skriver hon, "som en tanke men är tydligare än mina egna tankar. Jag känner inte igen tanken som min egen. Språket är dessutom annorlunda."

Marie-Louises man, läkaren Robert Hahn, ställer frågor till "andarna" och skriver ner deras besked. Svaren har sedan samlats till en bok på 240 sidor, som de fått i uppdrag av andevärlden att ge ut.

Orden i Marie-Louises medvetande kommer från framstående vishetslärare i andevärlden. Det är bl a "den Helige Ande" och "Jesus Kristus" som talar.

Det rör sig alltså om ett psykiskt fenomen av "medial" typ. Sådana fenomen har undersökts av parapsykologer sedan slutet av 1800-talet. Litteraturen är mycket omfattande. Men i Marie-Louise och Robert Hahns bok finns inte en enda rad som denna vetenskapliga forskning – trots att Robert Hahn är biträdande professor och alltså vetenskapsman. Andehypotesen godtas utan hänsyn till forskningen.

Parapsykologerna ger idag mediala fenomen en inomsjälslig förklaring: ursprunget finns i det omedvetna själslivet och dess rollskapande förmåga och har inget med en andevärld att göra – även om det faktiskt finns enstaka parapsykologer som har en något mer välvillig hållning till spiritismen.

Inre röst, automatisk skrift och

SM

transtal är psykiska fenomen som kan ta sig märkliga uttryck. Det kan vara lätt att tro att de "främmande" tankarna kommer från intelligenser utanför mediet, men om man har god kännedom om fenomenet, är det uppenbart att så inte kan vara fallet. Det finns ett tydligt mönster. I fall efter fall ljuger "andarna" och visar därmed att de inte kan vara de som de säger sig vara, eller också ger de absurda svar eller svar präglade av mediets uppfattningar eller av tidsandan. Vid kritiska frågor slingrar de sig och kommer med orimliga undanflykter.

De svar från andevärlden som paret Hahn får är tydligt färgade av kristen tro i nutiden. Jesus Kristus nämns som den fullkomliga Mästaren. "Jesus var Gudskraften personifierad /.../ Han är den Högste och ett med Gud", får vi veta i god överensstämmelse med kristen förkunelse. Ändå är "andarna" inte nöjda med Jesu lära enligt Bibeln utan lägger till bl a reinkarnations- och karmaläran och det etiska ställningstagandet att man inte skall äta djur. Men att förena reinkarnationsläran med Jesu förkunelse är, som många påpekat, omöjligt. (Jesus predikade möjligheten av frälsning eller fördömelse i den "yttersta tiden" och att de döda skulle uppstå ur sina gravar för att på domens dag svara för sina gärningar.) Och i Jesu lära omfattas inte djuren av kärleken – de nämns inte; Jesus åt av påskalammet.

Men man skall inte tro att orden från "andarna" är något som Marie-Louise Hahn hittar på, utan de blir till i hennes medvetande, utan en medveten vilja.

En angelägen forskningsuppgift bör vara att grundligt studera det märkliga omedvetna hos människan, vilket ännu är otillräckligt utforskat. Därmed kan vår kännedom om oss själva som levande varelser öka.

Boken är lättläst och den har ett register där man kan se på vilka sidor svaren på frågor i skilda ämnen ges.

Talar andar till oss?

SM har erbjudit mig att skriva en kompletterande recension av **Klara svar från andevärlden**. Hur kan man förhålla sig till en bok med så anspråksfull titel? Ett sätt är att säga att parapsykologisk forskning har visat att sådana meddelanden kommer från mediets eget själsliv. Underförstått är då att det gäller ALLA sådana meddelanden.

Detta är bara delvis sant – för långt ifrån alla mediala meddelanden är ju vetenskapligt undersökta, och man bör kanske inte uttala sig så bestämt om sådant man inte har undersökt.

Det finns två huvudtyper av mediala meddelanden. Den ena sägs komma från "andar" som säger sig ha varit en viss person som ganska nyligen levde på jorden. Rätt många sådana fall har undersökts, där informationen rimligen inte var känd av mediet, men senare kunde bekräftas och då stämde med vad som gällde den avlidne. Sådana fall är intressanta ur parapsykologisk synpunkt. De ska dock inte närmare diskuteras här, eftersom den här boken innehåller den andra huvudtypen budskap: sådana som sägs komma från en ande som inte identifierar sig som en nyligen avliden person. I det här fallet är det ingen mindre än "den Helige Ande" som talar.

Budskapen är av allmän karaktär, livsfilosofi och religion mest, och några uttalanden i t.ex. medicinska frågor. Frånsett de medicinska uttalandena, som dock ligger utanför vad som för närvarande kan studeras vetenskapligt, hör innehållet mer till trons än till vetenskapens område. Som jag ser det, är det då inte så meningsfullt att diskutera budskapens ursprung, utan mer deras eventuella inre värde.

Jag låter det resonemanget föras av tre röster ur det förflutna: en läkare och parapsykolog, en medial person och en diktare.

"Ur strängt vetenskaplig synpunkt bör man inte förlöjliga spiritismen, även om kanske 98 % av andebudskapen äro att betrakta som värdelösa. Skulle 2 % eller bara 2/10 % innehålla något av värde, så är det av oerhört intresse. Tänk, om man vid kemiska experiment, exempelvis då det gäller att finna en substans, som dödar en viss form av bakterier, skulle kunna räkna på framgång i 2/10 % av försöken! Vilka revolutioner skulle det inte bli för läkekonsten! Så länge man inte har några faktiska förklaringar att komma med, bör man inte sätta sig till doms över sådana människor, som på grund av extraordinära erfarenheter bringats att omfatta andehypotesen. Om spiritister vet man alltid, att de dock äro andligt inställda människor. Som sådana kunna de i våra dagars kultur ej vara ett negativt moment, och det är mer än man kan säga om de flesta."

Så skrev John Björkhem i *Det ockulta problemet*, 3:e upplagan 1954, sidan 108.

Engelsmannen Wellesley Tudor Pole var själv medial. Han upplevde 1917 via automatisk skrift vad som föreföll vara kontakt med en i världskriget stupad soldat, som kallade sig Thomas Dowding. Pole kommenterar (*Private Dowding*, 6:e uppl. 1966, sidan 39):

"Jag måste behandla hela upplevelsen som verklig. Annars skulle den inte ha varit värd att skriva ner. För mig var kommunikationen med Thomas Dowding så verklig att jag föreföll vara i rummet, sittande vid min armbåge och förande pennan. Jag vet att det har skrivits många böcker med budskap som sägs ha överförts från ett annat plan av tillvaron. Man kan inte betvivla möjligheten av vad som ofta kallas 'andekontakt'. Det förefaller mig att det inte kan finnas något slutgiltigt bevis om dessa ting. Man måste ledas av det inre värdet av själva budskapen. Jag säger er, till exempel, att jag är övertygad att jag har talat med en soldat som stupade på slagfältet för sju månader sedan. Jag har skrivit ner upplevelsen precis som den kom till mig. Jag kan dock inte bevisa dess äkthet för någon annan. Jag kan inte ens

slutgiltigt bevisa den för mig själv."

Till slut en diktare. Följande skrev Viktor Rydberg i "Grubblaren", ur Dikter, 1882 (det året brukar räknas som födelseår för parapsykologin, med grundandet av *Society for Psychical Research* i England):

"Ty finns en andevärld – hur den sig skicke,
bevisa sig som verklig kan den icke.
Ter Gud sig själv i skyn med maktens troner,
skall tanken säga: hallucinationer!"

Nils-Olof Jacobson

Andra sidan döden. Författare: Jan Price. Övers. fr. eng. av Birgitta Karlström. Förlag: Richter.

Detta är ännu en bok om en nära döden-upplevelse (NDU). Författaren var till skillnad från många andra inte oförberedd. Hon arbetade sedan 1981 med "andliga" projekt, ledde tillsammans med maken kurser i personlig utveckling, meditation m. m. och hade haft utomkroppsliga upplevelser. 1993 drabbades hon av hjärtinfarkt och hade i ambulansen ett fyra minuter långt hjärtstillestånd. Hon upplevde därvid ett besök på "andra sidan", där hon först möttes av familjens nyligen avlidna hund och sedan fick nya insikter i "Kunskapens tempel". Hon varvar beskrivningen av detta med skildringen av sjukdomens förlopp, där också maken ger långa kommentarer. Sedan följer hennes spekulationer och åsikter om andliga frågor, som livet efter döden och återfödelse, med en mängd citat och referat ur makens böcker och andra böcker. Hon trodde redan tidigare att livet fortsätter efter döden, och denna övertygelse blev än starkare av hennes NDU.

Stilen är lättläst, och boken ger en personlig belysning av olika aspekter av NDU.

Nils-Olof Jacobson

Recensionen har tidigare publicerats i nr 18, 1997 av "Böcker & AV-media", som ges ut av Bibliotekstjänst.

Reinkarnation?

Dem jag älskade. Författare: Göran Grip och Lena-Marie Broman. Förlag: Forum 1997.

Lena-Marie Broman har haft plågsamma inre bilder vilka hon uppfattat som minnen från ett tidigare liv som judinna i Wien, dotter till en juvelerare, och där efter som fånge i koncentrationslägret Buchenwald. Hon överlevde lägret och kom sedan till Sverige, där hon dog efter en kort tid. Hennes namn var Anna-Maria Zweiglutz, född Kellermann.

Göran Grip och Lena-Marie Broman bestämde sig för att undersöka om minnena, som var detaljerade, var äkta, så de reste till Buchenwald och Wien, och senare för Göranensamtill Wien.

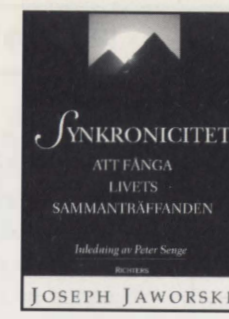
Det verkade först som om flera detaljer i Lena-Maries minnen faktiskt blev bekräftade. De tyckte sig hitta lägenheten, faderns affär och Anna-Marias favoritkafé. Men när Göran ensam gjorde undersökningar i Wien, blev bilden en annan. Ett par exempel: Anna-Marias fars namn var Joseph Kellermann, men någon juvelerare med det namnet fanns inte i Wien vid slutet av 30-talet, och på gatadressen, där Anna-Maria skulle ha bott, hade på den tiden varit ett kloster. Ingenting stämde, utom möjligen några detaljer, såsom en lampa i ett kafé.

I Lena-Maries minnen finns också att hon efter kriget, 1945, hade kommit till en svensk förläggning i Backamo. Men så kan det inte ha varit, visade det sig.

Vad är det då som Lena-Marie minns? Är det fantasier som bubblat upp ur det omedvetna?

I alla händelser har boken betydande litterära värden. Den är en gripande berättelse om judarnas situation i Europa under nazitiden.

SM

För ett bättre ledarskap

Synkronicitet. Att fånga livets sammanträffanden. Författare: Joseph Jaworski. Richters förlag, 1997.

Joseph Jaworski var en tid en framgångsrik amerikansk advokat. Men vid drygt fyrtio år kände han att han ville göra något mer av sitt liv. Han hade en stark upplevelse av enhet med universum och fick på den grunden en idé om ett nytt, tjänande ledarskap, som han menade skulle få en utmordentligt stor betydelse inte bara för Amerika utan för hela världen.

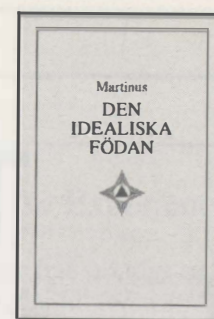
Jaworski lämnade sin verksamhet som advokat och kastade sig in i något okänt. Han startade en ledarskapsutbildning efter nya idéer.

Bokens titel syftar på Jaworskis upplevelse att han, under den tid han utvecklades och förändrades andligt, ideligen som av en tillfällighet träffade just de rätta människorna. Sin blivande hustru såg han första gången på en flygplats och gick ogenerat fram till henne och frågade om hon var gift!

Jaworski upplevde också "flow", ett tillstånd då allting bara flyter på i rätt riktning och allt väsentligt lyckas.

Det här är en bok långt utöver det vanliga. Den kan nog betecknas som en new age-bok – Jaworski tror att mänskligheten står vid en vändpunkt och att en gyllene tidsålder står för dörren, om en grundläggande sinnesförändring kan spridas bland ledare. Boken är skriven av en socialt framgångsrik person. Han är ingen flummare i marginalen, utan en aktad person som har lätt att få kontakt med betydande personer i samhället, vilka kan delta i den nya ledarskapsutbildningen.

SM

Martinus om födan

Den idealiska födan. Författare: Martinus. Förlag: Världsbild. Övers. fr. da. av Marianne Högberg och Mauritz Högberg.

Boken utkom på danska som en artikelserie 1933-1934, på svenska 1950 under titeln *Den fullkomliga födan*.

Martinus beskriver sin världsbild, grundad på en intuitiv upplevelse, sammanhängande i några större arbeten. Dessa kompletteras av mindre böcker om avgränsade frågor. Denna bok är en sådan och behandlar frågan om vad människan ska äta, sedd utifrån Martinus världsbild.

Martinus anser att födoämnen, liksom människans kropp, består av "mikrokosmiska livsenheter", d.v.s. mikroskopiska eller ännu mindre levande väsen. Det gäller då för människan att välja en föda med livsenheter som harmoniserar med och därmed är idealiska för hennes egen kropp, och där samtidigt åtanget vållar minsta möjliga lidande för livsenheterna i födan. Detta innebär en diet som består enbart av frukt. Eftersom en sådan diet är omöjlig för de flesta på människans nuvarande utvecklingsstadium, rekommenderar Martinus en rent vegetarisk kost.

Översättningen är närmast ordagrann men något moderniserad.

Tidigare upplaga behöver inte bytas ut.

Nils-Olof Jacobson

Recensionen har tidigare publicerats i nr 2, 1998 av "Böcker & AV-media", som ges ut av Bibliotekstjänst

Ta tag i ditt liv!

ISA är kursen som kommer åter och åter utan annonsering. "En genväg till upplysning"?

Reportage: Åsa Freij

Så sitter jag där i alla fall, på en måttligt bekväm stol i en föreläsningssal på ett konferenscenter strax utanför Stockholm och väntar på att mannen framme på podiet ska börja tala på ett sätt som sägs vara andligt upplysande, eller åtminstone personligt utvecklande. Nyfikenheten tog överhand. Jag skaffade med svårighet pengar till kursavgiften.

Jag är inte ensam. Ett 100-tal andra personer är också på plats, kanske har någon samma blandade känslor som jag av förväntan och undran. Vi har alla betalt dyra pengar för denna kurs och hoppas förstås att dessa inte skall vara bortkastade.

Första kursen på två heldagar, två långa kvällar och två uppföljningsträffar kostar 3.700 kronor.

Cirka hälften av de närvarande har dock betalt endast 650 kronor. De är "reviewers" och har gått kursen förut.

En del av de gamla deltagarna har bidragit till att vi andra, nya, är här. De har berättat hur bra kursen är och hur den har förändrat dem till det bättre.

Kursarrangörer brukar bjuda journalister på avgifter – man ska normalt inte betala för att arbeta, särskilt inte när man jobbar för en fattig kulturtidskrift – men ISAs arrangörer och värvare var opåverkbara: inget undantag för journalister. Jag föll till föga inför en argumentering som denna: just det att du betalar rejält gör att du engagerar dig och känner att du går kursen för din egen utvecklings skull och vill få ut så mycket som möjligt av den.

Detta argument kan vara riktigt, men det kan ju också vara ett smart sätt att få folk att lätta på plånboken, så att man själv tjänar bra med pengar – en misstanke som jag delgav arrangörerna och värvarna. Det är ju ofta så att kurser som ska hjälpa människor, är så dyra att bara riktigt välbeställda människor kan gå dem. En av ISA-representanterna framhöll att just denna kategori, de relativt besuttna och väl etablerade i samhället, också är de som

bäst kan påverka omvärlden på ett positivt sätt.

Jag tycker dock generellt att det är viktigt att vara på sin vakt mot sådana som i vinstintresse vill utnyttja människors inre behov, väl medvetena om att för många kursdeltagare sker inga förbättringar alls efter de kurser de går på – de får bara en sämre ekonomi, kanske skulder. Därmed inte sagt att ISA skulle höra till de spekulativa.

Själv hoppades jag att kursen skulle ge mig en bättre förmåga att praktiskt medverka till en bättre värld – och få nya vänner som kan leva och verka praktiskt andligt-medmänskligt tillsammans. Kanske behövs det, ironiskt nog, att man spenderar en summa på sig själv (på en kurs) stor nog att direkt rädda tusentals barn i u-länder med livshotande sjukdomar, för att vi ska förändras mer radikalt så att vi sedan alltid väljer att lägga pengar på andras nöd innan vi lägger dem på eget överflöd.

Den här kursen, ISA, Institute of Self Actualization – namnet till trots är det inget institut – är en kurs som hålls om och om igen, när ryktet om den har nått tillräckligt många, som också vågat binda upp sig med en "handpenning" – och då kommer en kursledare från USA eller kursens skapare själv, som är bosatt i Frankrike.

Kursen har skapats av en dansk vid namn Ole Larsen, som tidigare samarbetade med den på 70- och 80-talet kände kursmakaren Werner Erhard, upphovsmannen till EST, Erhard Seminars Training. Ole gick dock tidigt sin egen väg.

Liksom Erhard på sin tid har Ole Larsen ur sin samlade livserfarenhet och kunskap vaskat fram vad han själv tycker är bäst och mest användbart och satt ihop en kurs för moderna människor som önskar en inre personlig utveckling. EST-kurserna kännetecknades av deltagarnas dialoger med kursledaren, som "skalade av" en del av

deltagarna tills roten till deras problem kom i dagen. Eftersom vi människor i grunden är mycket lika med liknande behov och problem, hade även de som bara lyssnade behållning av varje sådan "grillning".

Något åt EST-hållet var också denna ISA "experience", som kursen kallas.

Det sägs att samverkan med andra deltagare i övningar och genom att man speglar sig i varandra, då man delar med sig av vad man har inombords i dialog med kursledaren, ger ökad självinsikt. ISA är främst till för självinsikt och självförverkligande. Man behöver dock inte säga något, lugnar en broschyr, man kan få ut mycket av kursen bara genom att lyssna.

De som gått både EST (som sedan följdes av Forum) och ISA menar att ISA är mjukare. "Man ställs inte så hårt mot väggen", men kan bidra med inlägg, kommentarer och frågor. Främst följer kursen dock ett i förväg uppgjort program. Kursledaren har en "manual", vars upphovsman är Ole Larsen. Kursledare denna gång är Luis Cordoba, en columbian från USA, och han förklarar att det bästa är att följa instruktionerna. De är väl genomtänkta, vilket han själv flera gånger sett, innan han blev kursledare och kom med kritik och egna förslag.

Luis är en humoristisk man. Det blir underhållande med många skratt.

Inledningsvis häcklar Luis vår vanliga kritiska inställning. Med armarna i kors och näsan i vädret åskådliggör han våra attityder – bland annat till kurspriset. Samtidigt påpekar han, vad säkert också många tänker, att det är bäst att vara uppmärksam och försöka få ut så mycket som möjligt av kursen, när man nu i alla fall har betalat.

Allt vad första kvällen innehöll, varken kan eller vill jag avslöja. Dock kan sägas att vi fick en hemläxa, att ställa in vår inre väckarklocka, när vi kom hem, och koncentrerat visualisera oss själva att vakna

vid en viss tid och då med språng ta oss ur sängen och upp på benen för att vara på plats i kurslokalen i tid följande morgon! Mycket i ISA handlar om självdisciplin, om att komma över motstånd, inse sin kapacitet och programmera om sig.

Själv gjorde jag läxan lite halvhjärtat och vaknade heller inte före väckarklockan som jag för säkerhets skull ställt på ringning. (Det var tillåtet.) Fler bekände sedan samma synd och blev både generade och kärleksfullt uppmuntrade behandlade. Andra vittnade med nyglittriga ögon om hur de vaknat exakt som de ställt in sig på och kunnat hoppa upp pigga som mörtar. De hade gjort läxan väl! Luis nickade belåtet åt dessa upplevelser som bekräftade sanningen i hans påstående kvällen innan om våra fantastiska inneboende, outnyttjade resurser. Till fuskarna sa han:

– Tänker ni göra läxan bättre i kväll då? Det finns inget "lite", "ganska", "kanske" eller "försöka" – bara antingen eller, att göra eller inte göra!

Och så ritade han på ett stort blädderblock en gubbe på väg att hoppa över en klyfta.

– Han hade tänkt att 'nästan' hoppa över! Hur tror ni att det gick för honom?

En genomgående röd tråd på kursen är påpekandet hur mycket större vår kapacitet är än vad vi vanligen tror. Åtskilliga gånger härmade Luis humoristiskt och träffsäkert den vanliga lättjans röst hos de flesta av oss, som säger att vi ska göra saker "senare", inte nu. Därmed lurar vi oss på många livets godbitar. – Det är inte så att det är något fel på er, men ni har säkert fel för er, sa Luis.

Ibland kan situationen också vara den omvända. Man skäms onödigt mycket för vissa saker som är både vanliga och mänskliga och som man mår bra av att våga erkänna för att sedan kunna släppa. Man ser att andra är så lika... Sådana övningar ingick också, där det gällde att våga berätta dels i små grupper, dels inför alla de andra, sådant som man verkligen skämdes för och brukade dölja. Det var dock upp till var och en vad de ville släppa fram och "bekänna". Men de som vågade ta fram "det värsta" fick mer ut av övningarna för det fortsatta verkliga livet, sa Luis. Och så föreföll det vara.

Men även här kan kanske en varning om försiktighet vara på sin plats, såsom vid vanlig sensitivitetsträning som varit så kontroversiell. Om man inte känner sig stark och mogen nog för saker, som är mycket laddade, och inte får fortsatt stöd, så kan

avrivande av sårskorpor för tidigt säkert vara vanskligt, tror reportern.

Både befriande och obehagligt var det också att i en övning först bli utpekad av andra kursdeltagare som en som de spontant ogillade för att sedan i en annan övning, där man kom närmare varandra, befinnas vara helt okej och värd att gillas.

Helt positivt tyckte jag det var när Luis avfärdade vissa kursdeltagares gnäll över jobbiga föräldrar med förslaget att de skulle se på allt som dessa föräldrar, trots sina fel och brister, hade gjort för dem, förlåta dem och framför allt se sin egen roll i det negativa spelet. Det positiva var att flera kursdeltagare med sådan föräldralåsning erkände att de frusit ut sina föräldrar länge men nu – redan på en rast under kursen – ringt upp dem och tackat och talat om för dem att de älskade dem. Dessa föräldrar hade gråtit av glädje och de omvända kursdeltagarna grät av lycka själva.

Om mitt reportage inte ger någon klar bild av kursen, så kan det sägas att detta är helt i linje med det slag av information som ges av alla som informerar om den. Man får bara brottstycken.

– Man måste uppleva kursen! säger flertalet ISA-entusiaster, som uttalat sig för denna reporter. Den går inte att beskriva så att det låter lika givande som det är. Man ska heller inte beskriva för mycket, för då försvinner de överrasknings- och upplevelsemoment som kursen innehåller. Och dessa ger lite omskakande effekter som hjälper en att se och börja leva på ett nytt sätt.

Till den inställningen får väl reportern lojalt ansluta sig.

Vad är The isa Experience?

I en liten broschyr från isa sägs att The isa Experience syftar till förverkligande av vår inneboende potential. Vi är mäktiga långt större uppgifter än att bara tillfredsställa de grundläggande behoven i livet. Ett ökat självförverkligande höjer livskvaliteten.

Många människor tror att de skulle kunna göra något mer och bättre, men olika omständigheter hindrar dem. Det gäller att ta bort problem och blockeringar som hindrar oss från att komma loss.

"The isa Experience lär ut en teknik för självförverkligande och visar inte bara hur vi vinner insikt om vad som hindrar oss, utan också hur vi kan förbättra förmågan att se de tillfällen och valmöjligheter som finns. Resultatet är en vitaliserande upplevelse av frihet och herravälde: förmågan att skapa fler resultat och färre konflikter."

Broschyren förklarar vidare att innehållet i the isa Experience har hämtats från flera olika källor, "från Lao Tzu till Einstein".

Man får också veta att "the isa Experience förändrar ditt förhållande till livet genom att hjälpa dig utvidga och förtydliga din kunskap om dig själv".

Isa-kurserna hålls alltid för en ganska stor mängd mängd människor samtidigt, 100–150 personer.

Ett glatt gäng som jobbar gratis för att också andra ska få gå ISA-kursen, som de själva haft stor behållning av. Foto: Åsa Freij.

Samtal med en ISA-veteran

Yvonne (fingerat namn) är en välutbildad medelålders dam som har gått ISA ett tiotal gånger. Bara sedan hon började assistera kursledaren har hon gått fyra gånger per år i två år. Hon hjälper till att förbereda kurserna och värva deltagare, så att de kan bli av. Hon hjälper också deltagarna till rätta, främst de nya, samt assisterar kursledaren, tillsammans med andra veteraner. Detta arbete är ideellt, oavlönat.

Jag frågar Yvonne vad hon främst kommer ihåg från kursen, av värde för henne själv. Och då syftar jag särskilt på den senaste, som jag deltog i.

– Att jag fick lära mig att se mig själv utifrån, liksom, och förstå att det är jag som väljer vad jag vill göra av olika situationer, och ta ansvar för mina handlingar, svarar Yvonne efter att ha tänkt efter en stund.

– Detta minns jag som en stark aha-upplevelse från speciellt den senaste kursen, trots att samma övningar förekommit på

alla de andra. Så är det. Man tar inte in allt på en gång. Därför kan man gå kursen om och om igen och finna nya lärdomar och få nya aha-upplevelser tills man kanske till sist har tagit till sig allt. Men även då behöver man bli påmind, friska upp minne och upplevelser.

En övning som syftade till klargörande av detta och som gjort ett bestående intryck på Yvonne gick ut på att man parvis berättade för varandra om någon lycklig och någon olycklig händelse som man varit med om. Men man behövde göra det på två olika sätt. Den ena gången gällde det att berätta om händelsen som om man själv var ett offer för omständigheterna. Den andra gången berättade man om samma sak men då som om man själv valt och påverkat det som hände – och framför allt själv beslutat om sitt förhållningssätt, sin reaktion.

– Det slog mig klart och starkt vilken skillnad i livskvalitet som var resultatet av

respektive förhållningssätt, säger Yvonne.

Och själv minns jag (Åsa) hur kursledaren inledde den del av kursen som handlade om detta, med en liten enkel demonstration av hur man kunde ta emot en penna på tre olika sätt: neutralt, positivt och negativt. Visst, ingen ny upptäckt i och för sig, men en väckarklocka.

På det stora hela taget tycker Yvonne att hennes liv förändrats mycket i och med kurserna.

– Förut var jag som en liten nervös papillonhund, tittande och trippande, ständigt beredd på faror, situationer som jag måste akta mig för och ha beredskap inför, om jag skulle klara mig. Nu är jag mer som en labrador, "här kommer jag". Jag skriker fram, trygg i mig själv, lugnt betraktande omgivningen i förvisning om att jag behärskar den, eller vill den väl, och väntar mig gott.

VIDEOKASSETTEN HYPNOS-TERAPI-SPIRALEN

(Speltid c:a 25 minuter med såväl svenskt tal som bakgrundsmusik)

...är rätta "medicinen" för dig som på ett effektivt sätt vill öka självförtroendet – göra spännande resor i fantasin – lindra värk – sluta röka/dricka, alternativt röka och dricka utan vare sig tobak eller alkohol – banta – stärka idrottsresultaten – bli kvitt fobier och tvångstankar – djupmeditera etc.

URGAMMAL ÖSTERLÄNDSK "MAGI" I MODERN SKEPNAD – TITTA, LYSSNA, HÄPNA!

Häromsistens demonstrerade jag videon för en äldre dam som sade sig lida av ångestladdade tvångsföreställningar hon förgäves sökt bot för.

– Måste man ha video? undrade hon när jag laddade videon. Jag äger ingen video och inte tänker jag skaffa någon heller, det är jag för gammal för.

Ett krux, lindrigt sagt! Utan video vare sig ljud eller bild... Jag fullföljde givetvis visningen ändå. Så gick det som det brukar gå. Efter en stund flämtade hon: – Oh, så märkligt, oh så behagligt! Alla mina fobier tycks blåsa bort! Men kors, jag somnar ju nästan! Stäng av är du snäll! Du vill väl inte ha mig sittande här hela dan.

Jag gjorde henne till viljes – visningen var slut. Köp var inte att tänka på – där fanns ju ingen video... Döm om min häpnad, när hon tar fram en femhundra lapp ur sin handväska. – Skriv ett kvitto är du snäll! – Javisst, stammade jag... Javisst... Men du har ju ingen video! – Och aldrig hade jag tänkt skaffa någon heller. Men nu är det skillnad. Det första jag gör blir att ta hem en. Dessutom har jag en dotter som behöver hjälp hon också.

FRI KONSULTATION/DEMONSTRATION

Välkommen även du hem till mig och min hustru Barbro för

en spännande demonstration. Du kan då med egna ögon och öron övertyga dig om HYPNOSSPIRALENS unika krafter. Ring bara för bestämning av tid.

UTDRAG UR DET MEDFÖLJANDE 20-SIDIGA HYPNOSHÄFTET:

Hypnos är ett slags vaken- eller dagdröm men absolut inte någon form av medvetslöshet. Skulle något under pågående "seans" kräva din fulla uppmärksamhet – t ex ett telefonsamtal (eller en dörrsignal) – släpper hypnosen genast och du är omedelbart beredd till aktion. Detta gäller alltid – ditt undermedvetna skyddar dig i alla lägen! Rummet bör vara tyst och belysningen dämpad. Se först ut ett – eller helst flera – HYPNOSOBJEKT i omgivningen. Objekten kan vara blomster, tavlor, prydnadsföremål etc. Starta videokassetten och sätt (eller helst lägg) dig bekvämt tillrätta på lämpligt avstånd från TV-skärmen.

Fas 1a (nybörjarfas): Följ speakerns anvisningar och njut av de märkliga effekterna! HYPNOSOBJEKTEN i rummet förefaller än svälla ut över alla bräddar, än skrumpnar de ihop som löv i elden. Allt (utom TV-rutan) verkar så småningom lösas upp i ett grått töcken samtidigt som du erfår en hisnande känsla av välbegag (se fas 3). Repetera!

Fas 1b (praktikfas): Starta videon, koppla från ljudet och ersätt det med dämpat tal (och musik) från passande ljudkassetter: reseskildringar, rökavvänjning, bantning, meditation etc. Repetera!

Fas 2 (affirmation/visualisering/önskefas): Följ ovanstående schema – dock inget tal, bara dämpad musik. Föreställ dig dina önskningar som redan förverkligade. Repetera!

Fas 3 (meditationsfas): Betrakta HYPNOSSPIRALEN oav-

brutet minst 3 minuter ända tills omgivningen, "verkligheten", synes tona bort i ett gråaktigt dis (som avslöjar, leder till och verkar?!). Blunda/njut/repetera!

Fas 4 (avancerade): Det räcker med att "se" HYPNOS-SPIRALEN i fantasin för att nå önskade resultat.

TVIVLAR DU?

Ett axplock spontana uttalanden:

"Jag har ångestproblem och är ofta nervös. Genom att titta på hypnosbandet så blir jag lugn och harmonisk och nästan inte nervös alls. Effekten sitter i flera timmar efteråt. Jag är mycket nöjd." H.I., Täby.

"Du har gett mig ett hjälpmedel mot min stress. För mig som arbetar heltid som undersköterska har det alltid varit svårt att 'varva ner' efter en kämpig arbetsdag. Nu, tack vare hypnosspiralen kan jag slappna av och somnar betydligt lättare." C.W., Stockholm.

"De sköna och stärkande stunderna tillsammans med hypnosspiralen har blivit en välsignelse för mig. De har blivit helt omistliga, jag kan helt enkelt inte tänka mig vara utan dem. Tack, tusen tack!" A.J., Jönköping.

KÖP ELLER HYR!

Dra även du nytta av HYPNOSSPIRALENS sällsamma förmåga att hela, lindra och stärka! Priset för videokassetten och hypnoshäftet är 480:-. Sätt antingen in beloppet på postgiro nr. 150 74 08-1 eller beställ per brev eller telefon så kommer HYPNOSSPIRALEN med posten som bokpaket! Du kan alternativt prova den i lugn och ro hemma genom att hyra den för en månadskostnad om 160:- (plus 40:- vid lev. för frakt och emballage, totalt 200:-). Önskar du sedan behålla HYPNOSSPIRALEN räknas hela detta belopp av!

Gåvor

Karin Nilsson, 50:-, Stig Westberg, 50:-, Desy Kallberg Viksten, 250:-, Inga Brundin, 250:-, Agneta Rönbeck, 50:-, Inger Jansson, 100:-, Kristina Bryngel, 50:-, Crister Gustafsson, 50:-, Sonja Eriksson, 50:-, anonym, 50:-, Jan Wastesson, 100:-, Lennart Ranö, 50:-, Kerstin Berglund, 50:-, anonym 50:-, Gerd Löveström, 50:-, Gunnar Johansson, 150:-, Olle Eriksson, 250:-, Erik von Gruenewaldt, 50:-, Bertil Berntsson, 50:-, Bengt Holsby, 150:-, Niklas Bergström, 50:-, Eva Lindström, 100:-, Elsa Haaker, 450:-, Rolf Nilsson, 10:-, Vera Siöcrona, 100:-, Sven Nyberg, 50:-, Bo Carlstedt, 100:-, Povel Randén, 100:-, Stefan Rydberg, 50:-, Sven-Bertil Andersson, 50:-, Reinhold Ekström, 50:-, Inga Fahlstedt, 50:-, Bo Andersson, 50:-, Gunnar och Sonja Vilson, 50:-, Nils-Erik Fransson, 100:-, Ellinor Helin, 100:-, Gerhard Holm, 50:-, Margit Jonsson, 100:-, Leif Engh, 250:-, Jouni Korhonen, 50:-, Laila Ekvall, 30:-, Sven Rosén, 250:-, Sture Lorens Kullberg, 250:-, Ragnar Wikman, 50:-, Adam Czartoryski, 100:-, Gunilla Wessén, 50:-, Ulla Malmsten, 50:-, Gullevi Fahlander, 200:-, B. Bäckman, 50:-, Torsten Andersson, 50:-, Håkan Eriksson, 50:-, Enar Andersson, 50:-, Bo Eriksson, 100:-, Inger Larsson, 100:-, Hans Bergdahl, 25:-, Christian Berg, 50:-, Kerstin Stina Carlsson, 50:-, Albert Hansen, 50:-, Inger Ivarsson, 50:-, Berit Holmquist, 50:-, Maria Isaksson, 50:-, Marie Lindmark, 250:-, Solveig Monnberg, 250:-, Lars Skough, 50:-.

Hjärtligt tack för hjälpen!

SM

MASSAGEBÄNKAR & -STOL

Ring eller skriv för prospekt!

Vitaform
Alekärrsvägen 30
445 56 Surte
Tel 031-98 34 77

Jag ställer ditt

HOROSKOP

STEFAN BERGMAN

08-91 86 22

★

Ej datahoroskop.
Endast personlig konsultation.

Kontakt

Skötsam, ordentlig, trevlig 42-årig man, vegetarian, söker lägenhet, belägen tyst och lugnt i Göteborg eller Stockholm. Helger 031/260449.

Hej! Jag är en kille som passerat de 40 och som levt på enbart frukt i snart ett år och önskar komma i kontakt med äkta frukterianer för utbyte av information, erfarenhet samt vänskap från hela landet. Svar till "Seröst icke-flummeri", Sökaren f.v.b.

Pris för kontaktannonser 50 öre per ord + 5:- i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 15:-, moms inräknad.

⊕ **OSIRIS** ⊕

Kuthumi delger universell kunskap.
Följ Ljusvärelsen Adam Kadmons framväxt på Jorden.

Meddelande nr 7. 30 kr.
Anita Karlsson, tel. 019-611 41 63
6 nr/år. Pg. 1819416-7

Tystnad & Retreat i Värmlandsskogen

Egen stuga i naturby
Porlande bäckraviner. Fina strövmråden
längs Fryken. Bad, båt, bastu, sjön 300m.
Möjl. att ta del i odling etc. Yoga/med. &
samtal runt existentiella frågor.
3500kr/v. 2200/delad stuga, helg ca 1/2.
Spec: Rosenterapi. Bra tåg/snabbussförb.
7(14)platser. Välkommen. 0565-33035
Ekologisk Kulturcenter AW

Aurobindo RÖKELSE

Eteriska Oljor

Erbjudande:

14 små
paket i en
vacker ask
Sek 30.-
(ord. pris
Sek 45,-)

Prislista:

- internet
- ring
- skriv
- e-mail

Portofritt! Svenskt
girokont bifogas

Narmada Import - Mosevägen 3 - DK-8410 Rönne
Tlf.: 45 8637 0700 - e-mail: narmada@post9.tele.dk
http://home9.inet.tele.dk/narmada/

ANNONSERA I SÖKAREN!

Rättelse

I Sökarens artikel om Ängsbacka-festivalen uppgavs fel namn på personen som ledde programpunkten "Heart Dance". Det uppskattade programinslaget leddes av Prathiba Henry och ingen annan. Vi ber om ursäkt.

Ett par "Månadens visdomsord" från Eva-Lena Rosencrantz' hemsida:

Livet är inte ett problem som ska lösas utan en verklighet som ska upplevas.

Ingen kan få dig att känna dig mindervärdig utan ditt samtycke.

Ur Citatbanken på HelgonNets hemsida:

Att våga är att förlora fotfästet en stund. Att inte våga är att förlora sig själv.

Kierkegaard

Det bästa sättet att göra sin dröm till verklighet är att vara den.

Kjelle

Från CANHELPS hemsida:

Låt oss undersöka vad en ny världsbild kan ge oss, vilken bygger på insikt och inte bara kunskap, en världsbild som gör oss alla till del av ett större sammanhang och ger våra liv en mening.

Från Ralph Lundstens hemsida:

Livet är besynnerligt – ju mer man funderar desto märkligare och än obegripligare blir det.

Svårast är det för dem – dit hör dessvärre också undertecknad – som gett sig den på att avslöja livets hemligheter.

Stöd forskning kring

Parkinsons sjukdom

Gåvogiro 90 10 07-5

Neurologiskt Handikappades
Riksförbund, Box 3284, 103 65 Sthlm
Tel. 08 - 677 70 10 Fax 08 - 24 13 15

Stefan Ossowiecki

Från en artikel av Andrzej Borzymowski i den amerikanska tidskriften *International Journal of Parapsychology* har hämtats följande upplysningar om ett av vår tids främsta medier. Stefan Ossowiecki föddes i Moskva 1877 av polska föräldrar. I tonåren upptäckte han sin begåvning för telepati och under sin studietid i Petersburg, där han utbildade sig till kemiingenjör, märkte han att föremål i hans närhet rörde sig utan synbar orsak. Dessa telekinetiska fenomen lyckades han sedan underställa sin vilja. Det uppgavs att han med hjälp av sina paranormala krafter en gång, liggande bunden på golvet, lyckades dra till sig en tung bildstod från två och en halv meters håll. Det krävdes normalt tre personer för att flytta den.

Ossowieckis paranormala förmågor undersöktes av ett stort antal forskare, bland andra fransmännen Richet och Geley, tysken von Schrenck-Notzing, italienaren Mackenzie och engelmannen Dingwall. En stor del av dessa experiment bestod i att Ossowiecki läste innehållet i förseglade brev. Hans förmåga var förbluffande och tolkades som beroende på klärvoajans, inte telepati. Han kunde även hitta förlorade föremål och ge upplysningar om saknade personer. Vidare ägde han förmågan att se en människas aura. Färgen på denna hade samband med personens hälsotillstånd, hans sinnelag och läggning. Vit aura angav tidig bortgång, och Ossowiecki förutsåg många gånger till synes friska personers död. Till en början trodde Ossowiecki att hans förmimelse av auran orsakades av sjukdom och uppsökte en ögonläkare, men sedan förstod han att han hade en övernormal psykisk begåvning.

Detsägs att Ossowieckis förmåga inte var till stor nytta för honom personligen. Det var "en mörk vägg" mellan honom själv och hans paranormala begåvning, när det gällde något som direkt angick honom själv. Under andra världskriget sökte många hans hjälp. Hans fru uppger att han tog emot i genomsnitt fem personer per dag. Mest ville besökarna ha upplysningar om saknade anhöriga. Han accepterade aldrig någon ersättning för de tjänster han som medium gjorde andra.

Ossowiecki hade den uppfattningen att hans övernormala begåvning gjorde att han kunde se in i vad han kallade Den Enda Andens Medvetandesfält.

På grundval av sina personliga erfarenheter gav han stöd åt tron på ett liv efter

detta.

Han avled under andra världskriget.

Andrzej Borzymowski berättar också bland annat följande händelser ut Ossowieckis liv.

Då Ossowiecki satt i sin studerkammare en dag, fick han plötsligt en vision av att folk drunknade i floden Vistula. Samtidigt kände han att det han såg, var händelser som ännu inte inträffat. I det han hoppades att kunna förhindra en olycka, begav han sig skyndsamt hemifrån och eftersom han bodde en god bit från platsen för de skådade händelserna, tog han en hästskjuts till Vistula. Där hoppade han i en båt och gav båtkarlen instruktion att ta honom över till andra stranden, där en grupp soldater badade. Men ingen höll på att drunkna – männen roade sig uppsluppet. Men innan Ossowieckis båt hade nått mitten av floden, uppstod det förvirring bland de badande, och flera av dem syntes vara i nöd. Ossowiecki kunde dra upp tre av männen i sin båt, men den fjärde gick till botten. Vittnen till händelsen intygade riktigheten i en redogörelse.

I sin självbiografi omtalar Ossowiecki ett experiment han utfört med att gå utanför sin kropp.

"För detta experiment utvalde jag fru Leszczynska, en skådespelerska vid Polska Teatern. Jag gjorde en kväll ett besök hos henne i hennes bostad, och hela tiden jag var där studerade jag noga detaljerna i lägenheten. Jag vill göra klart att jag inte berättade för fru Leszczynska att jag tänkte göra ett experiment. Mellan 10 och 11 på kvällen återvände jag hem, där professor Geley väntade.

Jag satt bekvämt i en länstol och började ge suggestioner åt mitt medvetande i det jag höll en kristallkula framför mina ögon. Jag försökte med all min kraft att se fru Leszczynskas lägenhet och henne själv. Jag ansträngde mig så att jag förlorade jag-medvetandet, och i samma ögonblick var jag i fru Leszczynskas rum. Hon började skrika: 'Ossowiecki, Ossowiecki, Ossowiecki!' Såvitt jag kommer ihåg skrek hon tre gånger; sedan tänkte hon det elektriska ljuset. Detta tog några minuter.

Jag tycktes helt och hållet flyta i luften. Jag kunde inte känna mina händer och ben eller säga ett ord, och dödsfrukten kom över mig vid tanken på hur jag skulle kunna komma tillbaka, om detta alls var möjligt. Alldeles klart, klarare än i verkligheten, såg

I detta nummer har p g a materialbrist fyllts på med några texter av "anekdotisk" karaktär ur tidiga årgångar.

jag fru Leszczynska och hela hennes rum, sedan började jag långsamt vakna upp. Geley hade redan en spruta med kamfer i sin hand, eftersom mitt hjärta hade slutat slå. Jag återfann mig själv så småningom och började berätta för honom om allt som jag hade sett och upplevt."

Följande dag omtalade fru Leszczynska, som var mycket imponerad av det märkliga fenomenet, i detalj vad som hade hänt. Hennes redogörelse överensstämde med Ossowieckis. Så besökte Geley och Ossowiecki hennes lägenhet, där Ossowiecki talade om genom vilken vägg han hade kommit, var han hade stått etc. Även detta stämde med fru Leszczynskas beskrivning. Ossowiecki säger: "Jag betalade för det experimentet med en sjukdom som varade i två veckor. Som följd av att jag gick ut i det astrala rummet, förlorade jag en mängd fosfor, benen i min kropp samt huvudet värkte, och jag hade ont i hjärtat."

Vid ett tillfälle 1930 hade en grupp människor bestående av Ossowiecki, kompositören Szymanowski, en pianist professor Drzewiecki och en skådespelare Osterwa samlats hos herr och fru Mayer i Warszawa. Man beslöt att Ossowiecki genom att koncentrera sig skulle försöka förmå pianisten Orlow att besöka dem inom åtta minuter. Orlow hade den kvällen inbjudits till ett annat ställe. I sin bok skriver Ossowiecki om händelsen:

"Jag gjorde en stor viljeansträngning. Osterwa höll i klockan hela tiden, medan jag omtalade vad jag 'såg'. Jag såg Orlow lämna det hus där han varit på besök, och stiga in i sin bil. Så fick jag kontakt med honom. Han kände sig trött och ville bege sig hem, men till sist vann jag. När de åtta minuterna nästan hade gått, sprang vi alla till trappan, och Osterwa och jag ställde oss i den. Hur förvånade var vi inte allesammans, när i stor brådska, nästan springande, Leonid Orlow kom in i lägenheten! Han talade om för oss att han, sedan han lämnat herrskapet Jastrzebski mycket trött, hade ämnat bege sig hem, men – han förstod inte själv vad som hade hänt – någon stark kraft hade dragit honom till Mayers hem, men, då han kommit dit, kände han sig lugn."

Sörj mig inte!

Rosalind Heywood, som skrivit boken "Sjätte sinnet", har i engelsk TV intervjuats i ämnet "Vad finns det för bevis för överlevnad av döden?" Hon berättade bland annat om ett fall av andeuppenbarelse, som hon varit med om. "En gladlynt ung flicka, en bekant till oss men inte nära vän, dödades vid en flygolycka i Amerika. Två dagar därefter varseblev jag henne, och hon såg mycket indignerad ut. Hon bad att jag skulle vara snäll och med detsamma gå till hennes mor och säga att de måste sluta att sörja så förfärligt, ty hon kunde inte uthärda det och hon var mycket lycklig."

Fru Heywood var besvärad, eftersom hon knappt kände familjen och inte heller trodde att någon olycka hade hänt, men hon gjorde ändå ett besök hos modern, som, visade det sig, var sängliggande på grund av sorg. Denna sa: "Jag visste att Julia inte skulle tycka om att jag sörjde. Jag skall gå upp med detsamma och muntra upp mig."

Rosalind Heywood sa också att fysikern Sir William Barrett samlat en stor mängd fall där döende inte endast känt igen vänner som de visste var döda utan även någon som de och deras omgivning trodde ännu var i livet men, som det senare visade sig, nyligen hade avlidit.

Källa: Psychic News.

Två timmar i dödsriket

En ung flicka som "dött" på ett sjukhus och sedan vaknat upp igen, har gett en beskrivning av två timmar i evigheten. Hennes berättelse har återgetts i *Parade*, där en av tidningens medarbetare, Caroline Laws, lagt fram en del fall där folk kommit tillbaka efter att ha varit i dödens omedelbara närhet.

Flickan kallas Jill, fastän detta inte är hennes verkliga namn. Hon stod i en busskö, när hon slogs omkull av en sladdande bil. Ambulansen kom och tog henne till sjukhuset. Hon tycktes vara död, och man gjorde de vanliga förberedelserna för likbesiktning. Hennes kropp befann sig på bårhuset, när hon två timmar efter olycksändelsen på gatan gav till ett svagt skrik.

Hon flyttades genast över till en operationssal. Inom några dagar var hon tillräckligt bra för att kunna beskriva sina upplevelser.

"Jag insåg att jag var död", sa hon. "Det var som en mycket klar dröm. Jag kunde se en mängd folk vid busshållplatsen. /.../ en kvinna i blå regnkappa, två–tre barn, en man

från Jamaika och en flicka med skär scarf. De samlade sig alla kring olycksplatsen. Jag kunde nu se ned på dem som i en vision, men de kunde inte se mig.

Jag var inte orolig utan kände endast ett förfärligt medlidande, i synnerhet med bilföraren. Det var inte hans fel att bilen sladdade, men jag kunde förmimma hans rädsla, när han trodde att han dödat mig."

Sedan uppträdde några av Jills "avlidna" anhöriga på scenen. Bland dem var hennes onkel Jack, som hade dödats av bomber under kriget.

"Jag bad dem hjälpa mig att komma tillbaka, att göra något så att det blev slut på ångesten och skräcken där nere. Jag skrek. Och jag antar att det var det skriket som de hörde på bårhuset."

Caroline Laws kontrollerade Jills uppgifter med polisens protokoll. Det hade verkligen varit en kvinna i regnkappa, en man från Jamaika tillsammans med en flicka samt tre barn vid busshållplatsen.

Källa: Psychic News.

Anden svävar

Astral projektion är så vanlig att var hundrade person har varit med om det, säger enligt *Nottingham Evening News* dr E. E. Bernard, en amerikansk psykolog vid North Carolina State University, vilken undersöker detta fenomen och själv har upplevt det. Dr Bernard beskriver astral projektion som att ligga på en soffa och så stiga upp och se sin kropp fortfarande ligga där. När detta sker, kan medvetandet bli kvar i samma rum som kroppen, men det kan också förflyttas tusentals mil. Separationen mellan kropp och medvetande kan vara från några sekunder till några timmar. Dessa upplevelser är definitivt inte hallucinationer, säger dr Bernard. Han är övertygad om att det förekommer att människor lämnar sin kropp och "flyter" iväg, ohindrade av fysiska barriärer och avstånd. Den som erfår detta, kan tro att han har avlidit och betraktar sin döda kropp.

Källa: Psychic News.

Klärvoajans på sjukhus

En klärvoajant dam, Ursula Roberts, berättar för *Psychic News* att när hon i tre månader låg på lasarett, kunde hon se hur andevarelser befann sig i de sjukas närhet. Det

var läkare och sköterskor från andevärlden som skötte de sjuka och som hjälpte dem som var ensamma och rädda att dö i frid.

Vetenskaplig borddans

I nr 43 av det engelska parapsykologiska sällskapets "Journal" regogör K. J. Batcheldor, en psykolog, för en undersökning av fenomenet borddans, som han gjort tillsammans med några vänner. Deltagarna, som tidigare inte trott sig om att ha några parapsykiska krafter, satt kring ett bord med händerna ovanpå bordsskivan. Det var tillsammans 200 sammankomster. Under 120 av dessa var mr W. G. Chick inte närvarande – dessa var helt negativa. Av de 80 där mr Chick deltog, var 70 positiva. Vid två tillfällen försökte mr Chick ensam – utan resultat.

Man upplevde att bordet rörde sig över golvet, ställde sig på kant och även svävade en liten bit över golvet, vid ett tillfälle ända till 20 sekunder..

Man erfor även sådana fenomen som att bordet stavade ord med bokstavssymboler som användes, att deltagarnas stolar drogs tillbaka av okänd kraft; samt luftdrag, ljusfenomen och apporter.

När man försökte trycka ned bordet, då det lyft sig, kände man ett motstånd, och det var omöjligt att tvinga ned det.

Flera kontrollanordningar användes, och man försökte även fotografera levitationerna. Man lyckades dock aldrig ta en bild av en fullständig levitation – däremot av ett tillfälle då bordet reste sig på kant med en av forskarna sittande på det med sina fötter ovanför golvet.

Bordet leviterade mindre ofta, när man hade kamera på plats.

De bord som lyftes, vägde mellan 3,5 och 18 kilo. Fenomenet tycks ha varit förknippat med mr Chick. Fastän man inte misstänkte denne för fusk, inneslöt han vid något tillfälle i en plastpåse upp till midjan utan att detta påverkade fenomenet. Det var heller inte nödvändigt att mr Chick hade sina händer på bordet. Det tycktes räcka med hans närvaro.

Att inte någon kunde "hjälpa" bordet med sina fötter, kontrollerades genom att allas fötter bands samman med varandra. Även händerna bands samman samtidigt på motsvarande sätt.

Forskarna själva blev fullt övertygade om att borddans och levitationerna var äkta fenomen.

Etik, bevis

Texas, Amerika

Den 3 februari år 1998 efter Kristi födelse bestraffades en kvinna, Karla Faye Tucker, i Texas, USA, för ett brott som hon begått många år tidigare. Brottet var mord. Straffet var mord.

Det brott som betraktas som fasansfullt och avskyvärt, när det begås av en enskild människa, blir hedervärt, "rättvist", när det begås *av landet* som en vedergällning. Mord anses alltså inte *i sig* vara avskyvärt, utan kan ibland vara något alldeles utmärkt. Är detta en etiskt respektabel inställning? Knappast.

Den moralen går tillbaka till ett rättstänkande som var vanligt i en mer primitiv tid. För 2000 år sedan hyllades principen *öga för öga – tand för tand*. Men Jesus dömde ut den moralen och sa att man i stället skall förlåta och vända andra kinden till.

Säkert säger sig flera av dem som inte ville ge Carla Faye Tucker nåd, vara kristna. Men kristendomens kärleksbud har de inte tagit till sig och kan därför bara betecknas som pseudokristna.

Carla Faye Tucker var speciell däri att hon under fängelsetiden omvände sig till kristendomen och utvecklade en fin personlighet. "Jag älskar er alla", skall ha varit hennes sista ord.

Men ingen bör bestraffas med samma brott som han själv begått. Ett samhälle bör höja sig över den primitiva principen öga för öga...

Iran

Jag läser i en tidning att en tysk afärsman i Iran har dömts till döden för att han kysst en iransk muslimsk kvinna. Han skall stenas till döds. Kvinnan har dömts till ett antal priskrapp.

Detta är vad religiösa ledare i Iran får ut av sin religion: Gud är grym och känslolös; nåd är främmande för honom. Dessa stackars människors tro står kvar i ett stadium som man önskar vore lämnat idag.

Människor gör religionen till en spegel av dem själva.

Bevis

Vad är egentligen bevis?

Jo, det är när *en enda* slutsats är möjlig i fall där alla relevanta fakta är kända.

Finns det bevis för reinkarnation? Nej, eftersom vi inte kan vara säkra på att alla relevanta fakta är bekanta och därför inte kan veta om slutsatsen reinkarnation är logiskt tvingande. Det kan finnas sammanhang som vi inte anar och som, om vi kände till dem, skulle visa oss en verklighet utan återfödelse av enskilda själar.

Vi kan nog finna inre, icke-rationella skäl att tro på återfödelse. Men då släpar vi alltid ett frågetecken med oss, vare sig vi ser det eller inte.

Kanske är det detta frågetecken som gör att osäkerheten består och sökandet fortsätter.

Gud

Frågan om Gud existerar kan inte heller besvaras på ett bevisande sätt. Vi har ju ingen överblick över verkligheten, kan inte se sammanhangen. Vi lever i det stora Ovissa.

För min del menar jag att slutsatsen att universum *synes vara* planerat är ofrånkomlig. Men en osäkerhet är kvar. För det kan finnas fakta som vi inte känner till och som ställer denna fråga och dess till synes självklara svar i en annan dager.

I alla händelser betyder "en intelligent faktor" bakom universum inte att religionens Gud är en verklighet. Gud är nog "annorlunda", som biskop Robinson har hävdad. *Hur* är då "Gud"? Man kan fundera över detta. Men svaret viker undan. Min egen föreställning är att det i grunden endast existerar *ett* andligt väsen, vilket skapar världsalltet och delar sig i en nästan oändlig mängd levande varelser, vilka alla i botten av sitt väsen är "Gud".

KALENDERTIPS

Måndag 9 mars 19.00 Akal. Kreativitet. Peter Lundblad, artist och kompositör, gör spännande djupdykningar ner i den skapande människan. Vi kallar det att skapa, men han kallar det att hämta. 70:-.

Tisdag 10 mars 19.00 Jupiter. Positivt tänkande och mental träning. Christina St Claire informerar om hur man når sina mål genom disciplinering av tanken. 60:-.

Onsdag 11 mars 19.00 Gaia. Vad sade Buddha? Föredrag av Staffan Hammers, som har varit buddhistmunk i Sri Lanka och studerat sutror under framstående lärarmunkar.

Måndag 16 mars 19.00 Gaia. Dem jag älskade. Om tidigare liv, och det nuvarande. Göran Grip talar i anknytning till sin senaste bok "Dem jag älskade".

Tisdag 17 mars 19.00 Jupiter. Kommunikation med djuren. Mia Mattsson arbetar med att kommunicera med djur. Hon berättar om djurens budskap till oss, hur de mår och hur de önskar bli behandlade av oss. 60:-.

Tisdag 24 mars 19.00 Jupiter. Ljusmeditation och Sai Baba. Viola Sandelin guidar och Stig Svensson leder samtal om Sai Baba. Även video från Indien. Fri entré.

Måndag 6 april 19.00 Akal. Johan Wretman. Psykisk hälsa, hur skulle den kunna se ut? Vad innebär psykisk hälsa för våra liv? Vilka kännetecken har den? Johan talar utifrån sin nya bok "Uppvindar – om livshållning och hälsa". 70:-.

Måndag 27 april 19.00 Akal. Allting finns. Om att söka och finna. Göran Grip talar i anknytning till sin bok "Allting finns". Han berättar om hur hans nära döden-upplevelser har påverkat hans livssyn, hur olika episoder i hans liv fått en ny och ibland överraskande mening för honom.

Gaia Center, Dalagatan 30,
113 24 Stockholm.
08-32 42 02.

Akal Center, Värninggatan 25,
113 33 Stockholm
08-30 33 15.

Jupiter, Hornsgatan 59 B,
118 49 Stockholm.
08-668 02 70